Yeni Yazarlar və Sənətçilər İctimai Birliyi (Qurumu)

www.kitabxana.net - Milli Virtual-Elektron Kitabxana

“Xaricdə yaşayan azərbaycanlı yazıçıların əsərlərinin təbliği”

Elektron kitab N 81 (21 - 2019)

Şebnem Karslı

"Elimi tutarmısın?"

Roman. (Türkce)

Şəbnəm Qarslı

"Əlimi tutarsanmı?"

Roman türk dilində

2019

YYSİB - Bakı - 2019

www.kitabxana.net

Milli Virtual-Elektron Kitabxananın təqdimatında

“Xaricdə yaşayan azərbaycanlı yazıçıların əsərlərinin təbliği”. Elektron kitab N 81 (21 - 2019)

Bu elektron nəşrlər Azərbaycan Respublikasının Prezidenti yanında Qeyri-Hökumət Təşkilatlarına Dövlət Dəstəyi Şurasının 2019-cu ildə I maliyyə yardımı müsabiqəsinin qalibi olmuş, Şura tərəfindən maliyyələşdirilən, Yeni Yazarlar və Sənətçilər İctimai Birliyi və www.kitabxana.net - Milli Virtual-Elektron Kitabxananın icra etdiyi “Xaricdə yaşayan azərbaycanlı yazıçıların əsərlərinin təbliği” kulturoloji-geoinnövativ layihə çərçivəsində nəşrə hazırlanıb və yayımlanır.

Kulturoloji layihənin maliyyələşdirən qurum - Azərbaycan Respublikası Prezidenti Yanında Qeyri-Hökumət Təşkilatlarına Dövlət Dəstəyi Şurası: www.cssn.gov.az

Yeni Yazarlar və Sənətçilər İctimai Birliyi: www.yysq.kitabxana.net

Feysbukda “Xaricdə yaşayan azərbaycanlı yazıçıların əsərlərinin təbliği” kulturoloji-geoinnövativ layihəsi çərçivəsində rəsmi səhifə: www.facebook.com/kreativlayihe

“Xaricdə yaşayan azərbaycanlı yazıçıların əsərlərinin təbliği” bölümündəki elektron kitablar:

www.kitabxana.net/?oper=e_kitabxana&cat=184

Şəbnəm Qarslı. “Əlimi tutarsanmı?”

Şəbnəm Bəkirzadə Qarslı

"Əlimi tutarsanmı?"

Roman, türk dilində

Şebnem Karslı

"Elimi tutarmısın?"

Roman, türkçe

(Müəllif çevirməsində və redaktəsində)

Türkiyədə - Qarsda yazıb-yaradan istedadlı yazıçı-tərcüməçinin yeni romanı

Kitab YYSİB tərəfindən e-nəşrə hazırlanıb

YYSİB - Milli Virtual-Elektron Kitabxananın e-nəşri. 2019

Virtual redaktoru və e-nəşrə hazırlayanı: Aydın Xan (Əbilov), yazar-kulturoloq

Şəbnəm Bəkirzadə Qarslı. "Əlimi tutarsanmı?" Roman, türk dilində. Şebnem Karslı. "Elimi tutarmısın?" Roman. (Türkçe). Türkiyədə yazıb-yaradan istedadlı xanın nasirin maraqlı bədii əsəri.

Kitap ayrıntıları

ISBN: 9786056632327

Basım: Nisan 2017

Kitab YYSİB tərəfindən e-nəşrə hazırlanıb. 2019

YYSİB - Milli Virtual-Elektron Kitabxananın e-nəşri

Virtual redaktoru və e-nəşrə hazırlayanı:

Aydın Xan (Əbilov), yazar-kulturoloq

“Xaricdə yaşayan azərbaycanlı yazıçıların əsərlərinin təbliği” kulturoloji-geoinnövativ layihə haqqında

Yeni Yazarlar və Sənətçilər İctimai Birliyinin - #YYSIB - “Xaricdə yaşayan azərbaycanlı yazıçıların əsərlərinin təbliği” kulturoloji-geoinnovativ layihəsi çərçivəsində yaradılıb. Azərbaycan Respublikasının Prezidenti yanında Qeyri-Hökumət Təşkilatlarına Dövlət Dəstəyi Şurasının 2019-ci il birinci qrant müsabiqəsinə Yeni Yazarlar və Sənətçilər İctimai Birliyinin təqdim etdiyi “Xaricdə yaşayan azərbaycanlı yazıçıların əsərlərinin təbliği” layihəsi fərqləndirilib və o istiqamətdə geniş fəaliyyətə başlanıldı. Layihə maliyyə müsabiqəsinin “Ümumi, orta ixtisas və ali təhsil, mədəniyyət və incəsənətin inkişafına dair təşəbbüslər” istiqamətində ekspertlər tərəfindən yüksək qiymət alaraq qalib gəlmiş, may ayından dördaylıq gerçəkləşdiriləçək. 55 milyonluq dünya azərbaycanlılarının böyük əksəriyyəti xarici ölkələrdə yaşayırlar və onların da arasında müasir söz sənəti nümunələrini yaradanlar, diaspor - mühacir ədəbiyyatının istedadlı nümayəndələrinin düşüncə məhsulları, əsərlərini hələ də tanınmır, lazımınca yayılmayıb. Layihə virtual imkanlardan yararlanaraq milli diaspor ədəbiyyatını Azərbaycanı birləşdirən kulturoloji-ədəbi model kimi izləyir, e-kitblarla humanitar düşüncəmizin bu istiqamətinin araşdırılması, tədqiqi, populyarlaşmasını dəstəkləyir.

Şəbnəm Qarslı. “Əlimi tutarsanmı?”

Şəbnəm Qarslı. “Əlimi tutarsanmı?”

DİQQƏT!

Müəlliflik hüququ Azərbaycan Respublikasının qanunvericiliyinə və əlaqədar beynəlxalq sənədlərə uyğun qorunur. Müəllifin razılığı olmadan kitabın bütöv halda, yaxud hər hansı bir hissəsinin nəşri, eləcə də elektron informasiya daşıyıcılarında, İnternetdə yayımı yasaqdır. Bu qadağa kitabın elmi mənbə kimi istifadəsinə, araşdırma və tədqiqatlar üçün ədəbiyyat kimi göstərilməsinə şamil ölünmur.

Şəbnəm Qarslı. "Əlimi tutarsanmı?"

www.kitabxana.net - Milli Virtual-Elektron Kitabxana. 2019

Şebnem Karslı

"Elimi tutarmısın?"

Roman. (Türkce)

Şəbnəm Qarslı

"Əlimi tutarsanmı?"

Roman, türk dilində

© Şəbnəm Qarslı

© YYSİB

© kitabxana.net

YYSİB - Bakı - 2019

Şebnem BEKİRZADE KARSLI

Derler ya, hayatımı yazsam roman olur. Ben kendi hayatımınotuz senesini yazıyorum, roman olacak mı bilemiyorum. Ama bundan sonraki senelerimi kesinlikle roman olmaksızın yaşamağı tercih ederim.

Antalya gerçekten esrarengiz bir şehir. Küçük, ama hoş, şirin bir yer. İyi ki, buraya kaçmışım. Kaçmışım kelimesine şaşırmayın, benimkisi tatil keyfi değildi maalesef. Yüzme bilmediğim için denize az gittim. Daha çok zamanımı Antalya`da Osmanlı Kahvecisi isimli mekanda geçirdim. Sadece Antalya`da olan, toplam sekizkafe zincirini birleştiren bu Osmanlı Kahvecileri akşam serinine kadar boş oluyor. Yazmak için de çok iyi bir yer keşfettiğime inanıyorum. Ben de bu şehre ayak bastığım ilk günden keşfettiğim bu kafe daha çok yazmak için gelmiştim. Sıcak bir şey içmek istediğime Efe kahvesi, soğuk bir şey istediğimde Sultan çileyi içiyorum. İkisini de çalışanların tavsiyesi üzerine denemiş ve sevmiştim. Yazmak ise her şeye iyi geliyordu, psikolojik olarak rahatlıyordum. Hayatıma hiçbir zaman günlük tutmamıştım. Onun

için yazarken en büyük zorluğum bazı önemli detayları geç hatırlayıp yeniden eskilere dönmek, gereken detayı yerine yazmak oluyordu. Bu gün Antalya'da son günümüz. Tüm yazıklarımı son defa okumam gerekiyor. Sonra da tüm yazıklarımı yayınevlerine postalayıp Bakü'ye – doğduğum, büyüdüğüm ve öleceğim şehre döneceyim.Benimle birlikte Baba da dönmeye karar vermiş. Yok, yok, yanlış anlamayın. Baba dediğim benim babam değil. Sadece ismi Baba olan Azeri bir arkadaş. Onunla geçen yaz doğum günümde Gezi parkında tanışmıştım. Bu romanı yazma fikri de ona ait. İkimizi birleştirecek bir roman yazmamı istedi. Belki de benim kırık Türkçe yazdığım bu öykü romanı kimse yayınlamayacak. Türkiye`de kırık Türkçe çok moda bu aralar, yabancı televizyon sunucusu bile var. Bildiğim kadarıyla halk tarafından sevgiyle karşılanıyor. Eee, o zaman bir kırık Türkçe ile konuşan roman yazarınız eksik kalmış diyelim ve bu eksiği tamamlayalım. Babayla nasıl tanıştık. Önce ondan başlayalım.

Geçen yaz İstanbul'da Gezi olayları patlak verdiğinde bir yabancı turist gözüyle neler olup bittiğini görmek istedim. Tesadüfen İstanbul'da bulunduğum için olay mealine ulaşmam kolay oldu. Ama bir anda ortalık karışınca eylemcilerle polislerin arasında kaldım. Ne tarafa koşacağımı bilemiyordum. O telaşla bir de kaldırıma takılıp düştüm. O sırada heyecanlı ve en az

benim kadar olaylara yabancı olan biri bana elini uzattı ve Azeri Türkçesinde bağırdı: Elimi tutar mısın. Elimi tutmasına tabi ki izin verdim, elini de sıkı sıkı tuttum. Hayatta zor anımda hiçbir karşılığı olmadan elimi tutmak isteyen insanı geri çevirmem. Çünkü bunun olağanüstü bir durum olduğunun farkındayım. Ben zeki bir kadınım. Ha, siz şimdi bu an içinizden güldünüz bana, farkındayım. Dünyada kimse aklından şikayetçi değil. Zeki olmamı iddia etmemi açıklamam gerekecek. Ben güzel bir kadın değilim. Hatta oturup fizik kusurlarımı liste etsem elinizdeki kitap kadar yazarım. Bir kadın güzel olmasının farkına vardığında sinsi ve tehlikeli oluyor. Ama bir kadın güzel olmadığını fark ettiğinde zekasını geliştiriyor. Nasıl ki kör, sağır, lal veya diğer bir duyu organından mahrum olan birisinin diğer duyuları daha çok gelişirse bir kadın için görünüm ve zeka böyle bir şeydir. İşte bu görünüşle tehlikenin tam ortasında elimi tutmak isteyen Babanı değerlendirecek kadar zekiyim.

Bu gün otuz yaşım tamam oluyor. Ben o gün o eli tutmasaydım şimdi nerede olurdum, bilemiyorum. Sizlere bu romanla baş ağrısı veremezdim. Yukarıda

belirttiğim gibi akşama biletimiz var, yani saat on buçukta uçuyoruz. Bu son günü akşama kadar Babadan ayı geçireceğim. Ben bu romanla uğraşacağım, o da denizde yazın keyfini çıkaracak. Akşama da sinemaya gideceğiz, “Kurtlar Vadisi Pennsylvania” için iki biletimiz var.

Ben tam otuz sene önce Azerbaycan`ın başkenti Bakü`de doğdum. Anlatacağım çocukluk anılarım sizlere bir küçük kızın dehşet dolu hayatı gibi gele bilir. Ama inanın bana, hayat onu yaşayan biri için gerçekten kolaydır. Dinleyen biri için daha zor. Aynen hastalık gibi. Hasta olan hastaya bakandan daha az çeker her zaman.
Benim babam ve amcam ikiz kardeşlermiş. İsimleri de klişe ikiz erkek çocuklarına verilen isim – Hasan ve Hüseyin’di. Babam Hasan genç yaşta evleniyor, amcam ondan iki sene sonra. Babamla annem hemen çocuk yapıyorlar, yani beni. Amcamlar da çocuk sahibi olmayı çok istemişler, ama maalesef olamamışlar. Aslında burada maalesef kelimesini kullanmam bir artistlik yapmak gibidir, çünkü ben onların çocuklarının olmamasına her zaman sevinmiş ve şükür etmişim. Babamla annem ben dört yaşımdayken kaza yapmışlar. Onları rüya gibi solgun hatırlaya biliyorum. Ama unutulmuş, zor hatırlanan bir rüya. Çocukları olmayan amcam ve yengem bana sahip çıkıyorlar. Bu yazdıklarım boyunca benim baba

dediğim adam aslında amcam, anne dediğim kadınsa yengemdir. Üveylik hissettirmeden büyütmüşler beni. Sağımda solumda gezen kız arkadaşlarımdan farklı bir durumum olmadı. E tabi sol tarafımda her zaman bir burukluk kalıyordu. Şimdi ben arabeske bağlayıp duygusal şeylerden yazmak istemiyorum. Düşüncelerime göre duygusal anlar tuvalet ihtiyacı gibidir. Çiş atmamızı veya sıçmamızı kimseyle paylaşmadığımız gibi duygusal anlar da özel kalmalıdır. Yaşlanınca nasıl olacağımı bilmiyorum, belki de duygularımı daha hassas şekilde ileteceğim. Ama bu gün böyle bir niyetim yok. Zaten yaşlanınca bazen çişi de ortalık yerde kaçırma durumları oluyor… Doğal yetimliğimi saymazsak on dört yaşıma kadar oldukça normal bir kız çocuğu gibi yaşadım. Ne olduysa on dörtten sonra oldu. O yaşa kadar çok uslu, sakinliğini korumayı beceren, derslerinden çok iyi, karneleri hep taktir, satranç, karate, keman gibi farklı dallarda kendini geliştiren çocuktum. Ailemin gurur merkeziydim. Eve gelen her türlü misafir için övüle bilme gibi yeteneğim vardı, spor seven misafire siyah kemerim, müzik sevene şehrin belediye tiyatrosu salonunda verdiyim konserden gelen teşekkür belgesi, bilim adamına matematik olimpiyatları şampiyonluk sertifikalarım gösteriliyordu. Zaten eve ilk giren biri bunları görebiliyordu, karnelerim, sertifikalarım, belgelerim ve madalyalarım koridor duvarını süslüyordu. Annem bu işle özellikle

meşguldü. Çerçevelete bilse büyük ihtimalle beni de bu duvarların birinden asardı…

On dört yaşım vardı. Keman dersi aldığım müzik okulunda hocamı çok heyecanlı buldum. 28 mayıs Azerbaycan`da Cumhuriyet bayramı günü cumhurbaşkanının da katılacağı konserin korosu olmak şerefi bu sene bizim okula verilmişti. Koronun arkasında orkestra da bizim okulun öğrencileri olacaktı. Bununla bitmiyordu, en iyi kemancı olarak benim beş dakikalık solo müzik çalmam da konsere dahildi. Azerbaycan'ın ünlü bestecisi Eldar Mansurov`a ait "Bayatılar" isimli şarkısını seçmişti hocam. Bu şarkı müzik dünyasında çok ünlüdür. Ben de seve seve çalmak isterdim. Dört ay gibi bir zamanımız vardı. Çalışmalara başladık.

Zaman hızla geçti. Konser gününü büyük heyecanla bekliyorduk. On dört yaşlı bir kızcağız için bundan daha heyecan verici bir gün olamazdı. Siyah takım elbise ve içine giydiğim toz pembe dik yakalıkları olan gömleğin içinde harika görünüyordum. Güzel görünmem her zaman kendime güven hissime neden oluyordu. Koro için çalmam gurur vericiydi, hele bir solo çalacaktım da. Bugünü hayatımın sonuna kadar unutamayacaktım. Aynı zamanda bu günün profesyonel müzik hayatımın da son günü olacağını tahmin edememiştim. Büyük seyirci kitlesinden alkışlar kazanmak, onların önünde baş eğmek ve büyük adımlarla geri geri sahneden çıkmak

kanatlandırıyordu. On altı sene geçmesine rağmen hala hatırlayınca içim içime sığmıyor. Kalbimin bir kelebek gibi kanat açıp uçası geliyor.

Konser gece yarısı bitti, çok yorgunduk. Bu kadar heyecan ve stresi kaldırmak bizi perişan etmişti. Müzik okulundan bana keman dersleri veren ve o gün sahnede muhteşem performans göstermemi sağlayan Rafik hocam konserin hemen ardından bana yaklaştı, önce tokalaştı, sonra da sarılıp alnımdan öptü. “Jale, gel, seni eve ben götüreceğim, bu arada senin müzik kariyerin üzerine de konuşuruz” dedi, tabi ki, bu teklifi geri çeviremezdim.

Rafik hocamın eski Mercedes Benz otomobilinin arka koltuğuna yöneldim. Gülümseyerek kolumdan tuttu ve benim için ön kapıyıaçtı, “Jaleciğim, önde oturacak kadar büyüdün bence” dedi. Utandım, babamlarla hep arka koltukta seyahat ediyordum. Arkada oturmak alışkanlık haline gelmişti. Rafik hocamın isteği üzerine ön koltuğa oturdum. Hocam gaza basar basmaz konuşmaya başladı. Bu günkü konserden etkilenmiş gibi görünüyordu.

- Jale, sen ciddi bir şekilde seçim etmelisin. Spor, lisedeki etkinlikler falan senin zamanını alıyor. Bu yetenek sana Allah`ın bir lütfu. Bunu değerlendirmelisin. Sen dünyaca ünlü bir keman virtüözü ola bilirsin, bunun için potansiyelin var. FaridFarjad, IkukoKawai, Carla Leurs kadar ünlü ola bilirsin. Sende hiç onların konser kayıtları var mı?

- Hayır, hocam.
- Peki, senin onlarla ilgili bilgin var mı?
- Çok az, hocam.
- Hadi, gel, okula gidelim. (Hocam çok heyecanlıydı) Benim orada arşivim var. Sana bir sürü cd vereceğim. Sürekli dinlersin. Bu senin için çok daha iyi bir ders olur. En çok ta FaridFarjadı dinlemeni isterdim. FaridFarjadFars asıllı ABD vatandaşı keman virtüözü "Kemanı ağlatan adam" olarak bilinir ve dünyanın en iyi keman virtüözlerinden birisi olarak kabul edilir. 8 yaşından beri keman çalan İranlı bir müzisyen olan Farjad,1938 yılında Tahran'da doğmuştur.1966 yılında, Tahran Müzik Konservatuarı'nda klasik müzik üzerine master yapmış, bundan sonraki adımında Tahran Senfoni Orkestrası'nda önemli görevler üstlenmiştir. Fars Halk Müziği birikimine sahip olan Farjad, keman ile Klasik Batı müziği üzerinde de çalışmalarda bulunmuştur. Bu çalışmaları Fars müziğinin gelişmesinde önemli bir yer tutmuştur. Daha sonra dinlemeni istediğim IkukoKawai ana eserlerini klasik alanda oluşturmaktadır ama yetenekleri sayesinde diğer türlerde de mükemmel bir başarı göstermiştir. Farklı alanda çeşitli sanatçılar ile ortak çalışmalar düzenlemiştir. İç pazardaki üstün albüm satışı ile Kawai gerçekten eşsiz bir sanatçı olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Okula varalım, sana daha çok

kemancılarla tanıştıracağım.

Aslında gecenin o saatinde hemen eve gitmek istiyordum. Ama hocama karşı gelemezdim. Okulun hemen önünde park etti arabasını, gecenin bu saatinde bizden ve bekçiden başka kimse yoktu ortalıkta. Bekçi de kulübesinde uyumuştu. Rafik hoca parmağını dudaklarına dokundurarak, sus işareti verdi. Sonra da güldü. Okulun kapısı açık, kapıdaki bekçi de uyuyordu. Bu aslında beni tedirgin etmeye başlamıştı. Hocamın da bana yol boyu arkadaşçasına yakınlık, samimiyet göstermesi kafamı karıştırmıştı. Yine de onu takip ediyordum. Sessizce okula girdik. Keman derslerini aldığım odanın yolunu biliyordum, ama bu heyecanla yalnız olsaydım o odayı bulamazdım. İçimde kötü duyular vardı. Bunun nedenini benim yalnızlık ve karanlık korkuma bağlıyordum. Adeta evde geceleri odamın kapısını kapatmıyorum. Babamlardan da odalarının kapısını kapatmamalarını rica ediyorum. Çünki kapalı karanlık bir oda veya mekan beni hep ürkütmüştür. Her dakika küçük bir çıtırtıdan ötleye bilirim. Doğrudur, kapılar açık olduğu için bazen annemlerin sevişme seslerini de duya biliyordum, ama hiçbir şey anlamamış gibi davranıyordum. Bu sesleri korkuma tercih ediyordum.Şimdi de bu okul bana korkunç gelmeye başlamıştı. Rafik hocam odasının kapısını kendi anahtarları ile açtı ve beni içeri davet etmezden önce

içeriyi aydınlatan spotları yaktı. İçeri aydınlanır aydınlanmaz içim ferahladı. Tüm korkular o an kayboldu. Derin bir nefes alıp odaya girdim. Hocam yol boyunca konuştuğu yetmiyor gibi hala bir şeyler geveleyip duruyordu. Anlaşılan bu günkü konser çocuklardan çok onu kanatlandırmış pervazlandırmıştı. Odaya girdik, ben masaya yaslandım. Hocam odaya girdiği an kafasını dolaplara sokarak bir şeyler kurcalamaya başladı. Dolaptan seçtiği birkaç albümü masaya bırakıyor, yeniden dolaba yöneliyordu. Ve nihayet bitti. Rafik hoca elinde en az on beş cd bana doğru geldi.

- Bak Jalecim, bunlar senin için çok önemli müzikler ve konser çekimleri. Bu iki cd FaridFarjadın müzikleri ile dolu. Bunlar ise IkukoKawai, sürekli dinlersen etkisinde kalabilirsin, karışık dinlemeye çalış. Bir virtüözde takılıp kalma. (Rafik Hoca elindeki müzik albümlerini tek tek bana veriyor, açıklamalarını yapıyordu. Konuştukça coşuyordu) Bu cd en çok sevdiklerimden biri, Carla Leurs isimli bir kemancı. Hollanda'nın dahi çocuğu Carla Leurs, ItzhakPerlman ile eğitilmiş; dünyanın dört bir yanında yarışmalar kazanmış; halen Londra Filarmoni ve Hollanda Oda Orkestrasının birinci kemancısıdır. Ama maalesef bizim ülkemizde çok ünlü değil.

Hocam en son elinde kalan iki CD'yi bana vermeden önce benim yaslandığım masaya yaslandı. Elinde

tuttuğu CD`lerin çok değerli olduğunu tahmin ede biliyordum.

- Jale, bu CD`lerden biri NiccoloPaganini`ye ait. Tabi ki keman konserlerini toplayamamışlar, belli, adam teknoloji gelişmeden ölmüş. Ama bestelerini en ünlü kemancılar halaçalmaktalar. Sen NiccoloPaganini`nin hayat hikayesini biliyor musun?
- Hayır hocam (bu gün sadece bu iki kelimeyi tekrar ettiğimin farkına vardım).
- NiccoloPaganini, 27 Ekim 1782 yılında Genoa'dadoğmuştur. Babası tersane işçisidir. Aynı zamanda keman çaldığı için Paganini'nin ilk müzik öğretmenidir. Niccolo 11 yaşına geldiği zaman usta bir kemancı olmuştur artık. Çevresindeki ünlü bütün keman öğretmenleri ona parasız ders verirler. İlk turnesini yaptığında henüz 13 yaşındadır. Bu arada, kendi yeteneğine uygun, zor yorumlanacak yapıtlar besteler. Yalnız keman değil, gitar, viyola ve mandolin de çalar. 1805 – 1813 yılları arasında LUCCA prensesinin müzik yönetmeni olur. Paganini'nin içki ve kumara olan düşkünlüğü de çok ünlüdür. Elde ettiği büyük başarılar onu kumara ve içkiye alıştırır. Kumar alışkanlığı ona herşeyini, hatta kemanını kaybettirir. Zengin bir işadamı ona Guamerius yapımı bir keman armağan eder. Sonradan Stradivarius ve Amati yapımı kemanlara da sahip olur. Bu kemanlar onun hazinesidir. 23 yaşına geldiğinde konserlerini azaltır. 1824 yılında bunalıma girer ve 1827 yılında iyileşip

Avrupa turnelerine çıkar. Avusturya, Almanya ve Fransa'ya gider. Paris ve Londra'da ilk sahneye çıkış tarihi 1831 yılıdır. 1833 yılında Paris'te Berlioz'a içinde viyola solo olan bir senfonik yapıt ısmarlar. Ortaya "Harold en İtalie" adlı eser çıkar. Ancak Paganini bu yapıtı hiçbir zaman seslendirmez. 1834 yılından sonra konserlerini çok azaltır. Gırtlak kanseri hastalığına yakalanır ve 27 Mayıs 1840 yılında Nice'de ölür.Gelmiş geçmiş en büyük keman virtüözü olan Paganini, baş döndürücü çevikliği, son derece duygusal yorumu ile inanılmaz bir müzisyendir. Yeteneği o kadar olağanüstüdür ki, şeytanla işbirliği yaptığı inancı yayılmıştır. Teknik olarak çağının çok ilerisindedir. Bugün bile eşliksiz keman için yazdığı "24 Caprices"i tek resitalde seslendirecek ustalıkta kemancı sayısı çok azdır. Özellike "24. Kapriçyo"nun teması üstüne en çok çeşitleme yapılmış tema olarak müzik tarihine geçmiştir. Brahms, Rachmaninof, Blacher, Lutoslawski, Snitke, Ernst ve Rochberg gibi besteciler kendi çağlarına, kendi akımlarına göre, Paganini temasını çeşitlemişlerdir. Paganini, ne Berlioz gibi büyük orkestraların bestecisidir, ne de Chopin gibi minyatür müziğin ustasıdır. Oysa tarih boyu yaşamış her türlü çalgı yorumcusunun en üstünüdür. Temelde virtiözitesi yaratıcılığa dayanır. Müziğinin dış görünüşündeki buzlu pırıltılar, romantik armonideki sıcakkanlı yapının ters çevrilmişi gibidir. Romantik ısıyı şeytansı bir çerçeveye yaraştırır.

Piyanonun gündeme geldiği, en duyarlı çalgı olarak saygı gördüğü günlerde keman ile cambazlık yapan bir besteci, büyük bir ilgiyle karşılanır. Bu nedenle onun keman yapıtlarını, örneğin “24 Caprices”ini, Schumann ve Liszt piyanoya uyarlamışlardır. Liszt’in “Etudesd’executiontranscentande” adlı yapıtları, Paganini’nin yapıtlarını örnek alır, piyanoda onlara koşut gelişir. Her birinde yaratıcı enerji, parlak bir teknik, soluksuz bir yorum egemendir. Paganini’ninbestlerinin çoğu teknik bir beceri gösterisidir. Konçertoları, kaprisleri ve oda müziği çalışmaları vardır. Yapıtlarının çoğu, zamanında basılmamıştır. Paganini’nin çalış tekniğindeki şeytansı tılsım, uzun yıllar çözülememiştir. Armonikleri kullanmaktaki öncülüğü, kemanını değişik tınılar elde etmek için akort edişi, yay tekniğindeki ustalığı, staccato ve pizzicato yönetmini yaygınlaştırması, Paganini’ye özgü, daha önce hiç duyulmamış yeniliklerdir. Kemandaki doğru tonlaması, net ve temiz sesleri yine onun hüneridir. Keman konçertosunun son bölümünde pizzicatolar en alımlı şekliyle canlanır. Paganini’nin müziği kendi yorumuna göre yazılmış, çok zor yapıtlardan oluşur. Bu yapıtlar öylesine kıvraklık, dinamizm ve üstün bir hüner gerektirir ki, halk, onun bedenine şeytanın girdiğine inanmıştır. Fiziksel görünümü de, kemikli yapısı ve sinirli davranışlarıyla şeytansı bir imgeyi çağrıştırır. Bu inanç ölümünden sonrada sürer. Paganini’yi

kutsanmış toprağa gömmezler. Oradan oraya taşınan cesedi, 1926 yılına dek belli bir gömüte yerleştirilemez.

- Yazık… (kendimce acıdım)
- Yazık tabi, ama tarih boyu tüm dehalar bu gibi muamelelerle karşılaşmışlar. Ha bu da son CD. Dilşad Said, orta halli bir ailenin 8 çocuğundan biri olarak 1958 yılında Duhok'ta dünyaya geldi. Temel eğitimini Duhok'ta tamamlayan Said, müzik diplomasını 1977 yılında Bağdat Enstitüsü'nden aldı. 1980 yılında Duhok Orkestrası'nı kurdu. Bu orkestra, geleneksel Kürt ezgileriyle klasik batı müziğini yorumlayarak farklı bir kulvar oluşturdu. 1980-1983 yılları arasında, Bağdat Orkestrası'nda kondüktör lük ve asistanlık yapan Said, Senfoni Orkestrası'nda birinci keman olarak görev aldı, ardından 1985-1988 yılları arasında Walles Üniversitesi Koleji'nin solistliğini yaptı. Bu süre içerisinde müzik alanındaki doktorasını "Bachelor Master of Arts"ta tamamlayan Said, diplomasını solo violin üzerine Londra'da Royal Müzik Akademisi'nden aldı. Evli ve iki çocuk babası Dilşad Said, 1991'deki Körfez Savaşı'ndan sonra ülkesinden göç etmek zorunda kaldı. Dilşad Said, Avusturya'nın Linz şehrine yerleşti ve halen müzik çalışmalarına Avusturya'da devam ediyor.
- Teşekkür ederim, dedim ve aldığım CD`leri çantama koydum.

Hocam ise hala konuşuyordu. Beni nasıl bir parlak gelecek beklediğini anlatıp duruyordu. Ama konu bir anda saptı.

- Jale, Jalem, sen aynı zamanda çok güzel bir kızsın. Muhteşem bir kadın olacaksın. Bunun da senin kariyerinde olağanüstü rolü olacaktır. Ela gözlerin, ah bu gözlerin… Sen keman çalarken gözlerini kapatıyorsun ve aniden açıyorsun ya, bak o anda ben ölüyorum. Nefesim kesiliyor. Boğuluyorum. Anlatamam sana duygularımı. Seninle birlikte çalışırsak seni dünyanın en ünlü kemancısı, en güzel virtüözü yaparım.

Rafik hoca konuştukça daha da yaklaşıyor, tam bedeni tenime dokunur gibi oldu. Bir adım geri çekildim. O iltifatları fısıltılarla söylemeğe ve beni kendine sıkmaya devam ediyordu. Bu benim hayatımın ilk taciziydi. Buna kadar sözlü tacizlere çok maruz kalmıştım, gerçekte çok güzel falan değildim. Ama garip bir çekiciliğim vardı ve erkeklerin dikkatini üzerime çekmesini biliyordum. On veya on bir yaşlarımdan bu çekiciliğimi seviyordum. Erkeklerin benden hoşlanması bana mutluluk veriyordu. Ama bu defa fena kızmıştım. Rafik hocadan böyle bir ilgi beklemiyordum, istemiyordum. Ders zamanı elleri ellerime çok dokunuyordu ve bir defa bile olsa ondan erkeksi bir temas beklememiştim. O ise şimdi bana fısıldayarak beni gördüğü ilk günden itibaren ilgi duyduğunu, bedenime sahiplenmek istediğini

söylüyordu. Bu bizim sırrımız olmayacaktı. Çünkü boşanmış olan hocam benim reşit olacağım günü bekleyecek ve benimle evlenecekti.

Aptal insan! Sanki ondan bunu isteyen vardı. Ben ne yapayım kırklarında boşanmış adamı? Hem kim sana söyledi ki ben reşit olur olmaz evlenmek istiyorum. Hayatımı çoluk çocuklu ev karısı gibi geçirmek istemiyordum. Bir kariyer yapmak, iş kadını olmak en büyük arzumdu.

Rafik hocamın ellerinden kurtulmak zor olmadı, nasıl olsa iyi bir sporcuydum. Onu çok sert ittim. Baya bir tökezledi, sonra başını camın mermer kenarına çarpıp yere düştü. Bir anda karşı duvarda kanın çizdiği tablo boy verdi. Ben arkaya doğru kaçtığım için pantolonumun etekleri ve bir az da ayakkabılarım kana bulaştı. Allahtan siyah renkli oldukları için kanın rengi pek belirmedi. Gözleri yarı açık kaldı. Galiba ölmüştü. İnanmak zor geliyor, ama ben şu an birini öldürmüştüm. Kesin emin olmam gerekiyordu. Belki de ölmemiş diye düşündüm. Yaralı olma ihtimalinde acil çağıra bilirdim. Rafik hocaya yaklaştım, eğildim. Nabzını ve kalp atışlarını kontrol etmek istiyordum. Nafile, ne nabız vardı, ne de kalp sesi. Kesin ölmüştü. Piç. Ona bu bile az. Ama benim başım derde gire bilirdi. Hemen düşünmeye başladım. Bizim şu an burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Kapıcı biz gelirken uyuyordu. Konser çıkışında her kez bu pisliğin beni eve bırakacağını düşünüyorlardı. Ben de

soran olursa direk eve gittiğimizi derim. En azından ben eve vardıktan sonra bu adamın nereye gittiğinden habersiz olduğumu söyleye bilirdim. Tek iş bu lanet olası binadan kimseden görünmeden çıkmaktı. Kapıcının hala uyuduğunu umut ediyordum. Odanın ışığını kapattım. Çantamı boynumdan astım ve sakince okul kapısına doğru yürüdüm. İlk defa karanlıktan ve yalnızlıktan korkmuyordum. Garip olan, ölüden bile korkmuyordum. Tek korkum dışarıdan ola bilecek insan veya insanlardı.

Kapıcı hala uyuyordu. Yaşlı ihtiyar insanların kapıcı olarak işe alınmalarını hiçbir zaman anlamamışımdır. Eve kadar yirmi dakikalık yolum vardı. Daha hızlı gidersem hatta on dakikaya bile eve varırım. Koştum, hızlıca koştum. Nihayet sitemize vardım, babam aşağıda markette beni bekliyordu. Annem de evde uyumamıştı. Konsere gelmek istemişlerdi, ama konser davetliler için özel olduğu için ve cumhurbaşkanı gibi önemli şahısların olduğu bir konsere onları bırakmamıştılar.

Babam eve kadar nasıl geldiğimi sordu, ben de Rafik hocanın getirdiğini ve site girişinden geri döndüğünü dedim. Yalan söylediğimi kimse fark etmedi bile. Çünkü bu tipli bir yalanın niye söyleneceğini kimse düşünemezdi bile. Konserin muhteşemliğini ve alkışları anlatıp durdum.Çok geç olmuştu, ama ben yorulmadan anlatmaya devam ediyordum. Günün bitmesinden çok korkuyordum. Bu gün biterse ve ben

odamda yalnız kalırsam bu gün katil olduğumu hatırlayacaktım. Aslında ben bunu hiç unutmuyordum da. Ama yine de yalnız kalırsam bu gerçeğin beni daha çok yoracağını biliyordum.

Ama bu gece çok geç olsa da bitti. Herkes yorulmuştu. Annemle babam uyumaya gittiler. Ben de odamda yalnız kaldım. Acaba ruh var mı? İlk aklıma gelenin bu olması garip değildi. Son dönemlerde fazla korku filmi izlemiştim. Bu gün Antalya`da bu satırları yazarken o gece ruh halime gülüyorum. İnsan katil olunca dünyanın en kötü insanına dönüşüyor gibi bir saçma düşünceme gülüyorum. En çok sığındığımız Yaradan bile bizi sonunda öldürmüyor mu? Demek ki, katil olmak Yaradan`ın bir parçası. Bizde de bu parçadan bir şeyler varmış. Ben de on dört yaşımda katil olmuştum. Yaradan`a yaklaşmıştım. Ama o gece bunu anlamayacak kadar saftım.

Sabah oldu, aslında sabahı gözü açık karşıladım. Ama kimseye uykusuzluğumu çaktırmadım. Her zamanki halimi korumak zorundaydım. Farklı hiçbir şey yoktu. Kahvaltımı yaptım, okul elbiselerimi giydim ve evden çıktım. Sabah saat sekize çeyrek vardı. On dakika sonra okulda olacaktım. Yol boyunca düşündüm. Acaba Rafik hocanın ölüsünü buldular mı? Düşünceleri ne? Kapıcıyı katil zanlısı olarak hapse atarlar mı?

Uf be! Akımdan bu olayın çıkması için neleri vermezdim.

Üçüncü ders tarih dersiydi. Ders yeni başlamıştı. Okul müdürü sınıfa kadar geldi ve dersten çıkardı. Odasına çağırttıra bilirdi, ama o kendisi geldi ve odasına kadar beni götürdü. Parmağımı ısırdım. Bu iş Rafik hocayla alakalı ola bilirdi. Düşündüğüm, akıma gelen başıma gelmişti. Müdürün odasında bir adam daha vardı. Sivil giyinmişti, ama müdürüm onun polisten geldiğini söyledi. Yine de anlamazlıktan geldim. İyi oynuyordum.

Polis isminin Nadir olduğunu söyledi. Nadir bey çok nazik davranıyordu. Müdürümden odasını bizim için boşaltmasını istedi. Müdürüm de odasından çıktı. İkimiz kaldık. Ben odaya girdiğimden hala ayakta duruyordum. Nadir bey ayağa kalktı ve benim kolumdan tutup odanın sonundaki üçlü koltuğa oturttu. Kendisi de misafir koltuğunu çekerek önümde oturdu. Gözümün içine bakıyordu, çok sırlı ve gizemliydi. Adam olarak ta yakışıklıydı. Tam dibimde oturdu ve sakin sesle konuşmaya başladı:

- İsmin Jaleydi, dimi?
- Evet, dedim kısık sesle.
- Müzik okuluna gidiyor musun?

Yine aynı kısık sesle, evet, dedim.

- Hocan kim?
- RafikHamedi.
- Dün gece neredeydin? – Sorunun nereye götürdüğünü biliyordum. Konser çıkışında her kes bizim beraber çıktığımızı ve aynı arabada eve

geldiğimizi biliyordu. Planladığım gibi cevaplamaya başladım.

- Dün bizim müzik okulun öğrencilerinin de katıldığı bir konser vardı. Dün ben o konserde iki defa sahneye çıktım. Koro müziğe eşlik ettim ilk önce. Daha sonra solo müzik çaldım. Ben bir kemancıyım. Bu sene müzik okulum bitiyor. Lise bittiğinde konservatuara gitmeği düşünüyorum. – Sustum. Gerisine dair soruların gelmesini bekledim. Buraya kadarının hiçbir polisi ilgilendirmeyeceğini biliyordum. Nadir bey gözlerimin içine bakıyordu. Heyecanlanmamam gerekiyordu. Sakinliğimi korumak zorundaydım.

- Jale, kızım, dün gece konserden sonra neler oldu? Her şeyi tek-tek, ayrıntılarıyla birlikte anlatmanı rica ediyorum, - sesi her dakika daha sertleşiyordu. Korkmaya başlamıştım. Konser sonrasını da planladığım şekilde anlatmaya başladım.

- Konser gece yarısı bitti. Servis araçları ve hocalarımızın özel araçları ile evlere dağılacaktık. Rafik hocamla biz aynı sokakta oturuyoruz. Bizim siteden az ileride yaşıyor. Beni eve kadar götürmek Rafik hocama düştü. Birlikte konser salonunun arka kapısından çıktık ve arabaya oturduk. Yolda ünlü virtüöz kemancılardan bahsetti bana.Benim solo çalgımı çok beğenmişti. Eve kadar konuştuk. Sonra beni site kapısında bıraktı. Bina girişine kadar kendim yürüdüm. Babam apartmanın aşağısında markette

beni bekliyordu. Annem evde bekliyordu. Babamla beraber eve çıktım. Daha sonra da uyudum. Tüm bunları niye soruyorsunuz? Niye anlatmak zorundayım?

Nadir bey, gülümsedi. Bu gülümsemeni anlayamadım. Daha sonra koltuğa yaslandı. Susuyordu, ürkmeye başlamıştım. Hayra alamet değildi. Birkaç saniye daha gözümün içine baktıktan sonra Nadir bey ayağa kalktı. Odada az gezindi. Yeniden koltuğa geri döndü, bu defa koltuğu bana daha yakın çekti, neredeyse diz dize oturmuştuk. Başını bana doğru eğdi ve suratında oldukça ciddi ifade vardı:

- Jale, sana bir adres vereceğim. Yarın sabah saat dokuz tamamda seni orada bekleyeceğim. Dün gece neler olduğunu orada daha uzun uzun konuşuruz.

Sözünü bitirdi ve kalktı. Müdürün masasının yanında yerde çantası vardı. Çantanın cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. Kartın üstünde isim, soy isim, adres ve telefon vardı. Ama başka bir bilgi yoktu. Adamın görevi, çalışma yeri yazılmamıştı. Kartı bana verdikten sonra, Görüşürüz, dedi ve odadan çıktı.

Dün geceyi uzun uzun konuşuruz dedi, demek ki, uzun konuşacak daha fazla şeyler bildiğini ima ediyordu. Yarın gitmek zorunda mıydım? Babamlara ne diyecektim? Onlara demek zorunda mıydım? Bu adam gerçekten polis miydi? Benim katil olduğumu biliyorduysa niye beni alıp götürmedi? Bilmiyorsa,

niye beni tehdit eder şekilde konuştu? Kafamda binlerce soru vardı. Ama korku daha çoktu.

Müdür odasına döndüğünde yerimde donup kalmıştım. Müdür çok sert adamdı, ama beni severdi. Bu okula çok sertifika, madalya ve ödül kazandırmıştım. Müdürüm yanıma yaklaştı, saçlarımı okşadı, şaşırmıştım. Elini saçlarımdan çekmeden konuşmaya başladı:

- Başın sağ olsun, kızım. Rafik hocanı ne kadar sevdiğini biliyorum. Sana keman tutmayı o öğretmişti. Senin için bu haberi duymak çok zor, anlıyorum. Onun ruhunun şad olması için senin iyi bir kemancı olman şart.

Hiçbir şey söyleyemedim. Demek ki, Rafik hocanın öldüğünü biliyorlardı. Ama Nadir bey benimle bu konuda tek kelime etmedi. Haberi bana vermeliydi, ama vermedi. Müdürüme bir şey demeden odasından çıktım. Doğru tuvalete gittim. Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdum, deliler gibi ağlıyordum. Hayatım bitmişti. Bu yaşta hapse girmek istemiyordum. Kariyerim, hedeflerim, ailem, rahmetli öz babam ve öz annem, beni sevenler, sevdiklerim… Aklımda herkes vardı. Dünyam yıkılmıştı. Zil sesi dersin bittiğini haber veriyordu. Ben ağlamamı kestim. Birilerinin sesimi duymasını istemiyordum. Oturduğum yerden de çıkmak ve gözleri yaşlı ortalıkta görünmeği de hiç istemiyordum. Teneffüs bitinceye kadar tuvalette bekledim. Kapıyı lisemizin çılgın kızları

birkaç kez zorladılar, ama içeride suyu açtığımda birilerinin olduğunu fark edip uzaklaştılar. Teneffüsün bitmesini haber eden zil sesi geldiğinde sevindim. Tuvaletin el yüz yıkama tarafının boşalmasını bekliyordum. Her kes çıktıktan sonra ben de kapandığım yerden çıktım. Elimi yüzümü yıkadım ve çantamı almak için tarih odasına gittim.

Bu saatte eve gidemeyeceğimi düşündüm ilk önce. Annemlere niye erken geldiğimi açıklamam lazımdı. Daha sonra Rafik hocamın katli haberini düşündüm. Bu iyi bir bahane ola bilirdi. Bahane de ne ki, zaten bu halimin nedeni o piçin ölümü değildi mi?

Annemle babam başıma pervane oldular tüm gün. Yalnız kalmak istediğimi defalarca belirtmeme rağmen kimse beni yalnız bırakmak istemiyordu. İyi ki gece uyumuş numarası yaparak yalnız kala bildim. Bu kadar feci görünüşümün nedenini çok sevimli keman hocamın katli ile bağlantılı olması ev halkını iyice inandırmıştı. Şimdi yeni bir plan yapmam gerekiyordu. Yarın Nadir beyin söylediği adrese gitmem gerekiyordu. Evdekilerden bunu gizlemek istiyordum. Ama okula gitmezsem bizimkiler bunu mahallede yaşayan sınıf arkadaşlarımdan birinden veya evi arama ihtimali olan okul yönetiminden öğrene bilirlerdi. Demek ki, başka bir yol seçmek, yeni bir yalan düşünmek gerekiyordu. Bu yalanı çabuk buldum, az da olsa rahatladım ve gece üç sularında uyumayı becerdim.

Sabah her kesle birlikte kahvaltı masasına oturduğumda hala gözlerim şişti. Babamla annem göz hareketleri yaptılar. Anlaşılan bana söylemeyi planladıkları bir şeyler var. Planlarım bozula bilirdi. Her kesin bana bu kadar hassas olduğu anda konuyu açmaya karar verdim:

- Anne, baba, ben bu gün okula gitmesem olur mu? Deniz sahilinde yürümek, kitap okumak, hava almak istiyorum. Kendime gelmemde bu bana yardımcı olur.

Annemle babam yine bir birilerine baktılar. Onların göz hareketleri ile acayip anlaşma şekillerine hep hayran kalmışım. Annem göz hareketi ile babamdan izin alarak konuşmaya başladı:

- Babanla biz de senin okula gitmemeni düşünmüştük. Yazlığa gitmeye ne dersin? Bir hafta orada kalırız ikimiz. Kışın oralar tamamen boş, sana da iyi gelir.

- Hayır, anne, - bu fikir güzeldi, ama Nadir beyle görüşmem gerekiyordu, - anne, okulu fazla ihmal edemem. Bir günlük gezi bana yeter.

Bu iki saniyelik göz hareketleri benim fikirlerimi onayladı. Bu gün okula gitmeyecektim, babam okul müdürünü arayıp izin alacaktı. İyi bir harçlık ta aldım. Mutsuzluk ne güzel şeymiş be…

Kot pantolon, lacivert yeşil kareli gömlek, siyah kaban ve kahverengi uzun çizmelerimi giydim. Okul çantamdan aldığım kartı yandan astığım küçük

çantama koydum. Babam beni arabasıyla kapalı yola kadar götürecekti. Ben oradan yürüyecek ve sahile inecektim. Babam bana ankastre telefonlarla konuşmak için kullanılan dört küçük jeton verdi, o zamanlar cep telefonları yoktu. Annem tüm gün evde olacaktı, bir sorun olursa onu aramam gerekiyordu.

Babamdan ayrılır ayrılmaz kartı çantamdan çıkardım, yazılan adres çok ta uzakta değildi. Ama yürüme mesafesinde de değildi. Ara sokaklardan birine çıktım. Taksi bulmak bu şehirde hep kolay olmuştur. Bakü Sovyetlerden sonra hızla gelişen bir şehirdi. Ama kusurları da hızla gelişiyordu. Ama ben Bakü'mü kusurları ile birlikte seviyordum. Merkezde oturmanın avantajlarını yaşıyordum, o kadar çok yürümüştüm ki, neredeyse tüm sokakları ezbere biliyordum. Taksilerin de yerini biliyordum. Bu şehirde bir binek aracı olup geçinme sıkıntısı çekenler özel taksicilik yapıyorlardı. O zamanlar taksicilik yapmak isteyenler günlük ücret ödeyip arzularını gerçekleştiriyorlardı. Bu ücretin resmi vergi, yoksa rüşvet olduğunu hala bilmiyorum, tek bildiğim taksi ihtiyaçlarının kolay karşılandığıydı. Tabi ki, bu türlü araçlarda taksimetre de olmazdı. Şoförle pazarlık yapılır, ücrette anlaşılırdı. Ben de bulduğum taksiye oturmadan önce ön cama yaklaştım. Gideceğim yeri anlattım, ücrette anlaşma yaptım ve sonra arka koltukta yerimi aldım.

Adresteki binayı bulmak zor olmadı. Ama binanın kapısına asılmış levhayı gördüğümde çok

şaşırdım:“Gemicilik meslek lisesi”. Nadir bey bir polis olmalıydı, belki de bir detektif. Peki bir meslek lisesinde ne işi vardı?

Sorularımın cevabı içerideydi. Kapıyı itip içeri girdim, bina dışarıdan ne kadar eski püskü görünüyorduysa, içeriden bir o kadar yeni, güzel, şıkır şıkırdı. Kapıyı kapattığımda bir anda ürktüm.Kapının tam arkasında küçük yazı masası ve onun arkasında oturmuş meymeret suratlı bir adam vardı. Çok kaba sesi vardı:

- Küçük hanım, nereye?
- Nadir beye, - çok korkmuştum, sesim hala titriyordu.
- İkinci kat, merdivenden sağa dördüncü kapı.
- Teşekkür ederim, - dedim hemen merdivenlere fırladım. Bu adamdan ne kadar çok uzak kalırsam bir o kadar iyi olur diye düşündüm.

Nadir beyin odasının kapısında hiçbir şey yazmamıştı. Zaten burada hiçbir kapıda levha yoktu. Bu binanın lise olduğuna dair şüphelerim vardı. Çünkü burada koridorlar bomboş ve binanın görüntüsü de bir eğitim binasından çok uzaktı.

Odanın kapısını hafifçe vurdum. “Gel, Jale, gel”, beni bekliyormuş. İçeri girdim, çok şık ve sade iş odasına gelmiştim. Çok büyük bir odaydı, neredeyse otuz metrekare vardı. Oda koridorun sonunda olduğu için kapının sol ve karşı duvarlarında camlar vardı. İçerisi çok aydınlıktı. Camlı duvarların birleşme yerinde deri köşe oturma grubu vardı. Kapıdan sağ tarafta çok

büyük, hatta kocaman denilecek kadar büyük T şekilli ofis masası vardı, masanın aşağı tarafında dört kişinin rahatça otura bileceği misafir koltukları vardı. Nadir bey iş masasında yayılarak oturmuştu. Sol duvar oturma grubuna kadar dolapla kaplıydı. Dolabın içine yerleştirilmiş televizyonda CNN kanalı açıktı ve Nadir bey İngilizce haberler programı izliyordu. Bu adamın böyle güzel bir İngilizcesi olduğunu tahmin edemezdim.

Ben içeri girdiğimde Nadir bey ayağa kalktı. Bana yaklaştı, tokalaşıp selamlaştık. Sonra kolumdan tuttu ve köşeye kurulmuş oturma grubuna yönlendirdi. Yine diz dize oturduk. Bu adam beni kokusuyla da etkiliyordu. Onu daha iyi izleme şansım vardı, bu gün daha az heyecanlıydım.

Nadir bey yirmi sekiz otuz iki aralığında bir adamdı. Genç ve sportif görünümü vardı. Koyu kahve renkli saçları ve gözleri açık sarı tenine çok yakışıyordu. Koyu mavi kot pantolon, içine açık mavi gömlek ve koyu lacivert ceket giymişti. Yüzü temiz tıraşlıydı, dün de bu kadar temiz yüzlüydü. Her gün tıraş olanbakımlı erkekleri beğenirdim. Hele bu kadar güzel parfümlü erkeklere bayılırdım. Sonradan Zigon olduğunu öğrendiğim bu parfüm aklımı başımdan çıkarmaktaydım. Rafik hocamın katili olduğumdan daha çok bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordum. Delirmiş olmalıydım. Ama bu gün otuz yaşımdan on dörde doğru boylanıp baktığımda

ilk aşkını yaşayan genç bir kız görüyorum ve hak veriyorum.

Adam gözlerimin içine bakıyor ve susuyordu. Heyecanım artmaya başlamıştı. Nadir bey sol elimi eline aldı, dizinin üstüne koydu. Sonra da kendi sol elini benim elimin üstüne. Alt dudağım titriyordu. Nadir bey çok yavaş sesle konuşmaya başladı:

- İki gündür seninle ilgili dosya hazırlıyorum. Çok başarılısın. İQ testin mükemmel olduğunu gösteriyor. Neredeyse tüm dallarda başarı sağlaya bilmişsin. Dünyanın nadir insanlarından birisin. Senin gibi insanları hiçbir devlet kaybetmek istemez. Lise öğrencileri arasında yapılan İQ test sonuçlarına göre ülke üçüncüsüsün, senden önceki iki öğrencimizin ikisi de senden büyük ve erkek. Aynı zamanda sporda da iyisin. Böyle bir çocuk, aslında sen artık genç kızsın, senin gibi bir vatandaş korunmalıdır. – elini elimin üstünden çekti, ben de hemen kendi elimi onun dizinden aldım, konunun nereye varacağını merak ediyordum, Nadir bey devam etti, - ben seni koruyacağım.
- Neden? Kimden? – ilk defa konuşmaya başladım.
- Rafik hocanın nasıl öldüğünü biliyoruz. Ama nedenini bilmiyoruz. Bana şimdi öyle bir neden söyle ki, seni korumama yardımcı olsun. İki sorum var, o saatte okulda ne işiniz vardı? Niye öldürdün?

Gayet açık ve net! Titremeye başladım, ağlamak istiyordum, ama bu adamın önünde değil. Keşke beş dakika yalnız kala bilsem ve ağlasam. Nadir bey ayağa kalktı, masasının üstündeki sürahiden bardağa su koydu ve bana uzattı:

- Ağlamak istiyorsan, ağla. Sonra daha rahat konuşuruz. – Annem bile duygularımı bu kadar iyi anlayamazdı, adamın tek kelimesi bana yetti, elimde su bardağı hüngürdüm, suyu içemiyordum, göz yaşlarımı durdurmakta zorluk çekiyordum. Nadir bey camın önüne geçti, dışarıya bakıyordu, sırtı bana dönüktü. Ben ağlama sırasında burnumu çekmeye başladım, o da dolaptan bir peçete paketi aldı ve hepsini bana verdi. Bu büyük ağlama patlamasından sonra konuşa bileceğimi anladım.

Her şeyi olduğu gibi anlatmıştım. Bitirdiğimde Nadir bey yanıma oturdu, bana sarıldı ve saçlarımdan öptü. Sonra ayağa kalkıp odada gezinmeye başladı, bir şeyler düşünüyordu. Ben de sakinleşmiştim, titremiyordum artık. Bu adama güvenmeye başlamıştım. İsterse bu dakika beni hapse yollaya bilirdi, ama yapmadı. Beni kurtarmaya çalışıyordu. Ben de ona bu “kutsal” işte yardımcı olmalıydım. Odada dört döndükten sonra yine benim yanıma oturdu. O bir şeyler söylemeden önce ben kendi merakıma güç gelemeden sordum:

- Benim yaptığımı nereden bildiniz?

- Ufaklık, okulun girişinde ve karşı caddede olan bir çok mağazada kamera var.
- O zaman niye beni hapis etmiyorlar?
- Ben durdurdum, seni kurtaracağım, - dedi, sesinde nevaziş vardı, içimi ılıklatan bir nevaziş.
- Teşekkür ederim, ama bu nasıl olacak?
- Ben ne dersem onu yapacaksın. Tamam mı?
- Tamam, - dedim, zaten başka ne yapa bilirdim ki.

Saat on bire geliyordu, Nadir bey ve ben tüm planlarımızı yapmış ve beni kurtarma operasyonuna start vermiştik. Şimdi ben eve kadar yürüye bilirdim. Bu benim kafamı toparlamama ve kendimi önümdeki büyük sınavlara hazırlamama yardım edecekti.

Nadir beyin bana önceden bildirdiği gibi ertesi gün saat on civarında okula iki üniformalı polis geldi. Boş bir sınıf ayarlandı ve bizim liseden müzik okuluna giden toplan on üç öğrenci oraya toplandık. On üç öğrenciden sadece dördü o malum gece konserde olanlardık. Onun için diğer dokuz öğrenci Rafik hoca ile ilgili bildikleri ne varsa anlatıp çıktılar. Geriye kalan dört şahit öğrenci tek tek o geceyi anlatmaya başladık. Ben Rafik hocanı hayattayken canlı gören sonuncu kişi olarak daha çok şey anlattım. Aslında tüm anlattıklarım Nadir beyin bana ezberlettikleriydi. O gece konser sonrası beni evime götürmek için arabasına bindirdiğini, yolda aniden çantasını Müzik okulunda unuttuğunu fark ettiğini ve bu nedenle beni

apartman binasına kadar değil, sitenin önünde indirdiğini ve ondan sonra Rafik hocanı bir daha göremediğimi anlattım.

Polisler bizimle işlerini bitirdiğinde tarih dersimizin olduğunu fark ettim. İki gün önce de tarih dersinden çıkarılmıştım. Müdür beni Nadir beyle konuşmak için odasına götürmüştü. İki ders artarda tarihten kalamazdım, koşturarak sınıfa gittim. Tarih hocam durumu biliyordu, sorun çıkarmadan yerime geçmeme için verdi. Ders yeni başlamıştı. Çantamı açamadım, hareket edemiyordum. Yerimde kuru dal gibi hareketsiz kalmıştım. Normalde hiç terlemeyen biriyim, ama o an sırtımdan terler döküldüğünü anladım. Sonra kaslarım benimki değilmiş gibi boşaldı. Tüm bedenimde kan dolaşımının hızlandığını hissettim ve aniden gözlerim karardı. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim, kendime geldiğimde öğrenci arkadaşlarımın yüzüme gözüme su sıçrattıklarını, telaş içinde beni uyandırmaya çalıştıklarını gördüm. Kendime gelmem ve güç bulup ayağa kalkmam zaman aldı. Lise yönetimi durumumu Rafik hocanın ölümünden etkilenme gibi kavradı ve bana bir haftalık izin çıktı.

Bir hafta boyunca sürekli kitap okudum. O zaman en güzel arkadaşın kitap olduğunu anladım. İnsan konuşacak, paylaşacak ve dertleşecek kimse bulamayınca kitaba sarılır ve onunla mutlu olurmuş. Dünyamı unutup kitapların dünyasında geçirdiğim bir

hafta su gibi akıp gitti ve ben okula geri döndüm. Beni bekleyen sürprizlerden haberim yoktu. Okula geldiğim ilk saatte bir hafta boyunca bir şeylerin değiştiğini fark ettim. Kızlardan biri gözleri ışıldayarak o haberi verdi: yeni beden eğitimi hocamız varmış, çok ta yakışıklıymış, gençmiş, tüm erkek öğrenciler onu kıskanıyormuş… Çok ta umurumda sanki, ama artistlik yapmak şarttı. Hemen ilgilendim, meraklandım, heyecanlanmış gibi göründüm bile. Artist ola bilirdim kolayca, son on günde oynadığım rolü kimse anlamamıştı.

Bu gün beden eğitimi dersimiz yoktu, ama yarın vardı. Buna rağmen kızlara merak hissimi kanıtlamak için beden eğitimi bölümüne gittik. Giyinme odasının kapısına vardığımızda kızlarla birlikte detektif filmlerde olduğu gibi görünmezlik oyununu oynamağa başladık, duvara yaslanıp yürümeler, seslere kulak vermeler, falan. Görünürde yeni hoca yoktu. İçeri girmek şart oldu, bir bahane uydurduk, güya sınıf arkadaşlarımızdan biri tokasını kaybetmiş ve burada olduğunu düşünüyordu. Biz de onu aramaya geldik.

İçeri girdiğimizde başka bir sınıf spor salonunun yan çizgisi boyunca koşu yapıyordu. Hocaları da onların yanında ayak uydurmaya çalışıyordu. Bizi fark eden hoca öğrencilerine el işareti ile “dinlene bilirsiniz” uyarısı yaptı ve bize doğru koştu:

- Çocuklar, bir şey mi istemiştiniz?

Dizlerimin bağı söküldü, kalp krizi geçirdiğimi sandım, sol tarafıma bir sancı girdi. Bu oydu – Nadir bey!

- Öğretmenim, tokam kayboldu, dün burada dersimiz vardı, belki düşürmüşüm diye düşündüm, rahatsız ettiysek özür dilerim, - bu artistliyi hiç beceremeyen bir arkadaşımızdı. Nadir bey gülümsedi:

- Yok, kızım, dün sizden sonra burası temizlenmiş, toka falan da bulunamamış, maalesef.

- Tamam, biz çıkalım, - dört kız hemen kapıya döndük. Nadir bey bir elini "tokası kayıp olan kızın" diğer elini ise benim omzuma koydu, benim omzumu iki defa bir az sert sıktı.

Beni polisten bir daha kimse rahatsız etmedi, hayatım olduğu gibi devam ediyordu, müzik okulu hariç. Kemanı bırakmıştım ve bir daha elime keman almayacağıma dair kendime söz vermiştim. Nadir beyle veya Nadir hocamla haftada iki defa beden eğitimi derslerine görüşüyorduk, altı ay boyunca hiçbir özel konuşma geçmedi aramızda. Bir birimizi tanımamazlıktan geliyorduk.

Altı ay geçti, tatile az kalmıştı. Son sınavlarımızı veriyorduk. Nadir bey beni okul kapısında bekliyordu, yanından geçtiğimde kısık sesle "yarın o liseye gel, saat on birde" dedi. Göz göze geldik, ben baş işaretiyle "tamam" dedim.

Evde yine yürüyüşü bahane ettim. Sınavlar, dersler derken çok bunalmıştım, ailem zaten benim hava

almama gerek olduğunu vurguluyorlardı. Zaman bulamadığım için bir yere çıkmıyordum ama Nadir bey için zaman bulunurdu elbet. Bu aylar içinde hocalık yapan Nadir beyle bir defa bile olsun özel konuşma yapmamıştık. Kızlarımız ona karşı bigane kalamıyorlardı, adamı övüp-övüp bitiremiyorlardı bir türlü. İçimde bazen kıskançlık yeşerirdi, her kese ben bu adamı sizden önce tanıyorum, elini bile tutmuşluğum var diyesim geliyordu. Ama işin içinde Rafik hocanın katli işi girince susmak zorundaydım.

Bu sabah uyandığımda heyecanlı olduğumu anladım, gerçekten bu adama tutulmaya başlamıştım. Hatta üstüme giyecek bir şeyler seçerken dolabı neredeyse boşaltmıştım. Annem durumu fark eder diye yeniden her şeyi toparladım. Seçimim hanım hanımcıktı, kahve renkli büyük yakalı gömlek, siyah kalem etek, pembe ceketimle şık görünüyordum. Benden olsa topuklu ayakkabılarımı giyerdim ama geziye gittiğini söyleyen biri için fazla abartılı olurdu. Zaten annem eteğime bir hayli garip baktı. Kahve renkli babetlerimi giyindim, siyah, gri, kahve renklerinin blok kesimlerinden oluşan küçük kumaş çantamı da yandan astım mı, tamam. Sokakta yürümeye başladığım ilk dakikalardan çok güzel göründüğümü anladım. Vay be, küçük bir kadın olmuştum. Hatta olgun erkekler bile bana bakıyordu, en çok bundan zevk alıyordum. Her zaman olgun erkeklerin dikkatini çekmek istemişimdir. O gün de niyetim Nadir beye

hoş gelmekti, ama tabi bu gün itiraf edebiliyorum. Ama yıllar önce o görüşe gittiğimde bunu kendime bile itiraf edemiyordum.

Sözde meslek lisesi olan o kapıdan hayatım boyunca daha çok girecektim. O gün ikinci defa o kapıyı açarken bunu çok arzu ediyordum, devamlı o kapıdan girmeyi. Ama şimdi o salakça arzularımın beni nerelere götürdüğüne sadece üzülüyorum. Nadir bey her zamanki gibi koltuğunda oturmuş, çalışıyordu. Ben girdiğimde el işaretiyle otur dedi. Köşeyi göstermişti, ben de uslu bir çocuk gibi onun istediği yerde oturdum. En az on dakika benim oturduğum tarafa hiç bakmadı bile. Yoğun çalışıyordu, yüzü çok gerilmiş ve kağıtların arasında kaybolan elleri sürekli anlamsız hareketlerle havada çizikler atıyordu. Bu kadar özenip hazırlandığım için kendime kızıyordum. Neyse ki adamın işi çabuk bitti. “Tamam, çok yorgunum, çok” dedi ve kalkıp yanıma oturdu. Yakın mesafede olmaktan geçirdiğim heyecanı anlatamam, o kadarını yaza bilecek bir yeteneyim yok maalesef. Duygularımı dışarı yansıtmamak için kendi kendimle mücadele ediyordum. Nadir bey iki eski arkadaş gibi laflamaya başladı:

- Eee, Jalecim, görüşmeyeli keyifler nasıl?
- Görüşmeyeli? – Okulda neredeyse her gün görüşüyorduk, ama imanın nereye vardığını biliyordum. İkimiz de gülüştük.

- Bana bak, ufaklık (bu kelime beni öldürüyordu) ben okulda işe başladığım hafta kız arkadaşlarınla paldır-küldür beden eğitimi bölümüne daldınız, toka falan bahaneydi, dimi?
- Hayda, sen nereden anladın? – Kendimi tutamadım, ben gerçekten onu kandıra bildiğimizi düşünüyordum. Keyifle güldü, sonra elini dizimin üstüne koydu, içimde titreme başladı, ah bu titreme. Tüm hislerimi duygularımı belli edecek adama.
- Jale, sizden en az 15 yaş büyüyüm, dimi? Bunu anlamak için bir ergenlik yaşadım.

Havadan sudan muhabbetler yarım saat sürdü. Bir türlü konuya geçemedik. Beni niye çağırmıştı, bunu merak ediyordum. Konuşurken ya elini dizime koyar, yada elimi ellerinin içine alıyordu. Bunda tacize yakın bir şeyler yoktu, erkek kadın duyuları içerisinde değildi. Sadece arkadaşçasına davranışlardı. Ben onun için “ufaklıktım”.

Nihayet konuya girdi. Masasının üzerinde olan kağıtlardan iki sayfa ayırdı, yeniden yanıma geldi ve ciddi yüz ifadesi aldı.

- Jale, bizim devlete hizmet etmek istememiz normaldir ama senden isteyeceğim hizmetin boyutu bir az daha büyük olacak. Senin bu işi yapacak gücün kuvvetin ve zekan var, biliyorum. Onun için senden istediklerimi harfiyen yapman gerekiyor. Önce sana birkaç sorum var. Ebulfez Elçibey`i tanıyor musun?
- Evet, bizim eski cumhurbaşkanımız.

- Güzel, peki onun şimdi me yaptığına dair bir fikrin var mı?
- Hayır, - gerçekten haberim yoktu. Dersler, spor, müzik derken gündemden uzakta büyüyordum. İlk defa bir eksiklikle karşılaşmıştım.
- O zaman, bunları al, evde okursun. Ama okuduktan sonra iyice ezberle ve bunları yırt at. Tamam mı?

Başımı salladım, evet anlamında.

- İyi, güzel, yarın sınavın var, ondan sonra da haftasonu geliyor. Pazartesi bir daha yanıma gel. İstediğin saatte, ben tüm gün burada olacağım. Tamam mı ufaklık?
- Tamam, - dedim.

Eve vardığımda o kağıtları hemen okumak istiyordum. Ama annemin yemek ısrarı ile karşılaştım ve vaz geçtim. Önce yemem lazımdı, çünkü yemeden odama kapansam annem beni rahat bırakmayacaktı. Yemekten yemen sonra sınavı bahane ederek odama kapandım ve kağıtları okumaya başladım. Bir sürü gereksiz bilgi içeriyordu. Bunları okumak benim neyime gerekiyordu bilmiyordum. Defalarca okudum, ezberledim. Şimdi ne olacak. Her şey bana çok saçma geliyordu. Kağıtları yırttım ve sonra yarınki sınava hazırlanmaya başladım. Bakalım Nadir bey beni bir daha ne zaman çağıracak diye bekliyordum. Bu ilginç olaylar nereye kadar gidecekti, ihtimal veremiyordum.

Sınavlar bittiğinde ben de bitmiştim. Zor bir dönem geride kalmıştı. Son sınav gününden iki gün sonra benim doğum günüm olacaktı. Sınıf arkadaşlarımız dönemin bitmesini ve benim doğum günümü bir arada kutlamak için küçük bir parti düzenlemişlerdi. Parti lisemizin küçük kafeteryasında olacaktı. Ben fazla önemsemiyordum bu gibi partileri. Zaten moralim de iyi değildi bu aralar. Nadir beyi iki hafta boyunca hiç görememiştim, onu gerçekten çok özlemiştim.

Doğum günüm için fazla özenmeden giyindim. Zaten günün kahramanı bendim, odak noktası ben olacaktım. Müzik çalıyor, hepimiz dans ediyorduk. Cola, Fanta, Sprinte gibi saf içeceklerimiz vardı. Benden hoşlanan erkek arkadaşlara fırsat çıkmıştı, neredeyse hepsi fırsat kollayıp benimle oynuyorlardı. Ben de hepsine eşit davranarak mesafemi belli ediyordum. Kimseye ayrıcalık tanımamak problemsiz yaz tatili demekti. Tatil boyunca Bakü`de kalacaktım, kimsenin beni salak duygularıyla rahatsız etmesini istemiyordum. Partide bir ara müziği kıstılar. Anlaşılan bana hediyelerini sunmak isteyen arkadaşlarımın işiydi. Beni ortaya davet ettiler ve tek tek hediyelerini sundular. İşlerinde çok güzel kitaplarla beraber işime yaramayacak incik boncuklar da vardı. Tabi ki prosedür gereği hepsine teker teker teşekkür ettim. Sonra tam yeniden müziği açıp eğlenceye devam etmek istiyorduk ki kafeterya görevlisi benim öğretmen odasından çağırıldığımı söyledi. Garipti,

okul bitmiş, sınavlara elveda demiştik. Kim beni çağıra bilir ki diye kendi kendime düşünüyordum. Öğretmen odasının kapısını açtığımda içeride Nadir beyden başka kimse yoktu. Şaşırdım tabi:

- Nadir bey???
- Nadir hoca! – gülümsedi, ben ilk görüştüğümüz günden ona bey diye hitap etmiştim.
- Tamam, Nadir hoca, bir şey mi istemiştiniz?
- Gel bakalım, - eli ile beni kendine doğru yaklaşmamı istedi. Ben de yaklaştım, - al bakalım ufaklık, doğum günün kutlu olsun.
- Teşekkür ederim, - dedim, çok şaşırmıştım. Elimde küçük hediye paketi vardı ve ben onu açıp açmayacağımı bilemiyordum.
- Açmayacak mısın? – bu soru kararımı kesinleştirdi, açacaktım.

Kutuyu açtım ve içinden büyük yeşil zümrüt taşı olan gümüş yüzük çıktı.

- Hocam, bu çok güzel, teşekkür ederim, - dedim.
- Bir şey değil, hadi çocukların yanına dön, seni merak ederler. Ha bir de, unutmadan, yarın evden çıka bilirsen bana gel, sabah dokuzdan akşam yediye kadar oradayım – dedi, sonra yüzüğü işaret parmağıma taktı, kutusunu da çöpe.

Ben o yüzüğü hala taşıyorum.

Sınavlar bitmişti, ben de çok iyi notlarımla evimizin gururu olmuştum. On beş yaşımız da tamamlandığına göre özgürlüklerim baya artmıştı. Babamlar doğum günümde bana iyi bir miktarda para verdiler. Normalde ben paralarımı kitaplara falan harcardım. Babamlar da o yüzden benden parayı esirgemezlerdi. Doğum günümden yorgun gelmiştim, hemen uyudum. Sabah kahvaltıda dışarı çıkmak istediğimi söylediğimde babamlar karşı gelmedi. Annem de bu arzumun üstüne bir espri yaptı, “kitapçılar bu gün bayram edecek” diye. Dün hediye yerine aldığım parayla kitapçıya gideceğimi düşündü. Ben de itiraz etmedim, bırak ta evde olmadığım zamanlarda rahat etsinler, diye düşündüm. Ama gideceğim yer belliydi – Nadir bey. Onunla yeniden baş başa kalmak için neleri vermezdim…

Onun yanında kendimi yabancı gibi hissetmiyordum artık. Tokalaştık, ben onun söylemesine gerek kalmadan köşe takımda oturdum. Oda benim yanımda yerini rahatladı. Parmağımdaki yüzüğe baktı, gülümsedi. Ben de yüzüğü parmaklarımla oynattım ve gülümsedim. Sonra havadan sudan, okuldaki bazı öğretmen ve öğrencilerden lafladık. Sonra konu onun bana okumak için verdiği sayfalara geldi.

- Nadir bey, neden o sayfaları yırtmamı istediniz? Onların içinde gizlin ola bilecek ne vardı ki? – merakımı buraya kadar tuta bildim.

- Annenlerin görmesini istemedim. Senin bu yaşta politikayla ilgilenmeni onaylamazlar.

Yine beni düşünmüştü. Bu kadar ilgi on beş yaşlı aşık etmeye yetiyordu bile. O ise işinin peşindeydi, konuşmasına ciddi yüz ifadesiyle devam etti.

- Elçibey Bakü`ye geldiği ilk günden devletin takibindedir. En son aldığımız bilgiye göre okul yaşındaki çocuklar için gizli politik kulüp düzenlemiştir. Bu da yasadışıdır. Senden isteklerimiz var..
- İsteklerimiz??? Miz derken???
- Bak, Jale, o malum olayı bilen tek ben değilim. Seni gizli tuta bilmek ve korumak adına her şey yaptım. Ama her şeyin bedeli var, bu bedeli ben değil, başkaları istiyor. Benim de seni bir yere kadar koruma gücüm var. Anlıyor musun?

Aslında anlamıyordum, ama korku hissi güç gelmişti, o malum olayın hatırlanması bile bana yetiyordu. Evet anlamında başımı salladım.

- O zaman ufaklık, beni fazla zora sokma. Senden isteklerimiz var, lütfen zorluk çıkarmadan bize yardım et. Bir şeyi de unutma, yaptıkların bu devlet içindir. Devlet ona yapılanları hiçbir zaman unutmaz.
- Benden tam olarak istenilen nedir?
- O kulübe sızacaksın.
- Ama nasıl? – şaşırmıştım. Kendimi Hollywood filmlerinin başkahramanı gibi hissediyordum. Bu çok eğlenceliydi.
- Hepsini anlatacağım. Acele etme.

O yaz boyunca beraber yaptığımız plan eylüldün itibaren gerçekleşmeye başladı. Yaz boyunca sık sık Nadir beyle görüşüyordum. Bana bilmediğim birçok şeyleri anlatıyor, bulamayacağım kitapları okutuyor, bilgilendiriyordu. O senelerde bilgisayar çok az insanda vardı. Bizim sınıfta kimsenin evinde bilgisayar yoktu. Nadir bey iş odasındaki bilgisayarın nasıl kullandığını da bana öğretti. Hatta internette bir adres de açtık bana. Çok heyecanlı bir yazdı. Yüzüğümü parmağımdan hiç çıkarmadığım bir yaz…

Eylül ayının gelişi benim için maceraların da başlanması demekti. O zamanlarda okullar bir eylül günü başlardı. Bir eylül günü ben de tüm öğrenciler gibi hazırlanıp okula gittim. Bir hafta zamanım vardı, Nadir beyle yaptığımız plan bir hafta sonra gerçekleşmeye başlamalıydı. Derslere de dikkatimi veriyordum. Bu son iki sene çok önemliydi bizim için. Lise derslerimizle beraber özel hocaların yanında da derslere başlamıştık. İki sene boyunca tüm öğrencilerin tek hedefi iyi bir Üniversite bölümünü kazanmak olacaktı. Benim ise bir işim daha vardı. Politik çocuk kulübüne sızmak. Yeni hocalarımızla tanıştık. Ben en çok biyoloji hocamızı merak ediyordum. Aylin hanım bizim okulun en iyi biyoloji hocalarındandı ama onunla ilgili en iyi detayı Nadir beyden duymuştum. Bu kadın aynı zamanda Ebulfez

Elçibey için çalışıyormuş. Okullardan ve yanına özel ders almaya gelen çocukların içerisinden muhalif düşünceli zeki çocukları seçip politik çocuk kulübüne üye yapıyormuş. Ben de onun gözüne girmeyi başarmalı ve o kulübe sızmalıydım.

İki biyoloji dersimiz olmuştu, çok çaba harcasam da mevzu açılmamış ve ben kendi "muhalif düşüncemi" Aylin hocaya gösterememiştim. Üçüncü dersimizde nihayet şans yüzüme güldü.Sınıfta öğrencileri değerlendirmek için bulunan kitapça vardı, bu kitapça aslında milli eğitim bakanlığı tarafından okullara dağıtılıyordu. Ama müdürler sınıflardan bunu parasını topluyorlardı, küçük rüşvetçilik oyunları buradan başlamıştı. Ben de bunun yasal olmadığını biliyordum. Tesadüf öyle getirdi ki sınıf başkanı paraları biyoloji dersinin öncesinde toplamaya başladı. Aylin hoca sınıfa girdiğinde onu görmezlikten gelerek yüksek sesle şikayet etmeye başladım: "Zaten ülkenin her yerinde rüşvet ve yolsuzluklar var bari okullarda olmasın. Bunun parasını eğitim bakanlığı ödüyor zaten. Bizden niye topluyorlar ki?"

Lafımı bitirip Aylin hocaya baktım, gözlerinin içi gülüyordu. Anlamıştım, aradığını bulan birinin sevinci vardı yüzünde.

Ders bittiğinde Aylin hoca kalmamı istedi, benimle konuşacakları vardı. Tabi ki ben konunun ne olduğunu biliyordum. Hocam ise konunun benim tarafımdan bilindiğini tahmin bile edemezdi. Benim

çok zeki ve aydın olduğumu açıkça gördüğünü dedi. Bu aydınlık bir az bilgisizlikle aydınlanamıyormuş. Kısacası benim iyi bir okula ihtiyacım varmış. Daha sonra Aylin hoca bana bir kulüpten bahsetti. Orada okullarda verilmeyen entelektüellik dersleri veriliyormuş. Aynı zamanda gençlerimizin milli ruhlu sağ yönümde olmaları için Türk dünyasının tarihi, Türkçülük, devlet, demokrasi, hukuk gibi dersler de varmış. Ben teklifi seve seve kabul ettim. Ama hocam bana kulübü kimlerin kurduğunu söylemedi. Tek istediği bu konuda okulda kimseye bir şey söylemem oldu. Anlaşmıştık. Her Cuma saat üçte oraya gidecektim. Kulübe üye olmak için bu Cuma hocam bendi kendisi oraya götürecekti.

Hocamla konuşma bittiği an koşarak beden eğitimi dersleri verilen bölüme gittim. Nadir bey orada yoktu. Zaferimi onunla paylaşmak istiyordum. Ders listesine baktım, şimdi bize matematik dersi olacaktı. Dersi durduk yere kıramazdım. Matematik hocamız çok sert adamdı, bunu bana affetmezdi. Yeni bir yalan uydurmak şarttı. Dersin başlanmasına çok az vardı, matematik sınıfına gittim. Hocama yaklaştım ve acilen eczaneye gitmem gerektiğini söyledim. Bu ders için bana izin vermesini rica ettim. Adam büyük ihtimalle benim regl olduğumu düşündü ve izin verdi. Bir derslik iznim vardı, yani tam kırk beş dakika. Taksiyle gidersem on dakika gitmek, on dakika dönmek izin zaman sarf edecektim. Onunla konuşmak için yirmi

beş dakikam kalıyordu. Hemen okulun kuzeyindeki sokağa koştum, taksi durağına. Oradan bir taksiye oturup adresi söyledim, gerçekten de on dakikaya Nadir beyin iş yerindeydim. Bu şehri iyi biliyor ve zamanı iyi hesaplıyordum.

Odasına girdiğimde Nadir bey köşe takımında uzanmış kitap okuyordu, benim sesime kapıya doğru baktı. Bir an kalakaldı. Şaşırmıştı, “Sen de nereden çıktı?” dedi.

- İyi haberlerim var, Aylin hocadan daveti kopardım, iki cümle isyan ettim, bu da ona yetti, - dedim.
- Senin dersin yok mu? – hala ders diyor yaa, ben ona zaferimi anlatıyorum, o da bana ders diyor. Sinirlenmiştim.
- İzin aldım, matematik dersi vardı. Konuşup taksiyle döneceğim. Bunun önemli olduğunu ve size hemen söylemem gerektiğini düşündüm.
- Yanlış düşünmüşsün, derslerini bir daha kırma. Ama seni de anlıyorum, ben bu işe çare düşüneceğim. Benimle rahat irtibata geçmenin bir yolunu bulacağız elbet.

O gün gittiğim için pişmanlık duygusu yaşadım. Ama iki gün sonra bana öyle bir sürpriz yaptı ki, iyi ki bu hatayı yaptım dedim. İki gün geçti, perşembeydi. Beden eğitimi dersimiz vardı. Bizi kendi dersinde eşek gibi yordu Nadir hoca. Ona hoca diye hitap etmeyi hiç

sevmiyordum. Onun hocalığından da nefret ediyordum. Her kesle eşit davranması beni delirtiyordu. İş odasında benimle samimi davranışı, elimi ve dizimi tutuşu için özlem yaşıyordum. İkilikte kalmak istiyordum her zaman, ama olmuyordu. Okul döneminde hep ders sonrası konuşurduk, yani bildiğiniz iki üç dakikalık muhabbet. Tatilin gelmesini içten diliyordum. Yine ders sonrası benim kalmamı istedi, ayakta konuşuyorduk adeta. Bu defa beni beden eğitimi hocalarının odasına çekti, elime bir cep telefonu sıkıştırdı:

- Kullanmasını biliyor musun?
- Hayır, - dedim. Evde bir tek babamın telefonu vardı.
- O zaman şimdilik bende kalsın, pazartesi bir oyun kuracağım ve bunun sende olmasını sağlayacağım, - dedi.

Okulda beş altı öğrencinin cep telefonu vardı, o zamanlar mobil telefonlar bu kadar yaygın değildi. Azerbaycan`da iki operatör vardı. Pazartesinin gelmesini büyük heyecanla bekledim. Ama ondan önce Cuma vardı – kulüple tanışlık.

Cuma günü saat birde dersten çıktık, hemen eve gittim, yemek yedim ve üstümü değiştirdim. Okuldan bir hocamın önerdiği kulübe gitmem annemleri rahatsız etmemişti. İzin kolayca çıkmıştı. İki buçukta okulun önündeydim. Gideceğimiz mekan çok

yakınmış, yaya olarak on beş dakikaya vardık bile. Kapısında tabela olmayan bir binaydı. Hatta burada ofisin ola bileceğini kimse tahmin edemezdi, diğer dairelerde yaşam vardı. Dairelerden birinin kapısını çaldık. Kapıyı açan orta yaşlı adam bizi güler yüzle karşıladı. Ders odasına geçmeden tanışlık için konuşma fırsatımızın olup olmamasını belirlemek için saatine baktı, zaman yoktu. Beni hemen derse yolladılar, sonra konuşacaktık.

O zaman adını bile bilmediğim kulüpte benim katıldığım ilk ders Demokrasiydi. ABD`de 60`larda yaşanan afroamerikan sorunlarının demokrasinin gücüyle nasıl yenildiğini anlatan hoca Martin Luther King`i anlatıyordu öğrencilerine. Dersin sonunda Benim hayalım var isimli bir konuşma metnini bize dağıttı. Sonra biz sırayla o konuşmadan cümleler okumaya başladık. Hayatımda en etkileyici konuşmaydı. Hala ezberimde…

Dersten sonra kulüp başkanının odasına gittik. Aylin hocam, ben ve tanımadığım biri kadın iki kişi daha vardı odada. Başkanımız otuzlu yaşlarında bir adamdı. Başkanla beraber ofisin büyük mutfağına geçtik ve hep beraber çay içtik. Samimi arkadaşlar gibi muhabbet ettik, her kesin muhalif siyasi düşünceli olduğunu ve ideoloji olarak sağcılar olduklarını fark ettim. Aslında ben her hangi bir ideolojiyi taşımıyordum. Hala da ideolojilerden uzak

biriyim.Hukuk devletinin taraftarıyım, kendi ideolojilerini devlete taşımayan insanların kendi özel hayatlarını hangi biçimde yaşamaları benim için önemli değildi. Burada da konulardan biri devlet büyüklerimizin ailelerinde hanımların ermeni ve rus asıllı olmasıydı. Bunu çok kötü ve kabul edilemez bir durum olarak görüyorlardı. Benim de ailem öz türklerdi, hiçbir karışığımız yoktu. Ama ben onlar gibi düşünemiyordum. Ülkemizde yaşayan milli azınlıkların devlette temsil olunması problem yaratmamalıydı. Tabi ki ben onların fikirlerini ile hemfikir olduğumu ve tam desteklediğimi söyledim. Nadir bey benden bunu istemişti. Konuşmanın en kritik yerinde başkan benden Ebulfez Elçibey`i tanıyıp tanımadığımı sordu. Ben de onu çok sevdiğimi ve hatta bütün hayatını ezbere bildiğimi söyledim, daha sonra Elçibey`in tüm hayatını ayrıntılarla onlarla paylaştım. Hepsinin yüzünde sevinç belirtileri vardı. Bir anda kulübün en sevimli öğrencisine dönüştüğümü fark ettim. Bir sıfır önde başlamıştı oyun. Nereye kadar devam edecekti, bilmiyordum, ama tek bildiğim bir şey vardı. Bu insanlar gerçekten çok saflardı. On beş yaşlı genç bir kız onlar için kurulmuş oyunu oynuyordu, onlar da buna inanıyorlardı. Çıkışta başkan beni şahsen kendisi kapıya kadar uğurladı. Hatta arabasıyla götürmeyi bile teklif etti. Ben evimizin çok yakında olduğunu ve yürüyerek gitmek istediğimi söyledim.

Pazartesi okula mutlu geldim, Nadir beyi malum toplantıdan sonra görememiştim. İlk ders yeni başlamıştı. Müdür bey sınıfları geziyor ve bu gün büyük teneffüs zamanı okulun büyük salonunda toplanmamızı rica ediyordu. Ben galiba işin ne olduğunu anlamıştım.

Her kes salondaydı. Salon hıncahınç doluydu. İlk olarak Müdür bey kürsüden öğrencilere hitap etti. Bu günün Azerbaycan`da Milli Tiyatro Günü olarak tarihe geçtiğini anlattı. Bir az da ülkemizin tiyatro tarihinden bahsetti. Salona toplanan tüm öğrencilerin Azerbaycan Devlet Milli Dram Tiyatrosu tarafından bu akşam saat yedide oynanacak bir drama davet edildiği haberini verdi. Lise kartlarımızı göstererek oyunu izleyecektik. Tüm salondan alkış sesleri yükseldi. Daha sonra bu günün şerefine bir yarışma olacağını söyledi. Yarışma bilgi yarışması olup sunuculuğunu da akşam gideceğimiz oyunun baş kahramanı olan artist tarafından yapılacaktı. Ünlü artist sahneye çıktı. Oyunun şartların anlattı. İki soru sorulacaktı. İlk soruya doğru cevap verecek olan öğrencilerin hepsine birer ansiklopedi hediye edilecekti. Daha sonra doğru cevap vermiş öğrenciler arasında final oyunu oynanacaktı. Final sorusunu doğru cevaplandıran öğrenci cep telefonu kazanacaktı. Bunu duyan salon alkış seslerinden yıkılacaktı neredeyse. Her kes heyecanla yarışmayı

bekliyordu. Öğrencilere şans dileyen artist konuşmasının sonuna yaklaşıyordu ki Nadir bey kolumu sıktı, benim arkamda oturduğunu hiç fark etmemiştim. Ona döndüm, elinde bir kağıt parçası vardı, “bu senden düştü” dedi. Teşekkür edip kağıdı aldım ve açtım. İçinde bunlar yazılıydı: “MirzeFeteliAhundzade “Hekayeti – hırs – kuldurbasan” (1851) ve MerziyeDavudova (1928)”

Kağıdı hemen çantama koydum, anlamıştım. Bunlar yarışmanın doğru cevapları olmalıydı. Tam bu sırada yarışmanın ilk sorusu geldi: Azerbaycan’da ilk dram eseri hangisi?

El kaldıran dokuz öğrenciden biriydim. El kaldıranları salonun kürsüsüne çağırdılar, cevaplarımızı onların verdiği kağıtlara yazdık. Yedi öğrencinin verdiyi cevap doğruydu ve ben de onlardan biriydim. Doğru cevap verenler kaldı, diğer iki öğrenci yerlerine geçti. İkinci soru geliyordu. Sınıf arkadaşlarım “Haydi Jale, göster kendini” diye bana destek oluyorlardı. Kendimi heyecanlanmış gibi gösteriyordum, ama aslında o kadar sakindim ki. Tek heyecanım az sonra cep telefonuna sahip olmamla bağlı düşlerimdi. İkinci soru yine sunucudan geldi: Cafer Cabbarlı`nın “Sevil” adlı dramı tiyatroda ilk defa ne zaman oynadı ve Sevil rolünü kim aldı?

Elimizde levhalar vardı. Hemen doğru cevabı yazdım, 1928`de MerziyeDavudova oynadı. Benden başka bir öğrenci daha bir şeyler yazdı. Diğer beş öğrenci

levhayı boş bırakmıştı. Doğru cevap bir tek bende vardı. Cep telefonuna ancak ben sahip ola bildim. Sınıf arkadaşlarım çığlık çığlığa benim ismimi haykırıyorlardı. Ben de nihayet telefonuma kavuşmuştum. Bu telefonu yarışma sonucu hak etmemiştim. Ansiklopediyi alacaktım, ilk soruyu biliyordum. Ama ikinci soruyu hiç bilmiyordum. Ama yine de hak ettiğimden emindim. Çünkü bu telefonu Aylin hocamı kandıra bilme ve kulübe sızma, kulübün sevimlisine çevrile bilme yeteneğimle kazanmıştım. Daha dört sene bu telefon benim Nadir beyle en iyi iletişim aracım olacaktı. Bu telefonla ona ilk defa "sizi seviyorum" yazacaktım, ilk defa bu telefonla ona "size aşığım" diyecektim…

Liseyi bitirmeme iki sene daha vardı. İki seneyi çok verimli geçirdim. Hem derslerime çaba harcıyordum, hem Nadir beyin işlerine. Haftada bir gün kulübe gidiyordum, kulüpten aldığım bilgiler beni oldukça bilgili entelektüel biri yapmıştı. Çevremdeki yaşıtlarımdan ciddi ciddi seçiliyordum. Bu durumdan ailem de çok memnundu. Nadir bey de benim bilgilerimden memnun görünüyordu, ama onu daha çok kulüp ortamında konuşulanlar ilgilendiriyordu. Başkan ve hocalarla çok iyi arkadaş olmuştuk. Onlar için en zeki öğrenciydim. Hatta kışın hava çok soğuk veya yağmurlu olduğunda başkanımız beni evimize kadar kendi otomobilinde götürürdü. Bu ayrıcalığı kulüp üyelerinden başka kimseye yapmıyordu. Ben

bunun farkındaydım. Nadir beyi ilgilendiren soruları kendi adımdan sorar ve aldığım cevabı olduğu gibi iletirdim. Artık bir telefonum vardı, ayda bir defa küçük miktarda konturu babamdan, neredeyse her hafta büyük miktarda konturu Nadir beyden temin ediyordum. Cumaları kulüp çıkışı bazen saatlerce konuşuyorduk. Kulüpte dersler başlamadan da beni arar, fırsatını bulursan şunu sor, bunu öğren derdi. Hocalarımızın isimlerini tek tek sorar, gelen her yeni öğrenci hakkında bilgi isterdi. Ben de ona istediği bilgileri veriyordum. Nadir bey tüm bunları devlet için yaptığımızı söylüyordu, beni ise o – Nadir bey ilgilendiriyordu. Önemli olan onun benden memnun kalması, işimizi daha süre devam ettirmemiz. Yani daha çok beraber olmamızdı esas hedefim.

Kulüpte görevim lise sonda son buldu. Ebulfez Elçibey`in ölüm haberinin hemen ardından Nadir bey benden kulübü bırakmamı istedi. Geride kalanlarla kendileri başka bir şekilde ilgileneceklermiş. Ben de onun her kelimesini emir olarak kabul eden uslu bir görevli gibi bir daha kulübe uğramadım.

Zaman aman vermeden hızla geçiyordu. Liseyi bitirmeme çok az zaman kalmıştı. Nadir beyin yanında oturmuş konuşuyorduk. Bir anda kariyer hedeflerimi konuşmaya başladık. Aslında mevzuyu ilk o açtı:

- Jale, sen hangi üniversiteyi, hangi bölümü okumak istiyorsun?

- Hedefim Uluslararası Ekonomik İlişkiler, Nadir bey. Ama üniversite konusunda kesin isteğim yok, Azerbaycan Devlet Ekonomi Üniversitesi de olur, başka bir devlet Üniversitesi de. Önemli olan devlette okumak benim için. Babamlar da devlet üniversitesi bitirmemi istiyorlar. Özel üniversitelere pek inamları yok. Her gün yenisi açılıp eskisi kapatılıyor ya, bu olaylar bizimkileri tedirgin ediyor.

- Seçimini bizim için, devlet için değişir misin? – Nadir beyin bu sorusuna tam anlam verememiştim.

- Nasıl yani? Anlayamadım.

- O zaman sana önce derdimizi anlatayım. Dört senedir Azerbaycan Devlet Pedagoji Üniversitesine Türkiye Cumhuriyetinden öğrenciler geliyor. Bu öğrencilerin büyük kısmı milliyetçe kürtler. Burada örgütlenmiş şekilde yaşıyorlar, kimse içlerine sızamıyor. Malum, Türkiye`de olaylar patlak veriyor, PKK terör örgütü çok aktifleşti. Bizim öğrencilerin de onlarla her hangi bir bağının olup olmadığını anlayamadık daha. Bunun için içlerine akıllı bir öğrencinin sızması şart. Ama o üniversitede bunu yapacak kapasitede biri yok maalesef. Ben de seni düşündüm. Bunu yapa bilecek kişi sensiz.

- Yok, Nadir bey, kesinlikle olamaz. O üniversiteyi bitirirsem kariyerim sıfır olur. Öğretmen olmak istemem, böyle bir arzum olmadı hiçbir zaman. Hem o

üniversiteyi iyi puan alamayanlar seçiyor adeta, benim sınav sonuçlarım şimdiden çok daha iyi. – çok nettim. Düşüncelerimi açık ifade etmiştim. Beni buna zorlaya bilirlerdi, malum Rafik hoca meselesi vardı. Ama Nadir bey bir daha bu konunun üstüne bile gelmedi.

Ben liseyi bitirdiğim sene bizde farklı bir sistem vardı. Sınava girmeden nasıl bir performans sergileyeceğini tahmin etmeliydin. Sınavdan önce okumak istediğin on beş yeri yazmak zorundaydık. Ben sekiz yer seçmiştim, başkentte yerleşmiş tüm üniversitelerin Uluslararası Ekonomik İlişkiler bölümlerini yazdım. Yedi yer boş kalmıştı. Arkadaşlarım ve hocalarımız bu yerleri de doldurmamızın gerekli olduğunu bildirdiler. Ne olur olmaz, ya sınavda iyi bir puan toplayamazsak. Nadir beyle görüşümüz vardı, ona fikrini soracaktım. O da bana yedi yerden beşini orta puanlar için, ikisini de en kötü durumda boşta kalmamak için kötü yerler için ayır dedi. Hatta en sonda Azerbaycan Devlet Pedagoji Üniversitesini yazmamı önerdi, nasıl olsa orayı kazanmak çok basitti. Nadir beyin önerdiği şekilde yaptım. Sınavdan on gün sonra sonuçlar bir dergide yayımlanacaktı. Sınavı başarılı şekilde verdiğimi düşünüyordum. On günü mutlu mesut, az heyecanlı geçirdim. Dergi çıktığı gün almaya bile kendim gitmedim, iyi bir performans gösterdiğimden emindim. Benim yerime annem dergiyi almaya gitti.

Döndüğünde suratında garip bir ifade vardı, ne mutsuzdu, ne mutlu.

Üniversiteyi kazanmıştım, ama yazdığım on beşinci yeri – Azerbaycan Devlet Pedagoji Üniversitesini. Kısacası öğretmen olacaktım, yani hiç aklımda olmayan başıma gelmişti. Her kes benim sınavda iyiydim iddiama şüpheli bakar olmuştu. Aklımda tek bir soru işareti vardı. Odama kapandım ve Nadir beyi aradım. Telefonu açtığı an benden önce davrandı:

- Eee, ufaklık, sonuçlar ne?

- Güya bilmiyorsun? Sizin işiniz, dimi?

- Ne bizim işimiz? Konuya sondan başlama, neler oluyor? – samimi olduğunu düşünmeye başladım.

- Nadir bey, Azerbaycan Devlet Pedagoji Üniversitesini kazanmışım. Ama iyi yazdığıma eminim. Bunu siz mi ayarladınız? Benim orada eğitim almamı siz istiyordunuz.

- Saçmalama, senden bunu bu kadar çok isteseydik başka şekilde yaptırırdık, gider on beş yerin on beşine de Azerbaycan Devlet Pedagoji Üniversitesini yazardın. Kendine gel! – oldukça sertti, bir an korktum bile. Bir şey demeden, daha fazla gerilmeden telefonu kapattım. Geri aradı:

- Jalecim, önemli olan kazanmışsın bir yeri, boşta kalmamışsın. Tebrik ederim seni, ilk fırsatta yanıma gel, hem görüşürüz, hem hediyeni veririm, - dedi.

On üç sene geçmiş o günden, ama ben hala o üniversiteyi kendim kazandığıma emin değilim.

Baba da ben de aynı senede kazanmıştık üniversiteyi. Ben o dönemde Nadir beye her fırsatta gidiyordum. Üniversiteyi kazandığım için hediyesi çok pahalı bir markanın çantasıydı. Anneme bu çantanın sahte olduğunu ve ucuza aldığımı söyledim. Ne çok yalan konuşur olmuştum. Kendime inanamıyordum, hayatımın tam yarısı sade ve sadece gerçekçilikle, diğer yarısı ise büyük ve küçük yalanlarla geçer oldu. Tüm bu yalan dolu hayatı niçin yaşadım acaba? Gerçekten devletimiz için mi? Acaba Nadir bey için mi? Hangisi daha ağır basıyordu? Bu gün Antalya`da daha samimi itirafta buluna biliyorum, tüm bunları Nadir bey için yaşamıştım.

Üniversite yıllarım çok maceralı geçti. İlk başlarda tam sekiz ay Nadir beyle sadece görüştük, konuştuk. Güzel eğitim aldım, hem üniversitede, hem Nadir beyin iş odasında. Ondan aldığım kitaplar, bana tuttuğu özel ingilis dili hocası, bilgisayar hocası, hukuk öğretmeni ve diğerleri beni hızlı şekilde geliştiriyordu.

Birinci sınıfın sonlarına doğru Nadir bey benden bir şey daha istedi. Üniversitemizde eğitim alan Türkiye`den gelmiş kürt asıllı öğrencilerin içlerine sızmakla görevlendirildim. Nasıl yapacağımı, nereden

başlayacağımı bilemiyordum. Hem bu iş kolay olamayacaktı. Çünkü onlar kendileri grup oluşturmuşlardı, yabancı birisini içlerine almıyorlardı. Bu durumu Nadir beye defalarca anlattım, ama nafile. Ne yap et bu işi üstlen diyordu bana. Onlara yaklaşma çabalarım sonuç vermiyordu. Nadir bey bu defa daha keskin davrandı, kadınllığımı kullanmamı istedi. Bir az ağır gelmişti bana. Nasıl yani kadınlığını kullan. O da işi cilveyle, nazla götürmüm gerektiğinin altını çizdi.

Aslında çok haklıydı, Türkiye`nin farklı köylerinden gelmiş bu gençleri kadınlığımla çözmek gerçekten kolay oldu. İçlerinden birini "kurban" olarak seçtim, daha sonra bir iki cilve, hop, bu çocuk benimdi. Dersler bitiyordu, araya sınavlar dönemi ve tatil giriyordu. Tam bu sırada erkek arkadaş edinmem bana avantaj sağlıyordu, çevremdekilerin bu birliktelikten haberleri olamayacaktı. Seçtiğim kurbanım Yusuf Ziya da kimsenin bilmemesinden yanaydı. Onunla küçük bir kafe keşfetmiştik. Tatil boyu sık sık görüşüyorduk. Daha sonra o beni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Hatta dört arkadaşın topluca kaldığı eve de davet aldım, sonra onların derneklerine de misafir oldum. İlişkimiz – çakma sevgili durumumuz iki sene devam etti. Onun arkadaşları hariç bu durumdan kimsenin haberi olmadı. Bu iki sene boyunca Yusuf Ziyanın okuduğu dergi ve kitalar, arkadaşlarının evindeki her şey, kurdukları dernekteki olanlar, duvardaki posterlere kadar hafızama

kazılıyor, daha sonra tüm olanları ve gördüklerimi Nadir beye iletiyordum. Bu ilişkiyi yaşadığım dönemde Nadir beye duygularımı da açma fırsatını bulmuştum. Nasıl mı? Onu da yazayım.

Doğum günümde ilk olarak Nadir beyi görmek istemiştim, on sekiz yaşım tamam olacaktı. Ama Yusuf Ziya o gün son sınavından hemen sonra vatanına uçacaktı, dört tamama bileti vardı. Ben de mecbur saat on birde onunla buluşmaya gittim. Hem benim doğum günümü kutlayacaktık, hem de vedalaşacaktım, iki aylık ayrılık giriyordu. Bu ayrılığa ben çok memnundum ama üzülmüşü oynuyordum. Görevim buydu.

Yusuf Ziyanın yanından çıktığım gibi bir taksiye atladım. Tabi ki Nadir beye gidiyordum. Hem de uçarak! Kapısını açtığımda sehpanın üzerinde küçük dört dilimlik çilekli-çikolatalı bir pasta gördüm, tam benim sevdiğim gibi.

- OOO, günün kahramanı, hoş geldin! – karşılama da gayet sıcaktı, bana yaklaştı, sarıldı, sonra yanaklarımı öptü, - Doğum günün kutlu olsun ufaklık! – dedi.
- Teşekkür ederim Nadir bey, ama artık ufaklık değil. Ben bu gün on sekizime girdim.
- Sen yine çabuk büyüme isteğini söndür içinde. Bak bana, en son doğum günümde pastanın üstündeki mumlar pastadan daha pahalıya mal oldu.

İkimiz de gülüştük. Sonra pastanın üstündeki mumları üfledim, dilimledik ve yedik. Yusuf Ziya ile görüşü anlatıyordum ki Nadir bey beklenmedik şaka yaptı:

- Şimdi siz vedalaşırken çok hassastınız, öpüşüp koklaştınız, dimi? Bakıyorum da sen kendini baya kaptırmışsın, - dedi ve kahkaha attı.

- Nadir bey, lütfen, bir daha bu konuda konuşmanızı istemiyorum. Ben ona kendimi dokundurtmam. Nedenini de bilmeniz lazım artık, - yerimden fırlamıştım, ayaktaydım, hatta el kol hareketleri yapıyordum. Ne kadar kızgın olduğumu anlamıştı.

- Neyi bilmem lazım? – gerçekten saf saf bakıyordu.

- Nadir bey, anla artık, - bir anda sene geçtim, - ben seni seviyorum.

Bu üç kelimeyi söyledim ve kaçtım. Daha sonra kaçtığım için utandım. Binanın arka tarafına geçtim, kalbim küt küt atıyordu. Sakinleşmeden uzaklaşamazdım. Cep telefonuma çağrı geldi, Nadir beydi. Açtım:

- Dön bakalım, gerçekten konuşmamız lazım, lütfen, dön.

- Tamam, - dedim ve beş dakika sonra odadaydım. Yüzüne bakamıyordum. Çok utanıyordum. Elimden tuttu ve beni oturttu. Kendisi de yanıma oturdu, çenemi eli ile yukarı kaldırdı,

gözlerimin içine bakıyordu. Bedenim titriyor, her an bayılacakmış gibiydim.

- Jale, Jalecim, bu duygularını bastırmalısın. Benim gibi… Ben de sana bigane değilim, ama yapacak bir şey yok. Bizim görevimiz var, bu görevler bizi biz olmaktan alıkoyuyor, ama onur veriyor. Duygularını samimi ifade ettiğin için teşekkür ederim, ama maalesef duygu olarak karşılık versem de bunu belli edemem. İkimizin de sonu olur. Biz görevdeyiz, unuttun mu?

- Ne görevi? Sen kimsin? Bir beden eğitmeninin bu binada ne işi var? Bu bina kimin? Lise falan da değil, kaç senedir geliyorum hiç öğrenci göremedim. Görevimiz nedir? Bu görevleri bize kim veriyor? Ne zaman bitecek bütün bunlar?

- Sus, lütfen, sus, - parmağını dudaklarıma dokundurdu, yüzümü avcunun içine aldı, bu yakın temas beni öldürüyordu, - Jalem benim, nolur sus. Ben de seni bir yere kadar koruya bilirim, bir yere kadar. Daha sonrasını yapamam. Beni de mahvederler, seni de. Duygularımızı beyan edersek, ciddi bir ilişkiye girersek bizi bir birimizden ayırırlar. Bir daha seni göremem, seni kaybederim. Senin sorularının cevabını sana söylersem ölürüm, öldürürler beni. Anlıyor musun? Seni kaybedemem…

Hayatımın ilk öpüşü, ilk defa bir erkeğin dudakları dudaklarımı esir etmişti. Ne yapacağımı bilemiyordum, ilk öpüş son nefes gibidir, dudaklar

açılıyor ve kımıldanamıyor. Ben de ölü gibiydim, kıpırdamadan dudaklarımı açmış bu anların hiç bitmemesi için Allaha yalvarıyordum.

Hayatıma kaldığı yerden devam etmek zordu, ağırdı ama mecburdum. Tek değişen şey mesajlarımdı. Sık sık Nadir beye “seni seviyorum”, “sana aşığım” mesajları yolluyordum. Hiç birine cevap alamıyordum. Ben de bu tip mesajları durdurmaya karar verdim. Biz sadece onun iş odasında küçük çaplı masum sevişmeler yapa bilirdik. Daha fazlasını istemek olmazmış.

Dördüncü sınıfa başladığımızda Nadir bey Yusuf Ziya ile ilişkimizi bitire bileceğimi söyledi, çok memnundum. Zaten bu çocukla oyunlar oynamak beni mutsuz ediyordu. Çok saftı ve bana gerçekten aşıktı. Onunla nasıl bitireceğimi bilemiyordum. Saçma sapan kavgalar çıkarıyor, onu sinir krizlerine sokuyordum. İlk ayrılmak isteyenin ben olmamam gerekiyordu, o beni terk etsin istiyordum. İki ay sonra o beni terk etti. Ben hatta ona beni bırakmaması için yalvardım bile. Ama çektirdiklerim yeterli olmuştu, beni görmek dahi istemiyordu. Yusuf Ziya ile olan ilişkimden sonra görevim dahilinde birlikte olduğum hiçbir erkeği ben terk etmedim, zamanı geldiğinde onları sinir krizlerine soktum ve onlar beni bıraktılar. Hatta ilişkimizin devamı için ısrarcı olduğumda benden kaçtılar. Bu da bana rahatlamamı temin

ediyordu. Kimsenin aklında veya kalbinde kalmayacaktım. Hep içimdeki vicdanlı Jaleyi yalnız bırakmıyordum…

Nadir beyin isteklerinin bitmesini beklerken her şeyin yeni başladığını fark ettim. Dördüncü sınıfa gelmiştim, üniversite bu sene bitiyordu. Nadir beyin isteği ile iki sivil toplum örgütüne üye olmuştum. Aslında bu örgütlerde gönüllü olmak çok eğlenceliydi. Bu örgütlerin birine kendimi o kadar kaptırmıştım ki, beni bölüm başkanı bile seçmişlerdi. Nadir bey bu durumu öğrendiğinde baya gülmüştü. Vur dedik, öldürdün, demişti.

Mesele bir tek sivil toplum örgütleri ile bitmedi, daha sonra Nadir bey benden muhalif siyasi partilerden birine üye olmamı istedi. Bu konuyu tartıştık bile, ben kesinlikle karşıydım. Ama tüm çabalarım nafile, beni partiye sokacak kadın ayarlanmıştı bile. Öncelikle parti başkanı ve parti ile ilgili gerekli bilgileri yine Nadir beyden aldım, saatlerce beni hazırladı. Sonra o büyük buluşma gerçekleşecekti. Kadınla Nadir beyin iş odasına tanışacağımızı ummuştum. Nadir bey yabancı birinin kesinlikle içeriye sokulmaması gerektiğini söyledi. Şehrin güzel restoranlarının birinde beni partiye sokacak kadın Lale hanımla beni Nadir bey tanıştırdı. Muhteşem bir kadındı, savaş döneminde erkeklerle birlikte düşmanla savaşmıştı. Zaten erkek gibi bir kadındı, sesi bile bir kadın için

aşırı kalındı. Boyu posu elleri büyüktü, saçlarını kısa kestirmiş, bununla da erkeksi görünümünü tamamlamıştı. Nadir bey beni ona akrabası olarak tanıttı. Lale hanım Nadir beyle savaş döneminde tanışmışlardı, bizim beden eğitimi hocamız gazi çıkmıştı şimdi de. Beni daha ne gibi sürprizler bekleyeceğini bilmiyordum. Bu adam baştan sona sürprizlerle doluydu. Her gün bir daha iyi tanıdığımı zan ediyordum, ama bir gün sonra ortaya çıkacak yeniliklerden habersizdim. Bu da Nadir beyi daha ilginç kılıyordu. Ona daha çok aşık oluyordum. Sırları ile beraber gizemi de artıyor ve onu daha sevimli yapıyordu. İkilikte kaldığımız anlarda ona yaslanıp gözlerimi kapatıyor, hayaller kuruyordum. Nadir beyi beyaz takım elbisede ve siyah papyonlu bir damatlıkta, kendimi de süt beyaz büyük bir gelinlikte hayal ediyordum. Hayal etmesi bile beni mutlu ede biliyordu. Bu hayallerimi Nadir beye de anlatıyordum, o da gülüyordu, ufaklık hala büyümedi diyordu. Ufaklık demesine kızıyordum, benim kızmam onu eğlendiriyordu. Her küstüğümde beni kendine çeker, sık sık sarılır uzun uzun öperdi. Barışmamız böyle oluyordu, kendimi ciddiye alınmayan biri gibi hissediyordum ama yapacak başka bir şey de yoktu. Onu kaybetmemek için her şeyi yapıyordum. Hatta politikacı olma yolunda adımlarımı da onun gözüne gire bilmek için atmıştım.

Partide güzel karşılandım, gençler kolunda yerimi aldım. İl veya ilçe kollarında değil direk merkezde başlamam bana yükselmem için avantaj sağlıyordu. Parti içinde normal entelektüel kadro da yoktu, bir iki şahıs haricinde çoğunluk başkana olan bağlılıkla buradaydı. Onların içinde seçile bilmek için Nadir beyin anlattıklarını harfiyen yerine getiriyordum. Katılma iznim olan tüm toplantılarda bir şekilde kendimi göstermeyi başarıyordum. Partinin hedefleri konusunda çok alay ediyordum, hiçbir potansiyeli olmayan üç beş kişinin iktidar olma hevesi saçma geliyordu bana. Bunu Nadir beye anlattığımda o da gülmüştü. Ama benden rolümü iyi oynamam gerektiğini istemişti. Her kesten daha çok istekli, daha çok inanmış gibi olmalıydım. Parti içerisinde ilerlemenin tek yolu bundan geçiyordu. Biz de emir kuluyuz, ne dediyse yaptım. İçeride her kesle arkadaş olmaya, tarafsız kalmaya çalıştım. Başkanım gözüne girmek işin çoğunu halletmek demekti. Bu partide seslerin yüzde doksan dokuzunu başkanın oyu kapsıyordu. Ben de onun sevimlisi olmalıydım, bu tek hedefimdi. Başkanın gözüne girme konusunda da Nadir beyden çok iyi ayrıntılar alıyordum, onun dediği her şey işime yarıyordu. Mükemmel öğretmendi, beni eğitiyor ve hayat basamaklarında tek tek değil beşer beşer, onar onar çıkmamı, ilerlememi sağlıyordu.

Örgütlerde ve partide aktif çalışmalarım sonucunu verdi, partide iyi bir görev üstlenmeye başladım. Yirmi

yaşımdaydım ve gençler kolu başkanıydım, bir genç kız olarak daha yüksek mevkii beklenemezdi bile. Bu mevkiim sayesinde artık daha çok toplantıya katılıyor ve Nadir bey için daha çok bilgi taşıya biliyordum. Benim hızlı yükselişim Nadir beyi bile şaşırtmıştı. Üyesi olduğum ve beni bölüm başkanı yapan örgütün üyeleri de benim başkan olmamı istiyorlardı. Ben de başkan yardımcısı olmamı önerdim, gerçekten de bu kadar yoğun tempoyla çalışmak beni bunaltıyordu. Sabah üniversite, öğlen parti, akşam da örgütler derken kendime zaman ayıramaz olmuştum. Kalan tüm boş zamanlarımı ve hafta sonlarını da Nadir beye harcıyordum. Kırk iki kilo olmuştum, annemler hastalanacağımdan korkuyorlardı. Nadir bey de benim çok yorulduğumun farkındaydı, sık sık teselli ediyordu, üniversite bittiğinde rahatlayacaksın diyordu.

Fırtınalı senelerin devamında ben de mezun olduğumda en çok boş zamanlarımın kalacağına sevinmiştim. En azından sabahları uyuya bilecek ve normal bir kahvaltı için zamanım olacaktı. Hatta mezuniyet gününden sonraki altı ayda tam on kilo aldım. Nadir beyle sevişirken bana, dikkat et, fazla şişmanlama, şişmanları sevmem diye takılıyordu. Ama ben onun dokunuşlarından daha çok etli yerlerimi sevmesinden anlıyordum bu doluluğu sevdiğini. Hatta daha çok sevişir olmuştuk. Hayatım

çok güzel devam ediyordu, mutluydum. Kariyer yapıyor, yükseklikleri fethediyor, aynı zamanda aşkımı doya doya yaşıyordum. Yirmi yaşımı yaşadığım sene gerçekten hayatımın en güzel senesiydi.

Bu kadar işimin arasında yeni görev çıkmıştı, haberi Nadir bey sevişmenin ortasında vermişti. Bir bakan oğlu ile yakın temasta olmam, arkadaş edinmem şartmış. Bu konuda kafamda bir çok soru işaretleri vardı:

- Hani biz devlete çalışıyorduk? Bir devletin bakanının oğluyla niye yakınlaşayım ki? Bu bana ne verecek?
- Bak kuzum, devlet kendi insanına güvenip güvenmeme konusunda tedirginse bu normaldir. İşini iyi yapan çok iyi bir bakanın başka ülkeye casusluk yaptığını gördük zamanında. Aynı şeyleri bir daha yaşamamak için eşeyimizi sağlam kazağa bağlamak şart oldu. Senden de istediğimiz fazla bir şey yok, küçük bir plan yapacağız, seni onunla tanıştırmak için, eğer olumsuz sonuçlanırsa sen bu işi almayacaksın. Yok, bu iş iyi sonuçlanırsa bakanın oğlu sende.
- Yakınlık derecesine yatak da dahil mi?
- Hayır, el ele tutup sahilde pamuk helva yiyeceksiniz.
- Dalga geçme benimle, - çok kızmıştım. Onun, benim ilk ve tek aşkımın benden başka biriyle yatmamı istemesi çok kırmıştı, - sen nasıl beni elin yatağına atarsın?

- Eski sandık kokan karılar gibi konuşma, - o güçlü elleri ile beni kendine doğru çekti, - Jalem, Jaleciğim, senin ruhunu seviyorum, sesini, gülüşünü, aklını, zekanı seviyorum. Beden için yaşamıyoruz, aşkımız için yaşıyoruz. Devletimizi aşkımızdan daha çok sevmeliyiz, bunu unutma.

- Tamam, dedim. Zaten başka ne diye bilirdim ki. Sonra bana sarıldı, sevişmek istiyordu, nazikçe geri ittim. Nedenini sordu, “canım istemiyor” dedim. Gülümsedi ve “canını dinle” dedi. Ama bana hiçbir zaman canımı dinleme fırsatı vermedi.

Uzun süren tartışma sonucunda yine ona inanmış, güvenmiştim. Planı hızla harekete geçirmemiz gerekiyordu.

Hayatımda ilk defa bu markanın ismini duyuyordum, çok pahalıymış. Nadir beyin odasında benim için hazırlanmış kıyafetleri görünce heyecandan bayılacaktım. Her şey çok kibar, zevkli ve oldukça pahalıydı. Bu kombinasyonu almak istesem babam evi, marketi, arabayı satmak zorunda kala bilirdi. Belki de bu bile yetmezdi.

Toz pembe kısa elbisemin derin ve şık sırt dekoltesi vardı. Bizon renkli çantama aynı renk topuklu platform ayakkabılar eşlik ediyordu. O zamanlarda ayakkabı ve çantaların aynı renkte olması modaydı. Takı olarak inci seçilmişti. Ben iyi bir yazar değilim, sadece başımdan geçenleri anlatan biriyim. O yüzden size bazı şeyleri yazarak anlatmakta zorluk çekiyorum.

Ama belirtmek isterim, o gün ben acayip güzel görünüyordum. Makyajımı ve saçlarımı yapmak için iki kadın gelmişti, işlerini yapıp bitirinceye kadar tek kelime etmediler. Biz de sustuk, gitmelerini bekledik. Onlar gittikten sonra Nadir bey beni ellerimden tutarak odanın ortasında döndürmeye başladı. Hayran hayran bana bakıyordu, ben de şımarmıştım:

- Dur, canım, dur, fazla döndürme, başım dönüyor.
- Jalem, aşkım, benim de sana bakmaktan başım dönüyor. Kendi ellerimle seni süsleyip piçin birine yolluyorum. Bir de beni düşün.

Suratında gerçek bir üzüntü vardı. Ona sarıldım, öpemedim. Rujum bozula bilirdi.

Beni bir taksiye oturttular. Taksicinin bizden olduğunu son anda Nadir bey söyledi. Hep kapıda olacakmış. İyi bari, kapıda birinin beklemesini düşünmek bile rahatlatıyordu. Çok ünlü bir bara geldik, içeri girdim, direk sağ köşeye gittim. Nadir beyin bana anlattıklarını harfiyen yapıyordum. Sondan bir önceki koltuğa oturdum, en sondaki adam benim hedefimdi. Hep burada oturuyormuş. Onun yanında oturup saatime bakmaya başladım. İki saniyeden bir saate bakıyordum, birini bekliyormuş gibi görüntü vermem şarttı. Salih, bakanın oğlunun adı böyleydi, beni fark etti bile. Bunu sık sık bana bakmasından anladım. Barın tüm kızları Salihi tanıyor galiba, her dakika biri

yaklaşıyor ona. Salih hepsini iki üç kelime ile uzaklaştırıyor kendinden. O da birini bekliyor, onun beklediği insanın kimliği bizimkilere belli. Az sonra arkadaş kaza yapacak ve gelemeyeceğini Salihe bildirecekti. Ben de o anı bekliyordum. Beklediğim an geldi. Salih birileri ile telefonla görüştü. İçerisi kalabalık ve müziğin sesi de yüksek olduğundan bağırarak konuşuyordu. Konuşmadan anladığım kadarıyla Salih bu akşam barda bir az oturup kalkacaktı. Hemen Nadir beye çağrı attım. İki dakika sonra benim de beklediğim mesaj geldi. Metni okudum, çok sinirlenmiş numarası yaptım ve sinirle telefonu bar masasına fırlattım. Telefon Salihe doğru gitti, o da insan merakıyla telefona baktı. Metin hala ekrandaydı: “Canım benim, gelemem ben, cesaret edemedim. Sana bunu orada demem gerekiyordu, ama gücüm yazmaya yetiyor ancak. Ben maviyim”.

Salih utanmasa kahkaha atacaktı. Ben de oyunculuk yeteneğimi sonuna kadar kullanmak zorundaydım, aksi halde çoktan gülmekten bayılmıştım. Mimiklerimi bir bardağın akasında daha kolay saklaya bilirdim. Hemen viski istedim. Plan mükemmel devam ediyordu. Viskim gelmeden Salih geldi:

- İyi bir gece değil galiba.
- Berbat bir gece, - konuyu bir şekilde uzatmak şarttı.
- Ben de arkadaşı bekliyordum, kaza yapmış. Yanımda güzel bir kız oturmuş, o da sinirli. Geceyi

daha hoş nasıl yapa bilirim? – adam tam bir yavşak çıkmıştı. Çok çirkin ukalaydı. Kızlar bunu azla şımartmışlar anlaşılan.

- Benim de arkadaşım öldü, onun haberini aldım - dedim. Salih hala gülmemek için kendini sıkıyordu.
- Başın sağ olsun, - dedi. Daha sona hafifçe dirseğimi tutarak kulağıma eğildi, - belki buradan çıkalım? Fazla kalabalık ve kötü hatıralar oldu ikimizde de.
- Tamam.

Dikiz aynasından baktığımda bizim taksinin arkamızdan geldiğini göre biliyordum. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Salih`in arabası son model pahalı arabaydı, zaten bu çocuğun tüm eşyalarından zenginlik kokusu geliyordu. Kendine güven hissi zirvedeydi. Beni sakin ve loş bir kulübe götürdü. Burada da onu her kes iyi tanıyordu. Bu kulüpte eski Amerikan 70-80-lerin caz müzikleri çalıyordu. Sonradan bu mekanın Salih`e ait olduğunu öğrenecektim. Salih direk köşeye kurulmuş içki barına doğru gitti, iki kadeh aldı ve birini bana verdi. Daha sonra boş eli ile bir çerez tabağı yakaladı ve beni kulübün sonuna kadar götürdü, burada bordo bir kapı vardı. Elindekileri kapının yanındaki sehpaya bıraktı, kapıyı kendi anahtarları ile açtı. İçerisi karanlıktı, önden kendisi geçti ve ışıkları açtı. Beni de davet etti, çok güzel ve kocaman bir oturma odasıydı. Odanın iki duvarında pencereler bordo perdelerle kapatılmıştı.

Ortada deri kahverengi oturma grubu vardı. Yerde bordo ve beyaz geometrik desenleri olan halı, bir köşede de televizyon vardı. Odada küçük dolap ve yazı masası da vardı. Aslında buranın patronun özel odası olduğunu ilk girdiğimde tahmin etmiştim.

İçeri girer girmez beni kendine doğru çekti. Aceleciydi, bu da oyunu daha cazip yapıyordu. Beni kendine doğru çekti ve sert sıktı. Dudaklarımı, daha sonra boynumu öpmeye başladı. Bu arada kulağıma fısıldıyordu: “sutyensiz de bu kadar sertler mi?”

O gece eve on birde döndüm. Annem mutfakta beni bekliyordu, sinirliydi. Ama babam beni görmemek için odasına kapandığından daha çok sinirli olduğunu tahmin ede biliyordum. En az bir saat annemin dırdırını dinlemek zorunda kaldım. Haklıydı, ben de susmam gerektiğini anlıyordum. Dayanamayıp ağladığımda annem de sustu ve odasına çekildi. Geceni sabaha kadar uyumadım. Sevmediğim biri ile yatmıştım ve bunu benden sevdiğim biri istemişti. Tüm bunlar azmış gibi bir de evden azar işitmiştim. Sinirlerime hakim olmamaya başlıyordum. Uykusuzluk sorunum o gece başladı.

Nadir bey ise isteklerinde durmak bilmiyordu. Salih`le sevgili olarak çıkmaya devam etmek için beni resmen zorluyordu.Siyasi parti ile de işlerimin bittiğini ve benim artık özel işler yapmam gerektiğini söylüyordu.

Çok zordu benim için. Örgütlere üye olmak, siyasi partilere sızmak, haber taşımak, salağa yatmak bana bu kadar zor gelmiyordu. Ama bu günden itibaren bazı özel kişilerle yakınlık yapmak ve onların özel mekanlarına sızmak zor geliyordu. Çünkü işin içine bir de seks girmişti. Nadir bey bundan sonra daha tehlikeli işler yapacağımı anlatınca korkularım da artıyordu. Evdeki sorunlarımı da Nadir neye anlattım. Ailemin bir gün benden şüphelene bileceği korkumu söyledim. Umursamadı bile. Benim sadece sinirlerimin bir az bozulduğunu söyledi, bir iki güzel sözler ve öpüşlerle beni yatıştırdı. Akşama yine Salih`le görüş vardı. Ona kadar ise Nadir beyle lisenin arka tarafında araba kullanma dersleri başladı. Nadir bey bana araba kullanmayı öğretecekti. İlk dersler gayet iyiydi, zekiliğimi okuldan bu yana bırakmamıştım.

Beni yine çok şık giydirdiler. Bu oyunda tek beğendiyim şey elbiselerimdi. Salih beni öğlenden aramış ve akşam için görüş istemişti. Gideceğim yere kadar bizim taksici bana eşlik etti. Bu gün iki görevim vardı. Birincisi nadir beyin bana verdiği küçük çipi Salih`in arabasına yerleştirmek. İkincisi onun özel odasına ses dinleme cihazı koymaktı.

Salih aslında kötü biri değildi. Hata böbürlenmek için olsa bile bana bakan oğlu olduğunu söylememişti. Ben de bilmiyormuşum gibi yapıyordum. Çok inceydi, her adımını dikkatli atıyor, kimsenin kırılmasını

istemiyordu. Benimle de çok nazikti. Ailemle ilgilendi bu defa, hemen yatağa atılmak için çırpınmadı. Ben de Nadir beyle anlaştığım gibi her şeyin gerçeğini anlattım. Öz annemin Yahudi kökenli olduğunu da unutmadım. Bu gerçek Salih için çok önemli olacaktı. Onun da annesi Yahudi'ymiş. Gerçekten de Salih bunları öğrendikten sonra daha sıcakkanlı olmaya başladı. Benim yetimliyim onu kederlendirmişti. Onun moralini yükseltmek için şakalar yaptım, küçük kız şımarıklığı yaptım. Nihayet toparlandı. Çok ince kalbi varmış. O gece çok üzgündüm. Salih gibi bir insana oyunlar oynamak ağır geliyordu. Bir topluma karşı oynamak zor değildi, sonuçta karşında şahıs değil, toplum oluyordu. Ama şahsa karşı oynamak zordu. Hem de çok zordu.

Bu gece de görevlerimi alnımın akı ile yerine getirmiş, eve dönüyordum. Saat on bir buçuktu. Bu gece evde durumlar daha beterdi. Bu defa babam salonun ortasında dört dönüyordu. Eve girdiğimde ayakkabılarımı bile çıkarmaya fırsat bulamadan babamın bağırtısı ile karşılaştım. Çok kötüydüm. Bu insanları bu kadar üzmemeliydim. Koridorda yere çöktüm ve ağlamaya başladım. Babam yanıma geldi, sakinleşmişti, benim ağlamam onu da üzmüştü. Yere yanıma çöktü:

- Kızım, sen nerelerdesin? Onu söyle bari. Bu yaştan sonra peşine adam mı takalım? Uyuşturucuya alan mı başladın? – gitgide sesi yükseliyordu, en son

yine bağırmaya başladı, - ne oldu? Ha, söyle bakalım. Neler oluyoooooor?

- Yok, baba, ne uyuşturucusu? Vallahi öyle bir şey yok. Sadece arkadaşlarla zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim.
- Kim o arkadaşlar?
- Tanımıyorsun ki, - nasıl kıvıracağımı bilemiyordum. Bu insanlar beni dünyaya getirmeseler de benim yalanımı anlayacak kadar iyi tanıyorlardı. Babam çok ökeliydi.
- Yarın davet et arkadaşlarını eve, annen de bir yemek yapar, iyice evde eylenirsin. Ne dersin?
- Tamam, olur. – başka çarem yoktu.

Evde olanları Nadir beye anlattığımda güldü, saçlarımı karıştırdı. Ondan yardım istiyordum, iki üç düzgün kız bulup bir akşamlık bize yollamasını istiyordum. Nadir bey ise başka dertteydi. Bu gece Kule Restoranında bir iş görüşmesi vardı. Devletin büyük inşaat projelerinde yer almak üzere davet edilmiş Türkiyeli iş adamlarıyla devlet resmilerinin görüşü zamanı masa başı garsonu olmalıydım. Yani getir götür işi ile değil, masa hizmeti ile ilgilenecektim. Asıl görevim masada konuşulanları hafızamda tutmak ve daha sonra anlatmaktı. Görüş saat altıda başlayacaktı. Bu gece eve erken gidebilirsem bir yalan uydurur, arkadaşlarımla tanışlığı erteleye bilirdim.

Salih de bu gün görüşmek istiyordu, onun için de bir bahane uydurdum. Galiba bu çocuk bana bağlanmaya başlamıştı. Nadir bey bu duruma gülüyordu. Nadir bey benim ona aşık olduğumu çok iyi anlıyordu. Onun için Salih`i küçümsüyordu. Bu da beni kızdırmaya başlamıştı. Ne de olsa onu biz oyuna getirmiştik, şimdi bu kadar acımasız olmak haksızlıktı.

Beni Kule restoranına yine aynı taksici götürdü. İçeride her kes hazırdı, ben de ne yapacağımı iyi biliyordum. Masa başına geçtim. Misafirlerimiz on dakika gecikmeli geldiler. Saat sekizde işim bitti ve üstümü değiştirip eve kaçtım. Babamdan önce gelebildiğim için mutluydum. Hemen odama geçtim ve ehliyet sınavına hazırlık için aldığım ders kitabını okumaya başladım. Annem yemeğimi odama getirdi, babam da geldiğinde ders çalıştığımı öğrendi ve beni kimse rahatsız etmedi. Sorulardan kaça bildiğim için şanslı bir gece geçirdiğimi diyebilirim. Yarın için yine Salih`le görüşmem vardı, bunu bana mesajla Nadir bey bildirdi. Yarın için gergin bir gece geçireceğim belli oldu.

Sabah Nadir beye gittiğimde onunla saat konusunu bir daha konuşmak istedim. Anlatmak istiyordum ki, beni gece geç saatlere kadar olan işlerden çeksin. O ise beni dinlemiyordu. Ben sinirlendiğimde ise sarılıyor, öpüyor ve sakinleştirmeye çalışıyordu. Evdeki sorunlarımı anlatmakta zorlanıyordum. O gece

yine Salih`le görüştüğüm için eve vardığımda on ikini geçmişti bile. Bu defa evdeki skandalı görmeye değerdi. Babam o kadar sinirliydi ki! Hatta beni eve kapatmaya karar verdiğini söyledi. Ceza olarak bir hafta evden dışarıya çıkamayacaktım. Tek çıkma fırsatım vardı, o da pazartesi ehliyet sınavı için. Bu gün cumaydı, daha kaç gün evden çıkamayacaktım. Odama geçtim, olan biteni Nadir beye telefonla anlattım. Çok sinirlendi, yarın erkenden onun yanında olmamı emretti. Çıkmaz sokağa gelmiştik.

Ben pazartesine kadar telefonumu kapattım. Babamlarla yeni bir kavgaya hazır değildim. Zaten sinirlerim çok gerilmişti. Üç gün sadece sınava hazırlandım. Kitabı ezberlemiştim. Evde oturmak sinirlerime de iyi gelmişti. Kendimi daha ferah hissediyordum. Pazartesi sınava babamla gittim, gerçekten iyi hazırlanmıştım. Sınav çok kolay geldi bana ve erkenden çıktım.

Telefonumu eve geldiğimde açtım. Kırk dokuz okunmamış mesaj vardı. Çoğu Nadir beyden, altısı Salih'tendi. Nadir bey resmen tehdit ediyordu, mesajları beni korkutuyordu. İşleri bir anda yarım bırakmakla büyük sorunlar yarattığımı yazmıştı. Hatta sonuncu mesajda "sen böyle devam edersen seni ben bile koruyamam" yazmıştı. Neler olacağını tahmin edemiyordum. Salih tam farklı içerikli mesajlar atmıştı. Beni merak ettiğini, özlediğini, sonuncu mesajda hatta beni sevdiğini yazmıştı.

Tüm mesajları okudum ve telefonu yeniden kapattım. Az da olsa korkmaya başlamıştım. Annem tam bu sırada odama geldi. İyi haber getirmişti. Üç gün uslu durduğum, arıza çıkarmadığım ve sınavdan da geçtiğim için cezam erkenden bitmişti. Ama bir daha geç gelmek yok, bunu da sonuna ekledi annem. Sevinçten uçacaktım. Hemen üstümü değiştirdim ve Nadir beye gittim.

İçeri girdiğimde çok öfkeliydi. Masada bilgisayar başında oturmuştu ve yerinden kalkmadı bile. Çok acıklı olduğu sesinden belliydi:

- Küçük hanım nihayet teşrif buyurdu.
- Kusura bakma, babamlar çok sinirlenmiştiler, gerçekten çıkamadım evden.
- Bana ne? Senin özel sorunlarından bana ne? BANA NE?

Ayağa kalktı, bana doğru yürüdü, kalbim küt küt atmaya başladı o an. Çok korkuyordum, onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum.

- Jale, aklını başına devşir. Küçük aklınla bir şeyler düşünme, sana ne diyorlarsa onu da yap. Evdeki sorunların bizi ilgilendirmez. Anladın mı? Bir çare bul, ama ben istediğim zaman, istediğim saatte istediğim yerde ol. Anladın mı?
- Aslında bir çare var, - onun metodundan yararlanmayı düşündüm, Nadir beye yaklaştım, elimi onun saçlarında gezdirdim, dudaklarının ucundan küçük bir öpüş kopardım ve sözüme devam ettim, -

mesela seninle evlenirsem özgürlüğüme kavuşurum. Gel beni evden iste, evlenelim, sonra da sana istediğin şekilde hizmet ederim.

- Saçmalama, - elimi çok kaba itti, - benim diyeceklerim bu kadar. Başının çaresine bak. Salih`le işimiz bitmedi daha. Onunla da aranı düzelt bir zahmet.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Nadir beye bu kadar bağlıydım, cezam biter bitmez ona koşmuştum. Ama o… O beni sevmiyordu, bunu anlamaya başlamıştım. Ben sadece bir araçtım, kullandığı araç. Belki de hiç devlete alan da çalışmıyordu, kim olduğunu bile kesin olarak bilemiyordum. Telefonumu alıp koridora çıktım. Salih`le arayı düzeltmem gerekiyordu, yine de Nadir beyin emirlerine uymak gibi zorunluk hissediyordum.

Salih`le aramı çabuk düzelttim, ehliyet sınavlarını bahane ettim. O da anlayışla karşıladı. Hatta ehliyetimi almamı birlikte kutlamamızı istedi. Saat beş için görüş ayarladık, saati tam bana uyuyordu. İki üç saat oyalanıp eve gide bilirdim.

Salih beni kendine ait kulübün kapısında karşıladı. İçeri davet edeceğini bekliyordum, kolumdan tuttu ve garaja götürdü. Kendi arabasının anahtarını bana uzattı:

- Bitanem bu gün şoför sensin, - dedi.

- OOO, teşekkür ederim, bu çok büyük bir jest! – heyecanlanmıştım. Salih`in arabası çok pahalıydı, bir şey olmasından korkuyordum. Ama Salih şoförün yanındaki koltuğa kuruldu bile. Bana da şoför koltuğuna geçmek kaldı.

Yolu Salih tarif etti. Şehir kenarında denize yakın bir yazlığa geldik. Burası villa tipi iki katlı küçük bir yazlıktı. İçerine bizden başka iki hizmetçi vardı, onlardan utanıyordum. Salih`in buraya sık-sık kızlarla geldiğini anlamıştım. Çünkü benim varlığımı görmezden geliyorlardı. Ev sahibi ne emir etse onu yapıyorlardı. Galiba Salih önceden geleceğini arayıp söylemişti. Çünkü bize çok mükemmel bir masa hazırlanmıştı. Beraber akşam yemeyi yedik, sonra da yazlığın en üst katında terasa açılan büyük bir yatak odasına çıktık. Salih beni eve götürdüğünde saat dokuz bile yoktu. Bu gün de kavga gürültüden yırtmıştım.

Salih`le yarın için olan yapmıştık, onunla birlikte kahvaltı yapacak, sonra da yüz yirmi kilometre uzaklıkta olan ormana piknik yapmaya gidecektik. Ama gece Nadir bey aradı ve yarın akşam beş için acil işimizin çıktığını söyledi. Ben Salihi yeniden aradım ve babamın hasta olduğunu, yarın onunla birlikte hastaneye gitmek zorunda olduğumu söyledim. Geçmiş olsun dileklerini ileten Salih`in sesinde üzgünlük vardı. Galiba Nadir bey haklıydı, bu çocuk bana ciddi ciddi bağlanıyordu.

Saat beş tamamda Nadir beyin odasındaydım. Dolabın kapısına asılmış kıyafetten bir yerlere gideceğim belliydi. Bu kıyafet resmen eskort elbisesiydi, kısa, kırmızı saten ve çok dar. Bu gece görevimin ne olacağını bana Nadir bey anlattığında çıldırdım. Geçen hafta Kule Restoranında masa garsonu yaptığım zaman orada oturan iş adamlarından biri beni beğenmiş ve bunu yanındaki arkadaşlara söylemiş. Onlar da bunu fırsat bilmişler ve bizi tanıştırmağa karar vermişler. İşten sonra barda dinlenen, hatta ikinci kazanç yeri eskortluk olan bir kız süsü verilecekti bana, tam o sırada da Tolga Demirkol`la tanışacaktık. Bu tanışlığın yatakta biteceğini de anlıyordum, bu da beni sinir ediyordu. Nadir bey her fırsatta beni birilerinin yatağına atıyordu. Ben onun için orospu gibi bir şeydim, bedenimle bir şeyler elde ediyordum. Bu para değildi ama ne fark eder? Bir şeyleri bedenle kazanmanın tek adı var – fuhuş. Kendime nefret ediyordum, kendimden de çok Nadir beye. Ben ona aşıkken, bu kadar çok severken o beni suiistimal ediyordu. Tolga Demirkol`un evinin içine aslında bir hizmetçi sokacaklarmış. Bu fırsatı değerlendirmek şartmış. Aman ne fırsat.

Tüm bunları içimde düşünüyordum, dilime getiremedim. Sadece üst başımı hazırladım ve abartılı makyajla kombinemi tamamladım. Yine aynı taksici beni Tolga Demirkol`un her akşam gittiği bara

götürdü. Burası zengin kesimin gittiği sıradan bir bardı, müzik, içki, genç ve pahalı fahişeler. Müşterilerin çoğu yabancıydı, Tolga Demirkol`u aramak için masaların arasında dolaşırken farklı dilde konuşan insanların toplandığını farkettim. Bir içki almıştım, ama içmiyordum. Niyetim eğlenmek değildi. Geç olmadan bu tanışlığı bir şekilde sonuçlandırıp eve kaçmak istiyordum. Bu sırada Nadir beyden mesaj geldi, telefonumu açtım ve hemen okudum: “T.D. yolda, geliyor. Gözün kapıda olsun”. Bir gözüm kapıda bir gözüm saatte kalmıştı, dokuz buçuk gibi Tolga bey ve iki arkadaşı bara girdiler. Elimdeki içkimi hala içmediğimi o an fark ettim. Gözlerimle onları takip ediyordum, oturdukları masanın hemen karşısında iki kişilik küçük masa boştu. Fırsatı değerlendirdim, hemen o masaya doğru koşarcasına hızlı gittim ve oturdum.İçkimi masaya koydum, çantamdan sigaramı çıkardım, sonra bir az daha çantamı kurcaladım. Güya bulamadığım çakmağımı arıyordum. Hemen de aklıma karşı masadaki üç bey efendiden çakmak sormak geliyor. Ayağa kalktım ve onlara doğru gittim, çok seksi göründüğümü biliyordum, buna rağmen bir az daha kaba pornografik frikikler verircesine eğildim, “Çakmağınız var mı?” sordum. Üçü de elli yaşlarındaydı ve bu durumda nasıl tepki vermeleri gerektiğini bilmiş olmalılardı. Ama Osmanlı kanı işte, üçünün de gözleri memelerimde elleri ceplerinde çakmak arayışındaydı.

İlk bulan Tolga Demirkol`un solundaki beydi, çakmağı ondan almak zorundaydım. Sigaramı kendim yaktım, çakmağı geri verdim, teşekkür ederek masama geçtim. Tüm bu hareketleri yaparken de Tolga beyin yüzüne sırıtık gülümsemeler hediye etmeyi unutmadım. Masama döndükten en fazla on beş dakika sonra Tolga Demirkol benim yanımdaydı, gözlerimin çağrısını anlamış ve gelmişti. Anlayışlı erkekleri oldum olası sevmişimdir.

- İyi akşamlar hanımefendi, ben galiba sizi tanıyorum. – konuya direk daldı, onun beni nerede gördüğünü biliyordum, ama artistlik yapıp iyi bir tanışlık başlangıcını oynamak zevkli olacaktı.
- İyi akşamlar, nereden tanıyorsunuz?
- Kule restoranında görmüştüm. Siz garson musunuz?
- İdim, artık değilim. İşten ayrıldım dün gece. – yüzümde masum bir üzüntü yarattım.
- Niye? İşinizden memnun değil miydiniz?
- Maaşımdan memnun değildim. Daha iyi bir iş arayışındayım, - dedim. Elini uzattı:
- Tanışalım, ben Tolga, burada yeniyim. Tanışalım, belki iş konusunda da bir yardımım dokunur.
- Ben de Jale, - elini sıktım. – Ne yalan söylesem, iş aramıyorum artık, geçen seneye kadar bu barda en iyi bildiğim işi yapıyordum, devam ettirmekte kararlıyım.

Kaşlarını kaldırdı, anlamaya çalışıyordu. Anladığının gerçek olup olmadığını da soramıyor, çekiniyordu. Ona yardım etmem şart oldu:

- Yanlış anlamayın, evde hastam var, tüm gün çalışamam artık. Geceler bir iki müşteri için harcayacak iki üç saatim var, bununla ihtiyaçlarımı karşılarım. Bu gün bu bara bir sene sonra ilk gelişim. İyi bir durum değil, ama mecburum…
- O zaman ilk müşterin olsam?... – gerçekten çekingendi. Çok fahişe gördüğü de belli olmuştu. Tüm fahişeler gibi benim de kendimi haklı çıkarma gibi bir başlangıç konuşması yapmamı istememişti. Lafımı bitirmeme de o nedenle engel oldu. Direk teklif etmesi de benim işim açısından hayra alametti. Gülümsedim, mutlu bir gülücük kondurdum yüzüme, sevinçli bir sesle dedim:
- Olur!

Beni yaşadığı eve götürdü. Bu aklıma gelmemişti. Nedense bu güne kadar Nadir bey dahil kimse beni evine götürmemişti. Tolganı bu nedenle taktir ediyordum, çok misafirperver biri çıkmıştı. Önce bana evini gezdirdi. Çok ünlü ve pahalı bir sitenin on altıncı katında olan bu daire binanın son katıydı ve yüksekliyi bu kadar çok seven biri olarak benim için bu daire çok cazipti. Dairede iki yatak odası, bir büyük salon, girişte orta ölçülü hol, büyük bir mutfak ve iki büyük balkon vardı. Yatak odalarından biri bomboştu, çamları kapalı ve oda havasızdı. Orada kimsenin

yaşamadığı belliydi. Salon nefis dizayn edilmişti, beyaz mobilyalara turkuaz aksesuarlar eşlik ediyordu. Beyaz turkuaz bir salonu ilk defa görüyordum, çok ferah ve aydınlıktı. Mutfak rengarenkti, turuncu, yeşil, pembe, kırmızı, mavi, lacivert, mor gibi renklerin karmaşasından oluşan mutfak tezgahına mor köşe takımı, pembe masa, yeşil halı uyumsuz şekilde uyum sağlıyordu. Sanki bir yaramaz çocuk elindeki boya kalemlerinin hepsini kullanarak mutfak resmi çizmişti. Tolganın kullandığı yatak odası koyu mobilyalarla donatılmıştı. Bu dairede en çok beğendiyim yer balkonlar oldu. Balkonlarda İtalyan tarzı hazır sandalyeler ve masalar vardı.

Tolga beni ilk olarak salona davet etti. Köşedeki bardan içkiler çıkardı, bana sormadan içkiyi kendisi seçti. İçkilerimizi içtikten sonra salonda çok kalmadık.

Beni eve taksi ile yolcu edecekti, güvenliyi aradı ve taksi çağırmalarını istedi. Fiyat konuşmamıştık, bana üç yüzlük dolar uzattı, Nadir bey yüz dolara anlaşmamı söylediğini o zaman hatırladım. İki yüz dolarını Tolgaya geri uzattım, bu kadarı yeter dedim. Parayı elime geri sıkıştırdı. Bana bir daha sarıldı. Bundan sonra kimseye gitmememi, yalnızca onunla olmamı istedi. Tek şartı vardı, o ne zaman istese gelecektim. Karşılığında benim ihtiyaçlarımı karşılayacaktı. Ben çok duygulanmış ve kötü hayatın girdabından kurtarılmış fahişe edasıyla onu öptüm.

Ama etkilenmemiş de değildim, gerçekten iyi biri çıkmıştı.

Taksiye oturduğumda saatin on bir olduğunu fark ettim, ben ise üstümü değiştirmek için Nadir beye gitmeliydim. Eve varmam on ikiyi buldu. Annem ve babam beni çok büyük kızgınlıkla bekliyorlardı. Evde yine olaylar patlak verdi, babam bağırdı durmadan, annem onu zor sakinleştirdi. Gece ikiye kadar ağladım, sonra uyuya kalmışım. Sabah ta babamı işe yolcu eden annemin nasihat dolu konuşmasını dinlemek zorundaydım. Salih bana günaydın mesajı atarken annem yeni susmuş ve mutfağa çekilmişti.Salih beni aramazdı, mesajlaşmayı tercih ederdi, aynen Nadir bey gibi. Ama ben konuşmayı severim, derdimi yazarak anlata bilenlerden değilim. Şimdi de tüm bu olan geçeni yazarken baya zorlandığımın farkındayım. Olayların detaylarına varmadan önemli konuları yazmayı tercih ediyorum. Ondandır bir az kuru dille yazmam. Sen de okurken çok fazla zorlanmayacaksın, olup biteni bir gazete haberi gibi öğreneceksin.

Gelelim annemin nasihatları sonrası Salih`le mesajlaşmamıza. Salih benimle görüşmek istiyordu, beraber kahvaltı yapmamızı teklif ediyordu. Ben de zaten açtım. Tamam, dedim ve bir saat sonra şehrin merkezindeki en ünlü otelin çatı katındaki restoranda buluştuk. Salih beni illa seks için aramıyordu, ben de bu durumdan çok hoşlanıyordum. Salih benimle kadın

gibi ilgileniyordu. O sabah hatta dertleşti benimle. Karnımızı yeni doyurmuş keyif çayı içiyorduk. Elini saçlarımda gezdirdi, parmaklarıyla buklelerimi okşadı, gözünde hüzün vardı:

- Aşkım, ben iki gün sonra Rusya`ya, SanktPetersburg`a gidiyorum, - dedi.
- Niye? –şaşırmıştım, çünkü gitmek istemiyor da zoraki olarak gönderiliyor gibi bir ruh hali vardı.

Telefonunu çıkardı, bir az resimlerde kurcalandı ve sonra bana babasının resmini gösterip sordu:

- Bu adamı tanıyor musun?
- Evet, bu bizim bakan.
- Bu adam benim babam, - ben aslında biliyordum, ama şuan artistlik yapmam şarttı.
- Gerçekten mi? Niye şimdiye kadar söylememiştin?
- Bilmem, gerek duymadım.
- Tamam, bakan oğlusun, anladım. Ama bunun Sankt Petersburg`a gitmenle ne alakası vardı şimdi? – bu konuyu ise bilmiyordum ve gerçekten merak ediyordum.
- Jalem, gülüm, biliyorsun, on iki gün sonra seçimler var. Seçim öncesi benim gibi ailesi olanlar yurtdışına postalanırlar.
- Ama niye ki?
- Kuzum, anlasana. Seçim bu, bir olay olursa, yönetilemezse ailecek hırçın kitlenin altına kalırız, eziliriz.

- Peki niye Rusya? Tüm üst düzey memur aileleri Rusya`ya mı gidecekler ve ne zaman döneceksiniz?
- Hayır canım, çoğu Avrupa, ABD veya Türkiye`yi tercih ediyor. Rusya`ya galiba bir tek biz gidiyoruz. Benim annem Petersburglu, eski dvoryan ailesinden geliyor. Babaannem de Rustu, ama o Bakü rusuydu. Ondan Rusya`yı tercih ediyoruz. Ne zaman döneceğimiz seçimlere bağlı. Her şey yolunda giderse seçimden üç veya dört gün sonra buradayız.
- İyi barı, - dedim ve başımı Salih`in omzuna yasladım, hala saçlarımı okşuyordu, kedi gibi mayışmıştım.

Nadir beye olanları anlattığımda köpürdü. Salihlerin ailesini hiç sevmiyordu, hatta düşmandı diye bilirim. Odanın içinde dönüp duruyordu, bir yandan da yüksek sesle içindeki kini püskürüyordu:
- Yok neymiş, annesi rusmuş, orospu çocuğu. Annen yahudi be, bilmeyen var sanki. Babaannen de ermeni! Rus koltuğunda saklanıp ihanet ediyorlar, şerefsiz züppe. Bak Jale, aldığı nefes bile yalan. Niye gidiyor, biliyor musun? (Başımla hayır işareti yaptım) Çünkü babası devletten çalıp kurduğu işinin başında sıradan birilerini oturtuyor. Ama tüm mal varlığı Salih denen piçin üstüne. Tüm gayri menkuller ve arabalar, yatlar, hepsi bunun üstüne. Onun için çıkarıyorlar Salihi.

- Nadir bey, ama o bana dedi ki ailece gidecekler. Hem tüm üst düzey memurlar çocuklarını çıkarıyormuş seçki öncesi ülkeden. Avrupa`ya, ABD veya Türkiye`ye gönderiliyorlarmış. Can güvenlikleri için. Seçim sonrası durum sabitleştiğinde geri geliyorlarmış. Hem Nadir bey, benim de annem Yahudi'ydi, burada kötü ne var ki?

İncindiğimi fark etmişti, ben zaten her gün bir az daha Nadir beyden uzaklaşıyordum. O da benimle eskisi kadar sık sevişmiyordu, daha çok iş görüşüyorduk. Sevişmelerini benim gönlümü almak, bir şeye ikna etmek için araç olarak kullanıyordu. Şimdi de aynısını yaptı, bir iki güzel lafla benim gönlümü aldı ve seviştik.

O gün akşama kadar Nadir beyin yanında kaldım. Şimdilik işlerim çok fazla değildi. Parti ile fazla ilgilenmiyorduk. Orada Nadir beyin daha iyi ve yönetimde olan adamı vardı. Ben iki konu üzerinde yoğunlaşacaktım. İlk olarak Salih ve onun beni götürdüğü yerler. Hepsinin ailesine ait olduğunu söylüyordu Nadir bey. Telefonda görüştüğü kişiler, konuştuğu konularla ilgilenmeliydim. Salih`in gitmemesi için plan da yapılacaktı, bu konuda da Nadir beye yardımcı olacaktım.

İkinci işim Tolgaydı. Bu elli yaşlarındaki iş adamının metresi olacaktım. Aynı zamanda evinde ve fırsat bulursam iş yerinde bilgisayarlarına müdahileler edecek ve topladığım dosyaları Nadir beye

iletecektim. Tolga`nın Azerbaycan`da kurduğu ilişkiler, hatta arkadaşlıkları bile önemli konuydu. Ben de bunları dikkate alarak çalışacaktım.

Tolga`nın evine ve cep telefonuna yerleştirmem için gerekli malzemeleri aldım. O akşam Tolga beni çağırmadı. Yarın için yoğun gün olacaktı. Saat dörtte Salih`le, dokuzda Tolga`yla görüşmelerim vardı. Sabah Nadir beye uğramam gerekmiyordu, evden üç gibi çıkacaktım. Bir sorun olmayacağını umut ediyordum ama geç saatte döne bilirdim. Her şeyi göze alıyordum, kavga gürültüden bıksam da başka çarem yoktu. Nadir bey bu konuda konuşmama bile izin vermiyordu, hemen köpürüyordu. Ben de korkuyor ve onu kızdırmamak için evdekileri kızdırmaya razı geliyordum.

Annem aldığım elbiselere verdiğim paraları merak ediyordu. Partide çalıştığımı söylemiştim. Güya oradan bana maaş bağlamışlar. Aynı zamanda babam da harçlık veriyordu. Ama annem salak değildi, giydiğim elbiselerin marka olduğunun ve pahalılığının farkındaydı. Ben de hep ona indirimlerden yararlanıyorum diyordum. Salih`le görüşe gitmek için hazırlandığımda da annem yine elbiseme dikkat çekti. Benim üstümdeki elbiseyi bir mağazada çok pahalıya görmüşmüş. Ben de geçen sene sezon sonu aldığımı ve ilk defa giydiğimi dedim. Mimiklerinden inandığını düşündüm. Zaten tüm anne ve babalarda garip bir güven hissi var. Benim

çocuğum yapmaz düşüncesiyle rahat ederler. Bir gün evlenir ve çocuk yaparsam çocuklarıma hiç güvenmeyeceğimi düşündüm.

Salih çok durgundu. Yarın sabah saat dokuz buçukta uçağı vardı. Ben de üzülmüştüm, ona bağlanmıştım ve gitmesini istemiyordum. Nadir beyin bir plan yapıp durdura bileceğini de hiç sanmıyordum. Aslında o an Salih`in hiç gitmemesini de istedim. Akşama kadar Salih`le eski iyi iki arkadaş gibi gezdik, dertleştik. Daha sonra bir yalan uydurup ayrıldım ondan. Tolga`ya gitmem gerekiyordu. Aslında önemli olan Tolga`dan bir anahtar koparmaktı. Eve dokuzda geleceğini söylemişti. Ben sekiz buçukta kapıdaydım. Önce tedbir amaçlı zili uzun uzun bastım. Kimse açmadı. Planımı işe geçirmeye başladım. Cepten Tolga`yı aradım.

- Alo, canım, ben geldim, senin evin kapısındayım.
- Ama bitanem ben daha ofisten yeni çıkıyorum. Gelmem en az yirmi veya yirmi beş dakikamı alır.
- Ne yapa bilirim, geldim artık. Beklerim.

Gerçekten yirmi beş dakika sonra gele bildi anca. Asansör açıldığında ben merdivende oturmuş kitap okuyordum. Çok mahcup görünüyordu, aslı suçlu değildi, dediği zamandan beş dakika önce gelmişti. Ama onu suçlu duruma düşürmem gerekiyordu. Beni görür görmez yanıma koştu, ayağa kalktım, hemen özür dilemeye başladı:

- Bitanem, vallahi trafik vardı, şoför daha hızlı gelemezdi. Kusura bakma, seni bekletmek istemezdim.
- Boşver ya, beklerim ben. Şansımız böyle, kapılarda bekliyoruz. – duygu sömürüsü yaptım.
- Ne düşünüyorum, biliyor musun. Zaten bu evde benden başka kalan yok, hademede deanahtar var. Bir anahtar da sende olsun, ne dersin?
- Ama bu sorumluluk ister, ya kaybedersem, ya evden bir şey çalınırsa. Yok ya, ben korkuyorum, - aslında hedefim buydu, anahtar ala bilmek. Ama onun ısrarcı olmasını istiyordum.

O gece Tolga`nın evinden yedek anahtarla çıktım. Asansörden Nadir beye mesaj attım "Anahtarımı aldım" yazdım. Övgü dolu teşekkür mesajı aldım ve eve kadar takside Salih`i düşündüm. Yarın erkenden gidecekti. Eve varmama az kala Nadir beyden bir mesaj daha geldi: "Salih`i durdurma planımız işe başlıyor, sabah yedide benim yanımda ol".

O gece evde babamın ve annemin bağırtılarını dinleyerek uyudum. Bu işkence ne zaman bitecek diye düşündüm ve o an düşüncelerimden korktum. Galiba bu işkence hayatım boyunca sürecekti…

Sabah yedide Nadir beyin yanına gittim. Kapıya vardığımda birisiyle telefonda konuşuyordu, çok heyecanlıydı ve yüksek sesle anlatıyordu:

- Şoför koltuğundan çarp, sert çap. Hastanelik olması şart. Sakın yan taraftan vurayım deme, kafanı

uçururum senin. Anladın mı? Hadi kapat ve benden başlama zamanı için çağrı bekle. Her dakika hazır ol. Anladın mı?... tamam, uğur olsun!

Duyduklarım saçma geldi, ama kafamda bir şeyler oluşuyordu. İçeri girdim. Beni hemen oturttu, yanımda oturdu. Ellerimi tuttu, öptü, sonra dudaklarımdan öptü, heyecanlıydı gerçekten. Sesi titriyordu:

- Canım Jalem, bir tehlikeli oyun oynamanı isteyeceğim. Bilmiyorum sen bu oyunu oynamak için psikolojik hazır mısın?
- Neler oluyor? Anlatsan bilirim.
- Canımın içi, Salih`i durdurmak için senin yardımına ihtiyacım var. Salih bu gün yalnız uçuyor. Onu araman lazım, birlikte hava alanına gitmek istediğini söyleyeceksin. O da bunu isterdi. Sonra sen yola çıktığınız zaman bana mesaj atacaksın. Hangi yolu tercih edeceğini de bir fırsat bulup sor ve bana yaz. Yolda Salih için küçük bir kaza oluşturacağız. Merak etme, küçük bir kaza. Sadece araba ezilecek, bu onu oyalar ve uçağı kaçırır. Sonrasın hallederiz. Sen ne dersin? Yapa bilir misin?
- Yaparım tabi, ama kaza dediğin nasıl olacak? Vurup ezmesinler çocuğu?
- Yok canım benim, merak etme. Sadece araba ezilecek.

Yalan diyordu, kendi kulaklarımla duymuştum: “Şoför koltuğundan çarp, sert çap. Hastanelik olması şart” demişti telefondakine. Şimdi de bana araba ezilecek

diyordu. O an Nadir beye bir anlık nefret ettim, insanları bir adımda mahfede bilecek kadar gücü olması düşüncesi beni korkutuyordu. İki elimi de ona uzattım, boynuna sarıldım, dudaklarından öptüm ve kulağına fısıldadım:

- Bu işi oldu bil.

Salih`le konuşup hava alanına gelmek istediğimi dediğimde sevinçten bağırdı, bana gel demeye çekinmiş, ama çok istiyormuş. Hemen taksiye atladım ve Salih`in anlattığı yere gittim. Arabasında oturmuş beni bekliyordu. Şoför koltuğuna yaklaştım ve kapıyı açtım:

- Salih bey, sizin şoförünüz bu gün benim, - dedim. Arabadan indi, bana sarılıp uzun uzun öptü ve yan koltuğa gitti. Arabaya oturmadan önce Nadir beye mesaj attım, yola çıktığımızı ve gideceğim yolu söyledim. Ama şoförün ben olacağını yazmadım.

Ellerim titriyordu. Az sonra bir araba bana çarpacaktı. Hastanelik olacak, belki de ölecektim. İnsan öle bileceğini düşündüğünde en azından birinin hafızasına kazınmak istiyor. Ben de Salih`in beni ömür boyu unutmamasını istedim. Yeni yola çıkmıştık, onunla konuşmak istiyordum:

- Salih!
- Efendim kuzum!
- Salih, eğer ben ölürsem bil ki, senin yaşamanı istemişimdir.

- Noluyor kız? Ne saçmalıyorsun? İki hafta sonra sağ salim görmek istiyorum seni dönerken.
- Salih, ne olur ne olmaz, bil ki sen benim için değerlisin.
- Kuzum benim, sen de benim için değerlisin, - elini dizimin üstüne koydu, o an gözlerinin içine baktım ve…

Gözlerimi hastanede açtım.

Her taraf bembeyaz, anlamaya çalışıyordum nerede olduğumu. Yoğun bakım her halde. Etrafta melek falan yok, hastane kokusu vardı.

Işık her taraf. Sanki trenin içindeyim, gidiyorum hızlıca.

Bazen tanıdık sesler duyuyorum. Annemin sesi gibi. Öz değil, üvey annemin. Öz annemin sesi olsa ölmüşüm demekti. O an salakça düşünüyorum, acaba öz annemin sesini duya bilmek için ölsem mi?

Öz babamı az düşünüyordum, kız çocukları babaya düşkün oluyormuş güya. Ben hep öz annemi merak etmişim. Yine onu daha çok hatırlıyorum.

Kendime geldiğimde iki hafta yoğun bakımda kaldığımı öğrendim. Çok ağır ameliyatlar geçirmişim. Annem babam sürekli başucumda beni beklemişler. Annem çok perişanmış. Hemşireler anlattı. O an öz annemi daha çok düşündüğüm için utandım bile.

Hastane hatıralarını yazmak istemiyorum.Hatırlamak istemiyorum aslında. Hava değişiminde yara izleri acıyor, o günleri hatırlatıyor bana. Hastanelere nefret ediyorum.

Eve geldiğimizde babam da, annem de bana karşı değişmişlerdi. Beni daha çok merak etmeye başlamışlardı. O günden sonra ikisinin de bana güveni neredeyse yok oldu.

Cep telefonum ezildiği için içindeki numara yararsız durumdaydı. Yenisini çıkarmak için bizzat kendimin gitmesi gerekiyordu. Benim o haldeyken bir yere gitme imkanım yoktu. Kendime gelip numaram için çıkmak istediğimde annem de, babam da karşı geldiler. Yalnız dışarıya çıkamazdım artık. Yeni yasalar böyleydi. Bir bakan oğlunun arabasında direksiyon başında kaza yaparak onları rezil etmiştim. Kaza günü tüm haberler bizi göstermiş, beni Salih`in metresi olarak tanıtanlar da olmuştu. Benim pahalı elbise ve aksesuarlarımı da annem Salih`in paraları ile aldığıma inanmıştı. Babamla birlikte beni sıkı takibe aldılar. Numaramı çıkarmaya hep beraber gittik. Benim merak ettiğim konuları onlarla konuşmak istiyordum. Nadir beyin veya Salih`in beni sorup sormadığı, hastane ziyaretime gelip gelmediklerini merak ediyordum. Ama korkuyordum. Daha çok kızacaklarından korkuyordum.

Numaramı çıkardıktan sonra babam bana yeni telefon aldı, telefonu hemen sessize aldım. Numaramı çıkaran adam bana gelen mesajların yeni hatta iletileceğini söylemişti. Bunun için ek ücret verdik, babam aslında istemiyordu bu zaman zarfında bana gelen mesajları benim okumamı. Ama ben çok istekliydim. Halim zaten perişandı, beni kırmadılar.

Eve geldiğimizde eski mesajlara çok meraklı olmadığımı kanıtlamak ihtiyacı duydum nedense. Çantamı girişte bırakarak mutfağa geçtim ve aç olduğumu söyledim. Zaten yemek saatiydi. Ailece öğlen yemeyi yedik. Daha sonra çok oturmaktan yorulduğumu söyledim. Babam da geç uzan dinlen değince fırsatı yakaladım. Çantamı, içinde tabi ki telefon olduğu için, alıp odama geçtim.

Telefonum üç hafta kapalı kalmıştı. Baya mesaj birikmişti. Reklam amaçlı olanları saymazsak özel mesajların sayı yirmiye yakındı. Çok sevenim varmış. Nadir beyden gelen mesajları arıyordu gözüm. En çok onu merak etmiştim. Nadir beyden tek bir mesaj vardı: “Geri zekalı, ne yaptın sen?”

Salih bana iki mesaj yazmıştı: “Canım benim, içine doğmuştu sanki, seni çok seviyorum” ve “Baban beni kovdu, sana daha çok yazmak ve seni daha çok görmek istiyorum. Ama sana sorun çıkarıyorum galiba. Kendine geldiğinde hala benimle konuşmak istersen ararsın, seni her zaman bekleyeceğim”.

Tolga`nı tamamen unutmuştum. Yazık, hiçbir şeyden haberi olmadan neredeyse her gün mesaj atmış. Çok meraklanmış olmalı.

Bir iki mesaj da arkadaşlardan gelmişti. Merak edenlerim varmış demek ki…

İlk işim Tolga`ya mesaj yazmak oldu. Aramadım, evdekilerin duyacaklarından kortum. Tolga`ya kaza yaptığımı, yeni taburcu olduğumu ve iyileşince kendimin ona gideceğini yazdım. O da geçmiş olsun mesajı iletti.

Daha sonra Salih`e yazdım. Babamın onu kovduğunu bilmediğimi ve ilk fırsatta onunla görüşeceğimi bildirdim. Salih benim iyileşmeme sevinmişti, yurtdışına çıkmadığını ve her an beni beklediğini yazdı.

Nadir beye yazmadım.

Ben gerçekten Nadir beyden korkuyordum artık. Ona aşıktım, korktuğum için aşıktım. Hem de onun beni sevdiğine inanıyordum niyeyse. Nadir beyle olan ilişkimiz beni çok güçlü ve çok zayıf yapmıştı. Bir kadın sevdiği zaman çok zayıf olur. Bir kadın sevildiğini bildiğinde çok güçlü olur. Ben Nadir beyle çok güçlü ve çok zayıftım. Kadın ne ister sorusunun cevabını biliyordum artık, çok zayıf ve o kadar da güçlü olmak istiyordum. Bu duyguyu bana Nadir bey yaşatıyordu. Ona bağlanmanın en büyük nedeni buydu.

Bir ay sakin geçti. Ailemin kontrolünde geziye çıkıyordum. Hiç yalnız bırakmadılar beni. Sürekli yanımdaydılar. Kimse açık açık bir şey konuşmuyordu. Kimse bana o adamla ne işin vardı sorusunu sormuyordu. Kimse benden hesap istemiyordu. Bu da beni daha da çok içime kapanık yapıyordu. Aslında iyi de ki yüz göz olmadık, ben onları hep dünyanın en anlayışlı anne ve babası olarak hatırlayacaktım.

Bir ay sakin geçti, ama sakin bitmedi. Bir gece uyurken diğer odalardan gelen sese uyandım ve o an başımda ağrı hissettim. Gözlerimi açtığımda tek kişilik karakol saklanma odasındaydım. Beni bir görevli silkeleyerek uyandırdı. Su verdi ve sorgu odasına götürdü. Neler olduğunu anca sorgu odasında anladım.

Ben gecenin bir yarısı uyanmış ve baltayla annemi ve babamı öldürmüştüm.

Ben hayatta en çok sevdiğim iki insanın katili olmuştum.

Ben hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Ben çok korkuyordum…

Sorgudaki amir şaşkınlığımı anlamıyordu, bağırıp duruyordu. Ben de ağlayıp duruyordum. Sonunda tek bir şey sordum: bir arkadaşımı çağıra bilir miyim? Amir önce kızdı, sonra sakince kimi çağırdığımı sordu. Ben de okuldan hocamı dedim. Nadir beyin

numarasını verdim, beni yeniden saklandığım yere götürdüler. Zaman ayarımı kaybetmiştim. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyorum ama Nadir bey geldi. Beni hiçbir şey söylemeden dışarı çıkardılar ve kapıda Nadir beyi gördüm. Beni aldı ve arabasına götürdü. Bizim eve geldik. Cenazeler kalkıyordu. Akrabalar üstüme çullandılar. Nadir bey yine beni korudu. Cenaze bittiğinde her kes gitti. Kimse benimle kalmak istemedi, Nadir beyden başka. Bir tek o benimle kaldı. O gece neler olduğunu hala merak ediyordum.

- Ben hatırlayamıyorum, - dedim.
- Aklım ermiyor, nasıl böyle bir şey yaptığını hala anlamış değilim, - dedi. Sonra bana sarıldı, ameliyat yerleri hala acıyordu, inledim, çok sıktığını fark etti ve kollarını boşalttı. Sıcak bir sesle kulağıma fısıldadı, - sana hasta raporu çıkarttım, kimse seni tutuklayamayacak. Ama bu evi terk etmen şart. Akrabaların çok sinirli.

Nadir beyin istediği her şeyi yaptım. Evi ve marketi sattık, yeni ve daha güzel bir daireye yerleştim. Yalnız yaşamaya karar vermiştim, zaten tüm akrabalarım beni silmişti. Hayatta yapayalnız kalmıştım. Tek sığınacağım Nadir beydi.

Tüm bunlar olduğu zaman ara sıra Salih`e veya Tolga`ya gidiyordum. Sadece konuşmaya. Sevişecek gücüm yoktu, onlar da zaten yara bere içinde olan bir

kadınla sevişecek kadar manyak değillerdi. Hayatım bir gecede değişmişti.

Bu günden geçmişe baktığımda bildiğim tek bir şey var. Babamı veya annemi ben öldürmemiştim. O olay sadece kurguydu. Beni yalnızlaştırmak ve kimsesizleştirmek için yazılmış bir plan. Onlar istediklerini yaptılar. O geceden sonra her şey Nadir beyin istediği gibi olmalıydı. Ben onların planlarını bir defa bozmuştum, Salih`in yerinde olmakla kendimi ölüme götürmüştüm. Ama bir daha onların planını bozmak bana pahalıya mal olacaktı. Böyle bir hatayı seneler sonra yapacaktım.

Yeni evimde sık sık Nadir beyi misafir ediyordum. Neredeyse haftanın üç veya dört gününü benimle beraber geçiriyordu. Ona olan duygularımı anlamaya başlamıştım. Ben ona aşık değildim. Aslında aşk diye bir şey de yoktur zaten, aşina olmak vardır. İnsan kendi yalnızlığını en iyi şekilde kiminle tatmin ede biliyorsa o kişiye aşık oldum der, duygular içimizde saklıdır, kime istersek ona da yönlendiririz. Elimde değil diyoruz ya, yalan işte. Elimizde, sadece bunun farkında olmaktan korkuyoruz. Bazılarının cevapsız aşk diye illet diye azap şeklinde yorumlandığı duygu da aşktır, ama bir az farklı. İçimizdeki mazoşist duyguları aşklandırmaya, bu şekilde tatlandırmaya çalışıyoruz sadece. Nadir beye duyduğum his buydu. Onu istediğim zaman sevmeye bilirdim. Ama o zaman da korkuyordum, yalnızlıktan çok korkuyordum. Öz

anne babamı, üvey anne babamı benden alan Allah her an yanımda ola bilecek tek kişiyi de alır diye korkuyordum.

Eve Nadir beyden başka hiçbir kimseyi almamakta kararlığım. Zaten bedenim ortalıkta kitleye açık müze malı gibi kullanılmaktadır. Bari bu özel evim bir insan için özel olarak kalmaya devam etsin. Salih artık beni evine götürmeye başlamış. Tolga gibi onunla da evinde görüşüyoruz. Ama hiçbir zaman geceni onların yanında kalmıyorum. Uyurken yapacak bir şey yok zaten. Nadir beyin talimatlarına aynen uymaya devam ediyorum. Salih`i hala sevmiyor. Ama ben Salih için aynı düşüncelerde değilim. Salih çok mert bir çocuk çıkmıştı, Nadir bey de yanıldığının farkındaydı. Onun en büyük korkusu benim Salih`e aşık ola bilme ihtimalimin yüksek olmasıydı. Ama Nadir beyin es geçtiği bir ayrıntı vardı, hayatımda Nadir bey olduğu sürece ben başkasına bu kadar yoğun bağlana bilmezdim.

Tolga tam bir seks makinası çıktı. Onunla bir gün geçirdikten sonra bir günümü mutlaka dinlenmek için ayırıyorum. Adam yaşlı ama dinç. İşini biliyor, kadınları daha iyi tatmin etmenin yollarına hakim durumda. Bu da onu cazip yapıyor. Sıkıcı bir morukla sevişmediğim için veya buna mecbur kalmadığım için mutlu ve şanslıyım.

Bu şekilde devam ederse baya mutlu olacaktım. Ama Nadir bey bir akşam yemek sonra eli ile yanında

oturmamı istedi. Bu hareket bana tanıdıktı. Çok ciddi bir konuda konuşmamız gerektiğine işarettir. Hemen yanında oturuyorum, ellerimi tutuyor, bu onun konuşma tarzıdır, tam yirmi dört yaşıma geldim ve bunları fark edecek kadar büyüdüm. Lafı gevelemeden direk konuya geçti.

“Aşkım, tam bir sene sonra ülkenin en önemli seçimleri var. Senin işin bir az daha yoğunlaşacak. Biliyorum, bu durumdan pek memnun sayılmayacaksın. Ama benim gerçekten sana ihtiyacım var.”

“Tam olarak benden istediğin nedir?” Ben de direk konuya geçiyorum. Zaten direnmenin bir faydası yok, bu adam beni istediği işi yapmaya zorlayacak kadar güçlüdür. Zırlamanın bir alemi yok, bunlar sadece beni zayıf düşürüyor.

“Senden istediklerim çok ta ağır bir şeyler değil. Sadece senin o partiye daha sık gideceksin. Seçime kadar daha çok göze gireceksin ve arkadaş çevreni büyüteceksin. Zamanla senden istediğim ıvır zıvırları çeşitli yerlere yerleştireceksin. Seçim kampanyası zamanı işlerin ortasında olmayı başaracaksın ve seçim günü için yoğun tempoda çalışacaksın. Seçim sonrası bu işi bitmiş bil. İki sene politika yok. Daha sonra seni daha aktif pozisyonlara getireceğiz. Biliyor musun, üç sene sonra parlamento seçimlerinde seni aday olarak gösterilmeni sağlayacağım, yirmi yedi yaşında en genç milletvekili olmaya ne dersin?”

Aklım almıyordu. Benim milletvekili olmam kime ve neye hizmet ede bilirdi ki? Zaten dün bu güne nasıl geldiğimi tahmin edemezdim. Bu gün de yarınım için hiçbir şey söyleyemeyecek kadar acizdim. Hayatım Nadir beyin ellerinde yapboz gibiydi. Ben sadece yapbozun ana tahtasıydım, hangi parçayı nereye koyacağını o belirliyordu. Galiba benden bir şeyler çıkacağına dair de baya umutluydu.

Meseleye iki bakış açısından yanaştım. Birincisi, benim ciddi ciddi siyasi kariyere atanmam ciddi bir iş kadını süsüne bürüneceğimi gösteriyordu. Yani artık önüne gelenle yatmaya gönderilecek küçük orospu olmayacaktım. İkincisi, Nadir bey benim için bu adımı atıyorsa, yani beni başka erkeklerin kucağında toplamak için planlar yapıyorsa bana karşı ciddi hisleri mevcuttur demektir. Her iki halde bu iş benden yanaydı. Hemen siyasi kariyer işini ciddiye aldığımı söyledim.

Seçime bir sene kala partiye gelip burada daha çok sorumluluk alabileceğime her kesi inandırmam gerektiğini düşünmüştüm. Ama ilk günden bunun yanlış düşünce olduğunu anladım. Zaten yeteri kadar profesyonel olmayan kadro eksikliği beni bunlara Allah gönderdi deyimini oluşturuyordu. Nadir beyin de dediği gibi ilk iki ayımı sadece arkadaş edinmelere sarf etmek sorundaydım. Bu hiç de zor değildi. Parti için Nadir bey özel gardırop seçmişti bana. Sıradan ve göze girmeyecek türden elbiselerdi. Daha çok küçük

etek ve bluzlar vardı. Çoğunun da rengi pastel, gri, siyah ve beyazdı. Arada sırada kahverengi bir şey aldığında şakayla “bu gün renklendim” diyordum.
Parti içinde arkadaş edinme işime büyük hevesle başlıyorum. Önce iki günümü “her kesle iki dakika” partisine atıveriyorum. Yani karşıma çıkan her kese gülümsemek ve iki dakikalık hal hatır sormakta görevlendiriyorum kendi kendimi. Yirmi dört yaşlı genç bir kızın gülümsemesi ve bilmişlik ve cilvelerle dolu iki dakikalık diyalogu çoğuna cazip geliyor. Hatta erkeklere karşı hafif sürtüklük te yapmam gerekiyor bu arada. Çünkü senelerini politikaya vermiş gri insanların hayatlarında küçücük gülümseme bile renk katıyordur. Kadınlarla işim daha zor. Burada bir sürü bakire kızlar var, yaşları on sekizle kırk beş arası. Şaka yapmıyorum, gerçekten burada kırklı yaşlarında bakire kızlar var. Onlar kendi bekaretlerini hayatlarının prenslerine vermek için korumuşlar. Tabi ki ben durumun sonunu az çok tahmin ede biliyorum. Bu gibi karı-kızların prensleri sonda sülalelerinin dul, kel, pepelek, bir bacağı diğerinden hafif kısa, hapis yattığı için kimsenin kız vermediği türden bir erkek olacak. Yazdığım tük göstergelerinden en az biri, bazen bir çoğunun bütünleştiği erkekler için bakireliğin korunması ne kadar saçmaysa benim bu kadınlarla arkadaşlık ede bilmem bir o kadar olumsuz görünüyordu. Nadir beyle bu konuda bir şey konuşmadan direk erkek avına çıkıyorum. Tabi ki av

kelimesi burada flört anlamına gelmiyor. Zaten Nadir beyin siyasi parti dahilinde flört yasağı var. Demek ki aradığım av arkadaş anlamına gelmektedir.
Bir not defteri alıyorum, bunun içinde partiden seçtiğim avlarım ve onların karakterleri ile ilgili notlarımı yazmaya başlıyorum. İki hafta sonra notlarımı okuması için Nadir beye verdiğimde bu kadar detaylı bilgi topladığım için okumadan önce beni taktir ediyor.

Nadir bey sona geldiğinde kahkaha attı. Bu kadarını beklemiyormuş. “Ne garip parti bu. Sanki dünyanın en farklı insanlarını toplamış ve televizyon kanallarının birinde yayımlanacak özel bir hayat hikayeleri programına konu olsun diye birlikte çalışmak zorunda bırakmışlar” dedi. Evet, çok haklıydı, benim işim zor değildi, bu iş bana gayet eğlenceli geliyordu.
İki ay süremin dörtten biri bu dosyayı hazırlamakla geçmişti. Bu dönemde Salih ve Tolgayla görüşlere devam ediyordum. Nadir bey Salih`le pek hazla ilgilenmiyordu son dönemlerde. Seçki döneminden sonra onunla ilişkimize son vermeli olacağımın da duyurusunu yapmıştı. Ama Tolga Azerbaycan`da işlerini devam ettirdiği sürece onun seks arkadaşı olmaya devam etmeliydim. Tolga bana iyi para da veriyordu. Nadir bey, parti, bazen Salih ve düzenli olarak Tolgadan aldığım paraları hesabımda biriktiriyordum. Yaşlı insanlar gibi sonumdan çok

korkuyordum. Bir gün yaşlı olduğumda kimseye gerekmeyeceğimi ve maddi olarak zor durumlara düşeceğimi hayal ediyor ve çok korkuyordum. Belki Nadir bey benimle hiçbir zaman evlenmedi ve ben kırklı yaşlarımdan sonra yalnız kaldım. Ondan sonra benim hayatım nasıl olacaktı acaba. Evet, tüm bunları düşünmek bana birikim yapmanın en güzel düşünce olduğu kanaatine vardırmıştı. Böylece epeyi tutucu olmuştum.

Partide toplam iki ay arkadaşlarla tanışlık içerisinde eğlenceli zaman geçirdim. Nadir beyle birlikte arkadaş çevreme karar verdik. Rauf, İsmail dayı, Arif, Ekber, Cihan benim bir numaralarım oldular. Kadınlarla ortak mesafede davranmamı önerdi. Diğerleri ile de zamanla daha iyi ilişkiler kurma yönünde çalışmalarımı devam ettirecektim. Dosyaya dahil etmediğim bir sürü partili vardı. Onları da daha iyi tanıyacak ve çevremi genişletecektim.

İki ayın sonunda hazırladığım yeni dosyada otuz sekiz partili vardı. Gerçekten çevremi genişletmiştim. Ama en iyi bir numaraları arkadaş çevrem değişmez kalmıştı. İkinci ayın sonunda Nadir bey yeni talimatlar vermeye başladı. Parti binasına tam sekiz dinleme cihazı yerleştirmem gerekiyordu. Yedisini yerleştirmek kolay olacaktı, üst düzey yöneticilerin odasına küçük böcekleri tıkıştırmak için her zaman boş olduğu anı yakalarsın. Ama işin çok zor tarafı vardı, başkanın iş odası. Ben o odada iki defa olmuştum ve içerinin boş

olacağı zamanı hiç yakalayamam zannediyordum. Ama her zaman olduğu gibi şans benden yana.

O sabah parti binasına yeni varmıştım. Girişte her zaman selam sabah yaptığım kızlara bir merhaba demek için durdum. Kızlar çok endişeli görünüyorlardı. Dün geceden yağmur yağmış ve parti binasındaki bazı odalara su sızmıştı. Başkanın odası da yağmurdan hasar gören odalar içerisindeydi. Şimdi kızlar başkanın odasını temizlemesi için temizlikçi kadını aramışlar. Ama kadın her zamanki gibi akşam saatlerinde gelebileceğini söylemiş, zaten olduğu yerden parti binasına kadar gelmesi de en az iki saat sürerdi. Kızlar da odanın perişan halde kalmasından endişe geçiriyorlardı. Hemen zeki düşüncelerim bir kurt gibi beynimi kemirmeye başladı. Temizliyi biz yapa bilirdik. Bu arada ben de çantamdaki iki cihazı çok kolayca odaya yerleştirecektim. Bu çok iyi bir fırsattı! Tabi ki alt düşüncelerimi kimseye anlatmadım ama teklifim kızların hoşuna gitti.

İçeride dört kadındık ve bu pis suyu temizlemek için yarım saatimiz vardı, yarım saat sonra başkan gelmeliydi, bir az geç kala bilirdi hatta. Hemen temizlik işine koyulduk. Yarım saat sonra oda pırıl pırıldı. Cihazlar da gereken yerlerini almışlardı. Biri cam çerçevesinin altında, diğeri de ısıtıcı peteği için yapılmış ahşap korkuluğun içinde. Her kes çok yorulmuştu, ben sevinçten uçuyordum. Hemen dışarı çıkıp Nadir beyi aradım ve haberi ona verdim. “Zaten

senin bu görevi mükemmel şekilde bitireceğini biliyordum" dedi. Nadir beyden övgü almak gerçekten büyük zevkti.

Seçime hızla yaklaşıyorduk. Azerbaycan`da en önemli seçim cumhurbaşkanı seçimleridir. Her kes bu dönem için seferber oluyor. Parti içinde de seçime yaklaştıkça tansiyon yükselmekteydi. Nadir beyin işleri daha da yoğunlaşmıştı. Sürekli telefonla konuşuyor, bilgisayar başından ayrılamıyordu. Ben rutin hayatıma devam etmekteydim. Sabah partiye işime gider, akşamları ya Salih, ya da Tolgayla buluşuyordum. Eve varmam on veya on biri buluyordu. Fazla yorulduğum söylenmez. Ama seçimler yaklaştıkça orada işlerimin artacağı belli. Bu zorunluk veya sorumluluktan beni Nadir bey kurtarıyor. Ama ne kurtarma, ne kurtarma. Başıma yeni bir iş çıkıyor.

Bir akşam Nadir bey benim artık partiye düzenli gitmemem gerektiğini söylüyor. Orada işer tamam. Zaten nereye nasıl bir cihaz gerekiyorsa onu da altı ayda yerleştirmişim. Bundan sonrası benim işim değil. Bunun yerine bana başka bir teklif geliyor. Nadir bey bir sosyal haber sitesi açacağını ve onun da başında benim oturmam gerektiğini söylüyor. Hayatım boyunca bir sitenin binası içerisinde bulunmayan biri olarak bu iş bana yabancı geliyor. Konuya fransızım. Ama Nadir beye karşı gelmek imkansız bir şey. Onca sene boyunca bunu da öğrenmiş bulunuyorum.

Dört ay içinde site için gerekli ofis, ofis için çalışma malzemeleri ve takım oluşturuyoruz. Takımda çalışan ve en az maaş alan arkadaşın bile konuyla ilgili bilgileri benden çok daha fazla. Kendimi yerimde değilim gibi hissediyorum. Aslında kendi yerimde de sayılmam. Site yayına dahil olduğunda Nadir beyin sıradaki emirleri geliyor. Bu site örf adet, din ve gericilik gibi şeylere karşı olacak. Sadece buna odaklanmak şart. Eee, biz de emir kuluyuz tabi. Başlıyoruz tüm geleneklere ateş püskürmeye. Zaten takım arkadaşları da bu yönde yazılar yazmaya pek meraklı. İlk günlerden ilgi görüyoruz. İlgi ile beraber tepkiler de büyüyor. Bir gün binamızı yumurtaya basıyorlar, bir gün domatese. Ben fazla işlerle ilgilenmiyorum. Zaten meşgul olacağım iki erkek var. Yok, pardon, üç erkek. Nadir beyi unutuyordum neredeyse. Aslında Nadir bey kendini unutturuyor. Benim yanıma az az geliyor ve benim evimde gecelediği günler tesadüf. Onu çok özlüyorum.

Seçime bir ay kalıyordu. Hem ara sıra parti binasına gidiyor, oradaki arkadaşlardan son dedikoduları alıyordum. Aynı zamanda sitede işler yolunda devam ediyor, baskı ve övgüleri paralel görüyordum. Keza Salih sefere hazırlanıyordu, onun da keyfini düzeltmek bana düşmüştü. Seçim öncesi yine bavullarını toplayıp Rusya`ya gitmek için hazırlık yapıyordu. Bu sıralarda tek sorunum Tolga olmaya başlamıştı. Sön dönemlerde çok içiyordu ve

agresifleşmişti. Bir gün beni aradı ve akşama ona gitmemi istedi. Ben de gittim ve bu benim ona son gidişim oldu.

O gece Tolga`ya gittiğimde salonda oturmuş içiyordu. Bana da rakı doldurdu ama ben içmedim. Zaten alkolü pek fazla sevmiyorum ve sadece çok önemli zamanlarda tüketiyorum. Tolga ile onun evinde bu kadar çok sarhoşken içmeyi hiç istemedim. Yanına oturdum, bir şeyleri kutladığını anlamıştım. Kendisine sordum:

“Hey, çok neşelisin. Neyi kutluyorsun?”

“Kutlamıyorum, kutluyoruz. Hadi, nazlanma yeter artık. Sen de bir kadeh al.”

“Ama sadece bir kadeh, tamam mı? Direksiyon başındayım, çok içemem.”

“Tamam şekerim, al bu kadehi beraber kutlayalım.”

Bana uzattığı kadehi alıyorum çok değil iki yudum alıp masaya bırakıyorum. Oldum olalı rakıyı sevmem. Çok ağır geliyor bana. Hem aklım başımda olmalı ki Tolgayı daha iyi konuştura bileyim.

“Eee, tatlım, anlat bakalım neyi kutluyoruz?”

“Bu gün sizin bakanla buluştuk ve bana söz verdi. Devletinizin en büyük inşaat projesi artık bizde. On senelik iş var ve en az elli milyon Euro net gelirimiz olacak. Bu rakam bizim şirketi dünyanın en büyük şirketleri sırasına sokar. Belki de şimdi yanında oturan bu adamın fotoğrafını seneye Forbes dergisinde görürsün. Hadi iç, iç.”

“Tebrik ederim! Bu gerçekten güzel haber. Kutlamaya değermiş!”
Sonra beraber içtik, ben sadece bir kadeh, şişeyi Tolga boşalttı. Sonuncu kadehi de içtikten sonra bana döndü.
“Kuzucuk, bak bana, küçük Tolga seni çok özlemiş” dedi ve salonun ortasında pantolonunu indirmeye başladı. Sonra… Sonrasında olanlar yazamayacağım kadar kötüydü. Ama bir kere her şeyi anlatacağıma karar verdim. Demek ki o kötü günü de bir şekilde anlatmam gerekiyor.
Tolga o gece beni kadın olarak aşağıladı, kimsenin o güne kadar ve de ondan sonra benden istemediği bir şeyi istedi, oral seks. Belki de sevgilileriyle oral seks yapan bir sürü kadın var. Ama ben bunun hiç te sevimli bir şey olacağını zan etmiyorum. O gece de oral seksin benden zoraki şekilde istenilmesi gururumu kırmıştı. Ben hayatım boyunca yaptığım tüm hatalarımı devletime hizmet olarak görüyordum. Bir tek Rafik hocamın ve anne, babamın katli olayları affedilmez suçlarımdı. Rafik hocamı öldürdüğüme emindim. Ama hiçbir zaman, şimdi de bunları yazarken annemi ve babamı benim öldürdüğüme inanmıyorum. Çünkü ben hiçbir şeyi hatırlamadım. Ama hatta o insanları da benim öldürdüğümü düşünsek yine de başka bir hatam olmadı. İnsanlara karşı yaptığım hatalı davranışlar da devletim içindi. Küçük hizmetlerdi, ama dama-dama göl olur demişler.

Ben de küçük hizmetlerimle devletim önündeki borçlarımı vermiştim. Karşılığında elimin kanını yıkamış ve iyi geçine bilecek kadar para vermişlerdi. Ama o gece Tolganın benden istediklerini yapamadım. Onun zoraki olarak benden oral seks istemesini hazım edemedim. Tolga da benim itirazımı hazım edemedi. Çekip gitmek isterken arkadan saçlarımdan tuttu, beni evde sürükledi ve küfürler yağdırmaya başladı:

“Orospu değil misin? O kadar parayı boşuna mı yediriyorum sana? Ulan benim nikahlı karım bile ne istesem yapıyor be. Elin orospusundaki naza bak hele sen. Çok şımarttım ben seni. Bırakacaktım barlarda çürütsünler seni. Günde beş on adamın altında ezilip akıllanacaktın.”

Hakaretler devam ediyordu, ama bir tek hakaretler değil. Bir yandan da tekme tokat dövüyordu beni. Çığlıklar içerisinde bağırıp yardım istiyordum. O kadar çok darbe yemiştim ki artık tenimi his etmiyordum. Bedenim bana ait değilmiş gibi boşaldı bir anda. Gerisini hatırlamıyorum. Tıpkı annemle babamın evde katledildiği gece olduğu gibi ben yine hafıza kaybı yaşadım.

Gözlerimi hastanede açtım. Başucumda Nadir bey vardı. Gözlerimin açıldığını görür görmez ayağa kalktı, yanıma geldi ve saçlarımı okşamaya başladı:

“Tatlım, bitanem, ne oldu sana? Hadi canım, anlat, bunu sana kim yaptı? Canına okurum ben onun….”

Gerisini yine hatırlamıyorum. Sonradan anlatıldığı üzere biliyorum ki o olaydan sonra beni hastanenin önüne atmışlar. Kanlar içinde baygın vaziyetteymişim. Sabaha kadar kendime gelememişim. Arada sırada "Nadir bey, Nadir bey" diye sayıkladığım için telefon rehberimden Nadir beye ulaşmışlar. O da hemen hastaneye koşmuş. Sabaha karşı gözlerimi açtığımda Nadir bey yanımdaymış. Sonra yine bayılmış ve iki saat sonra uyanmışım.

Hastanede bir hafta kaldım, durumum o kadar da ağır değildi. Kendimi korurken dört el parmaklarım kırılmış, sol bileyim çıkmış. Başıma aldığım darbeler ölümcülmüş, kafatası travması almışım, baygınlıklarım ondanmış. Ama bünyem iyiymiş, bir hafta sonra dinlenilmek şartı ile evimdeydim. Tabi ki bu süre zarfında Nadir bey hep yanımdaydı. Eve geldiğimde küçük bir bavul getirdi ve artık benimle yaşayacağını bildirdi. Ben ona beni dövenin Tolga olduğunu söylememiştim, ama o daha benden bunu sormuyordu. Evde sakin ve huzurlu bir atmosfer vardı. Her kese kaza geçirdiğimi söyledik. Çalıştığım site ve partiden bir çok arkadaşlar geçmiş olsun demeye geldiler. Nadir bey her kese kendimi benim nişanlım olarak tanıtıyordu. İyi ki bu olay olmuş diyecek kadar mutluydum. Salih de aradı, gelmek istedi ama ben izin vermedim. Ona "beni bu kadar çirkinken görmeni istemiyorum" dedi. Bir az alındı ama beni adres vermek için ikna edemedi.

Evde iki hafta dinlenmek çok iyi gelmişti. Nadir beyle baş-başa kalmak en iyi ilaç olmuştu. Benimle o kadar iyi davranıyordu ki! Onu çok seviyordum, her gün daha çok bağlanıyordum. Belki bir gün evlenirsek ondan mükemmel bir eş olacağına emindim. Artık evin içinde daha hareket ediyordum, ama çok canım sıkılıyordu. Bir akşam Nadir beyden beni geziye götürmesini istedim. Ama o benimle konuşmak istediğini ve bu konuşmanın evde olmasının uygun olacağını bildirdi. Tamam dedim ve yanına oturdum. Çok gergin yüzü vardı.

“Jalem, tatlım, Tolga şerefsizi sana bunu niye yaptı?”

“Sen bunu Tolganın yaptığını nereden bilmiyorsun ki?”

“Biliyorum işte ve o pezevenk artık Azerbaycan`da değil. Gereken cezayı aldı. Çok geçmez beş parasız dilenci gibi gezer ortalıkta. Ama sen tek bir şeyi söyle, niye?”

“Benden oral seks istedi, ben istemeyince tecavüz etmeye kalkıştı. Karşı koydum ama gücüm yetmedi. Hem Tolga o gece çok içmişti. Adım gibi eminim, eğer o kadar içmeseydi yapmazdı.”

“O adamı bana koruma lütfen. Hadi canım, geç oldu, sen uyu.”

O gece saat üç civarında bir anda uyandım. Elimle yanımdaki yastığı yokladım, Nadir bey yanımda yoktu. Merak ettim ve yataktan kalktım. Omuzlarımı şalla kapatıp evi aramaya çıktım. Nadir bey ne salonda, ne de mutfakta yoktu. Banyo ve tuvaleti de yokladım. Hiçbir yerde bulamayınca merak ettim. Yatak odasına geri döndüm, cep telefonumu bulup onu arayacaktım. Bir yere çıkacak olduğunda hep bana haber verirdi. Telefondan onu aradım ama Nadir beyin telefonu yakınlarda çalmaya başladı. Ses balkondan geliyordu. Telefon elimde balkon kapısını açtım. Nadir bey balkonun soğuk yerinde oturmuştu. Telefonu kapattı, ama artık telefonun ışığında ben onu görmüştüm. Ağlıyordu. Benim güçlü, her şeye gadir, hiçbir acizliği olmayan Nadir beyim ağlıyordu. Yanına oturup boynuna sarıldım. Sadece ağladık beraber. Ben iki seven insanın beraber gülmesine sadece sevgi derim. Ama iki seven insanın beraber ağlaya bilmesi aşktır. Ben o aşkı yaşadım. O sakin ve soğuk gecede buz gibi olmuş bedenlerimizin şehvet duygusu hissetmeden sarılıp ağlaması bir aşktı. Nadir beyin aşkına o gün inandım. O gece kendime bir söz verdim, hiçbir zaman Nadir beyi bırakmayacaktım.

O olaylı geceden bir ay geçti. Tolga kaybolmuştu. Salih seçim başlayınca Rusya`ya kaçmıştı. Parti ile pek işim yoktu, ayda bir uğruyordum sadece. Esas iş sosyal siteydi. Ben yokken orada gayet normal

şekilde işler devam etmişti. Demek ki benim bu sitenin başında olmam için bir neden yoktu. Nadir beye göre konu farklıydı. Dört sene bu sitenin başında belirli mevkii sahibi olacaktım, daha sonra sosyal aktiviteler ve projelerde ismim duyulacaktı. Dört sene sonra Millet Meclisi seçimlerine aday olacaktım. Benim adaylığımı kendi partimin süreceğini söylüyordu Nadir bey. Sonra da millet vekili olmam düşünülüyormuş. Bu gerçekten dedikleri gibi olacaksa garip bir plandı. Yatak odasından parlamentoya kadar baya virajlı yollardan geçmiş olacaktım. On beş yirmi sene sonra benden bir de cumhur başkanı düzelteceğiz deseler bile şaşırmazdım. Zaten bu kahpe hayatım bana her şeyin ola bileceğini ispatlamıştı. Ama ben artık hiçbir şey istemiyordum. Bu siyasetten bıkmıştım. Çok güzel bir dönem yakalamıştım. İş için yatak hayatımda erkekler yoktu. Tek zorunlu olduğum iş sitedeki mevkiimdi. Onu da kaybedersem Nadir beyle baş-başa bir ömür mutlu yaşardım diye düşünüyordum. Ah benim salak kafam. Çok safmışım.

O salaklık ve saflıkla kendimi siteden nasıl kovdura bileceğimi düşündüm ve bir ay boyunca planımı uygulandım. “Kazadan sonra” işe döndüğümde agresif olmaya ve her kesle sidansebepler bularak kavga etmeye başladım. Takım arkadaşlarımın kıl kıyafetlerine, sakal veya tırnaklarına karışacak kadar abarttım. Ama iş tek taraflı yürümezdi. Bana sosyal sitede ateist ruh sergilemem ve tüm örf adetleri

aşağılamak emri verilmişti. Bir ay içinde yedi defa dinlerin insan hayatına olumlu tesir gücünden ve geleneklerin yaşatılmasının güzel gelecek vaat etmesinden yazılar yazdım ve farklı isimlerle sitede yayımlattım. Nadir bey çıldırmıştı. Her olumsuz yazımdan sonra benimle konuşuyor, yanlış yaptığımı söylüyordu. Ben de ona net cevap veriyordum, “bu şekilde devam edeceğim, istemiyorsan başkasını bul”. Bir ayın sonunda Nadir bey istifa dilekçemi yazmamı istedi. Düşündüğünden daha kolay olmuştu. İstifa dilekçemi yazdığım günün akşamı Nadir bey bana hiç gelmedi. Hayal kırıklığı içerisinde onu bekledim ama nafile. Telefondan aradım, kapalıydı. Nadir bey ayda bir veya iki defa çok önemli toplantısının olduğu söyler ve bu şekilde telefonunu kapatarak kayboluyordu. Başka hiçbir zaman telefonunu kapatmazdı. Uyurken bile yüksek sesle açık bırakıyordu telefonunu. Onun için çok ta merak etmedim. Yine o malum olmayan acil toplantılarından birinde olduğunu tahmin ettim ve yanlış başıma akşam yemeği yedim. Erkenden yerime uzandım. Bu uykumun olmasından değildi. Sadece hayal kurmak için hep yatağımı tercih etmişimdir. Yirmi dört yaşım tamamdı. Birkaç ay sonra yirmi beş yaşıma girecektim. Bu yaşta evlenirsem yirmi altı yaşımda anne ola bilirdim. Nadir beyimle benim yavrum olacaktı. Ne ismi seçsem acaba, isim çok önemli. Kız olursa Banu olur. Yok ya, Banu olmaz, isim güzel ama sonra okulda Banu Alkan diye alay

ederler çocuğumla. En iyisi Şüheda. Bir arkadaşımın yeğeninin ismi. Çok beğenmiştim ilk duyduğumda. Peki erkek olursa? Erkek olursa Atilla. Kesinlikle bu ismi tercih ederim. Çok seviyorum Atilla ismini.

O gece tüm bu hayallerin pençesinde şirin şirin uyudum. Ama asıl neyin pençesinde olduğumu derk edememiştim.

Sabah kalktığımda Nadir beyin yanımda uyuduğunu gördüm. O kadar iyi uyumuşum ki onun ne zaman eve geldiğini ve ne zaman yanımda uyuduğunu hissetmemişim. Hemen yanında küçük bir not vardı: “Sakın beni uyandırma, çok yorgunum”. Sessizce elbiselerimi koluma yükledim ve yatak odasından çıktım. O gün Nadir bey öğlene doğru uyandı. Çok sinirliydi. Yemek yemedi, sadece çay istedi. Çayını alıp balkona çıktı, sigara içecekti. Ben de sigara paketimi alıp balkona onun yanına çıktım. “Hey, neyin var?” sordum, uyandığından çok sessizdi. İşlerin kötüye gittiğini anlamıştım. Oysa ben ne hayaller kurarak uyumuştum. Yüzüme bile bakmadan “Konuşuruz” dedi. O gün hiç konuşmadık.

Bir hafta boyunca evde ona resmen karılık yaptım. O da dünyanın en kaba kocası gibi davranıyordu. Çok sert ve küfürlü konuşmaya başlamıştı. Çekilmez olmuştu resmen. Yine alttan alıyordum. Belli ki onun da canını sıkan bir şeyler oluyordu. Bir hafta boyunca her akşam toplantıya gidiyor ve gece geç saatte dönüyordu. Bir haftanın sonunda nihayet ki

beklediyim kelime onun ağzından çıktı: "Konuşmalıyız".

"Hele şükür! Ben de ne zamandır konuşacağını bekliyordum" dedim. Çaylarımızı alıp salona geçtik. Her zamanki gibi direk konuya daldı:

"Ben seni koruyamıyorum artık. Tüm köprüleri yaktın. Seni tutuklaya bilirler."

"Ama niye?"

"Rafik hocanı, anneni ve babanı öldürme suçuyla, az mı? İsteseler daha nice suçlar bulurlar senin için. Daha çok direnmeyeceğini umuyorum."

"Aman Allah! Kaç sene hizmet ettim, kaç erkeğin yatağına girdim. Bana kucak açan, kızım veya kardeşim diyen insanların odalarına cihazlar yerleştirdim. Sonu böyle olmamalıydı."

"Bunun karşılığında kaç sene ekmek elden su gölden hür geçindin. Müebbet yiyerek hapislerde çürümek te vardı."

"Peki sen? Hiç bana yardım etmeyecek misin?"

"Ben senin için kaç sene neler yapmadım, Jale? Allah`ın olsun! Elini vicdanını koy, ben seni korumak için az şey yapmadım. Sana hep diyordum, bir an var, o an ben bile seni koruyamayacağım, diyordum. Sen ne yaptın? Tek bir görevin vardı, sitede insan gibi çalışmak, işi öğrenmek ve siyasi kariyer yapmak. Ama sen o işin içine ettin. Bir işi sonlandıramadın. Bok ettin. Beni suçlama lütfen. Bir hafta zamanım var, senin için bir şeyler yapmak için tam bir hafta

zamanım var. Bu hafta içinde seni kurtarmak için kıçımı yırtacağım. Sen uslu uslu dur, aman arıza çıkarma lütfen.”

“Ne arızası, be adam? Bir hafta sonra sen adam akıllı bir şey düşünmezsen beni tutuklayacaklar yani. Üç insanın ölümü ile suçlanarak hapse gidersem müebbet yerim. Yalvarırım Nadir bey! Kurtar beni, kulun kölen olayım, kurtar beni.”

Çocuk gibi ağlıyordum. Çıldırmak üzereydim. Ne olursa olsun hapse gitmek istemiyordum. İntihar etmeye bile razıydım, ölüm bile daha kolay geliyordu o an. Sadece hapse gitmek istemiyordum. Nadir beyin beni bu sorunlardan kurtarma bilme olasılığı ise çok az görünüyordu.

Nadir beyin beni kurtarması için altı gün kala sabah uyandığımda kendimin de kendim için bir şeyler yapa bileceğine dair umutlarım vardı. Belki de her şey bambaşka ola bilirdi. Beni kurtaracak insan Nadir bey değil de başkası da olabilirdi. Ama kim?

Aklıma iki insan geliyordu. İlk önce eski iş yerimden Rıdvan isimli biri. Sitede çalışıyordu ve amcasının orduda üst düzey görevli olduğunu biliyordum. Nadir beye dışarı çıkıp hava almak istediğimi söylüyorum. Bunaldığımı anlıyor zaten. Bir şey demiyor. Tek isteği var, telefonumu kapatmamak. Bu hiç te zor değil. Ama ben telefonumun da dinlene bileceğini düşünüyorum. Sadece en önemli anlarda telefonumu kapatacağım.

Evden çıktığım gibi Rıdvan`ı arıyorum. Hatırımı çok seven birisi ve aramamdan memnun oluyor. Ona dertleşmek istediğimi söylüyorum. Hemen arabasına atlayıp geliyor. Onunla küçük bir kafede buluşuyoruz. Konuşmaya başlamadan cep telefonumu kapatıyorum, umarım Nadir bey fark etmez. Daha sonra Rıdvan`a hayat hikayemi anlatmaya başlıyorum.

Burada bir not geçmemde fayda var. Ben aslında Rıdvan`a tüm olup geçenleri olduğu gibi anlatmıyorum. Mesela, üvey anne ve babamın ölümünde benim elimin olduğunu ona kesinlikle söylemiyorum. Tek suç amelim Rafik hocanı öldürmemdir. Bir de ona farklı erkeklerle yattığımı da bu kadar açık, şıp diye söyleyemem. Sonuçta muhafazakar adam, aklına neler gelmez ki. En çok tehdit edildiğimi söylüyorum. Korkularımı anlattım. Sonuç ne oldu biliyor musunuz?

Rıdvan benim istifa ettiğim için pişman olduğumu düşündü. Kimse beni hatırlamıyor ve artık önemli olmayan bir kadın olduğum için gündeme gelmemi ve yalanlar uydurduğumu zannetti. Alay edercesine konuştu benimle ve ben fiyaskoya uğradım. O kafeden nasıl ayrıldım ve eve kadar nasıl koştuğumu bilmiyorum. İyi ki ben eve vardığımda Nadir bey yoktu. En az iki saat ağladım. Sonra yeni bir umutla kendimi toparladım ve ikinci şansımı denemek üzere birini aradım.

Partiden Arif bey. Başkanın sevimlisi olan genç çocuk. Beni de sever, sürekli bir şeyler öğretmeye çalışıyordu. Onun profesyonel olarak psikolog olması da işime yarayacaktı. Hem belki başkan da beni kurtarır. Onun da eli uzundur. Yeni umut ışığı doğmuştu. Arif bey görüşmeye razı oldu, hatta beni uzun zaman görmediği için özlediğini de ekledi. Yok, bu defa işe yarayacaktı diye umutluydum.

Nadir beyin beni kurtarmasına beş gün kalmıştı. O gün Arif beyle yine bir kafede buluştuk. Rıdvan`a anlattıklarımın aynısını Arif beye de anlattım. Cevabı merak ediyor musunuz? Profesyonel psikolog gibi cevap aldım. Adam beni iki saat dinledikten sonra "Jale, sen bir az çok yorulmuşsun son dönemlerde, psikiyatriste görünsen iyi olur, galiba paranoya geçiriyorsun" demez mi? O an Arif beye psikoloji okutan, ders verenler, diploma almasına yardımcı olanların hepsine küfür ettim. Adam psikolog olmuş ama bir türlü insan olamamış.

Anlaşılan bundan da bir fayda olmayacaktı.

Nadir beyin beni kurtarmasına bir gün kalmıştı. Verilen süre bitmek üzereydi. Sabah kalktığımda Nadir beyden bir şey düşünüp düşünemediğini sordum. O da "Aklımda bir şeyler var, bu gece toplantım var, orada karar verecekler" dedi. Akşam Nadir bey saat altı gibi evden çıktı. Yarım saat sonra ben de çıktım. Dışarıda çok soğuk hava vardı. Mart ayı olmasına rağmen kış bir türlü vedalaşamamıştı.

Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum. Ama yol boyu ağladığım kesindi. Ağlaya – ağlaya yürüyerek Bakü`nün en yüksek meydanlarından birine varmıştım. Rüzgar ıslak yanaklarımı bıçak gibi kesiyordu. Bir gün sonra bu saatte kapalı bir odada dört duvar arkasında otura bilirdim. Parkta banklardan birinde oturdum. Saçlarım rüzgardan havada uçuşuyordu. Her kes bana deli muamelesi yapıyordu, bu havada parkta birinin oturması sık-sık görülebilir bir hal değildi. Ağlamaktan midemde sancılar başlamıştı. Hayatımda üçüncü defa zaman mefhumunu yine kaybettim.

Yine gözlerimi hastanede açtım. Yine yanımda Nadir bey vardı. Yine ben çok güçsüz ve halsizdim. Ama bu defa mutluydum. Çünkü hapiste değil, hastanedeydim. Gözlerimi açtığımda yanı başımda Nadir beyi görmenin mutluluğu içerisinde gülümsedim. Nadir bey sevgi dolu gözlerle bana bakıyordu, belli ki kendime gelmemden o da çok memnun olmuş.

“Yaramaz kız gözlerini açtı ve hatta gülümsedi. Demek ki ölmek niyeti yok” diye şaka yaptı. Konuşmakta zorlanıyorum, ama yine tüm gücümü topladım ve ona “Seni çok seviyorum” diye bildim. Alnımdan öptü, o bana tam yaklaşmışken kulağına fısıldadım: “tutuklanacak mıyım?” Eliyle saçlarımı okşayarak “Hallettim gülüm, bunun için kendini perişan etmemeliydin” dedi.

“Korkuyordum, hala korkuyorum” dedim.
“Ben seni öldürürüm, ama onlara vermem, veremem” dedi.
Gözlerimi kapattım. Kendimi güvende hissediyordum artık. Nasıl hallettiğini henüz bilmiyordum, ama Nadir beyin gözlerinin içi gülüyordu. Demek ki her şey yoluna girmişti. Belki bir baktım evlenme teklifi falan da yaptı. Aman Allah’ım, şimdi hatırlıyorum da ne hayaller kuruyordum o soğuk hastane yatağında.
Akciğerlerimi üşütmüştüm. Tüberküloz tehlikesi varmış. Sıkı bir talimat alan Nadir bey yemeklerime özen gösteriyordu. Kendimi küçük bebek gibi mutlu hissediyordum. Nadir bey hep en kötü anlarımda yanımda olmayı başarmıştı. O dünyada en sadık dost ve beni her kesten çok seven, aslında her kesten çok demeyelim, gerçekten seven tek insandı. Nadir beyle evlenirsem dünyanın en mutlu kadını, en şanslı hanımı olacaktım.
İki hafta boyunca evde tedavi görüyorum. Bazı tabletlerim hatta üç ay sürecekmiş. Ciddi bir soğuk algınlığı atlatıyorum. Her pazartesi Nadir bey beni doktora muayeneye götürüyor. Hastanede de her kes bizi nişanlı zannediyor. Hasta olmayı sevmeye başlamışım. Çünkü hep bu kadar kötü olduğumda Nadir bey bana sevgisini belli ediyor. Onunla mutlu mesut yaşamam için sağlıksız olmam gerekiyormuş. Bazen düşünüyorum da bacaklarımı falan kaybetsem

veya kör olsam daha da iyi olurmuş, dimi? Belki o zaman evliliğimiz de erkenden oluverirdi.

Ben hayallerimin peşindeyken Nadir bey işlerini daha çok önemsiyordu. Bir akşam dışarıda yemek yerken çocuk şımarıklığıyla ona "Eee, ne zaman evleniyoruz?" sordum.

"Ciddi olalım mı artık? Ben de bu gece evde seninle işlerimizi konuşacaktım" dedi.

Anlaşıldı, yine bilinmedik "yukarıların" işlerine devam edecektik. Tabi, hallettim derken yeni bir görev bulmuş bana. Tam da evlilik konusunu açıyorum, adam bana iş diyor.İştahım kesildi ve ben o konuşmadan sonra yemeyi yarım bıraktım. Eve vardığımızda yeni görevim belli oldu. Yakın üç sene içinde üç işi beraber yürütecektim.

İlk işim eski işimin devamı olacaktı, Salih. Yakın iki haftada Salih`in Bakü`ye döneceği düşünülüyordu. Salih döndükten sonra onunla görüşmeye ve kontrol etmeye devam edecektim.

İkinci işim de parti ile ilgiliydi. Partide yakın üç senede kendimi geliştirecek ve makamımı yükseltecektim. Karşılığında üç sene sonra parlamento seçimlerinde aday gösterilecektim. Nadir bey ve onun bana malum olmayan "yukarıları" da beni millet vekili yapacaklardı. Üç sene sonra için görevlerim de buna göre belirlenecekti.

Üçüncü işim yeni bir görevdi. Kuryecilik yapacaktım. Bu bildiğiniz kurye değil, özel insanların parasını

taşımaktı. Zengin insanlar üst düzey devlet memuru, belediye başkanı veya millet vekili olmak için sürdürdüklerimi konuşmalarda diyalog konusunu ve anlaşmaya vardıktan sonra parayı taşımak gibi bir görevim olacaktı.

Ben kendimi tutamadım, Nadir beye niye rüşvet alındığını sordum. Eğer gerçekten her şey, yaptığımız bütün işler devletimizin güçlenmesi içinse niçin rüşvete karşı gelmiyor ve tam aksine onu bir az daha büyütüyoruz. Nadir bey bu konuda da beni inandırmağı başardı: “Jalecim, bu ülkede iyi veya kötü yolla kazanmış, yurtdışından yatırılmış parası olan çok zenginler var. Bir bakıyorsun ki birinin elindeki para veya vasıtalar devlet bütçesinin üstünde. O tipli insanlar devletin ana temel ekonomik güçlerini, değerlerini değişmek gücündeler. Biz de o zenginleri bir şekilde inandırarak, daha çok kazanacağını ima ederek rüşvet vermesine, yani elindekileri azaltmasına sebep oluyoruz.”

Anlaşıldı, benim küçük kafamın anladığı gibi yine her şey devlet içindi.

Salih hala ortalıkta yoktu. Ben de işlere partiye geri dönmekle başlıyorum. Orada arkadaşlar beni severek karşılıyorlar. Zaten siyasi baskılar muhalifleri çok ezmiş durumda. İnsan kıtlığı yaşanıyor. Eski tecrübelerimi ve siyasi yeteneklerimi değerlendiriyorlar. Kısa zaman içerisinde her kesin kucakladığı bir isme dönüşüyorum. Nadir bey

haklıydı, bu defa parti içinde istediğimiz kariyeri yapmak daha kolay olacaktı.

Bir ter Arif bey benimle hep dikkatli konuşuyor. Ben de ona bir fırsat bulup psikolojik tedavi gördüğümü anlatıyorum. Yani o günkü kafede anlattıklarım yalan, palavra. Uydurmalarımın nedeni de paranoya hastalığım. Sonunda tedavi olmam gerektiğimi anladım. Şimdi çok daha iyiyim. Arif beyle daha sonra samimi arkadaş oluyoruz. Parti içinde bir çok insanla arkadaşlığımız oluyor, içerisi dışarıdan o kadar çok baskı görmüş ki büyük bir aileye dönüşmüş durumda.

Başka görevlerimle ilgili bir işim yoksa tüm boş zamanımı parti içinde geçiriyorum. İnsanlarla kaynaşmak beni mutlu ediyor. Hayatımın berbat gerçeklerini unutuyorum burada. Nadir bey de benim içtenlikle partili olmamdan memnun görünüyor. Şakayla bazen “Kendini azla kaptırma” diyor ama aklı selim olduğumun da farkında.

Bir akşam evde yalnız oturmuş kahve içiyordum. Nadir bey önemli bir toplantıya gitmişti. Onun arayacağını hiç ummadığım zamanda beni cepten aradı. Telefonu açtığımda bağırarak “Hemen televizyonu aç, devlet kanalına bak” dedi.

Televizyonu açtım ve normalde hiç izlemediğim için devlet kanalını bir az geç buldum. Ama bulduğumda da hemen neler olduğunu pek kestiremedim. Zengin bir adamın villalarını, evinden çıkan değerli eşyalarını, altınlar, taşlar, diğer mücevherlerle birlikte silahları

gösteriyorlardı. Bir az daha izleyince tanıdık bir villa gördüm, deniz kenarında ve büyük havuzu olan. Aman Allah! Bu Salih`in beni götürdüğü yazlıktı. Daha sonra programın devamını izlerken konuyu anladım. Salih`in babasını hapsetmişlerdi.

Ben Salih`in niye hala gelmediğinin arkında değildim. Hatta Nadir bey bile babasının hapsedileceğini kesinlikle bilmiyordu. Bilseydi benim üç görevim içerisinde Salih`le birlikte zaman geçirmek ve onu kontrol etmek olmazdı. Ama Salih bir yerden haber almış ki hala dönmemişti. Programda babasının mal mülklerinden çoğunun aile fertlerine ait olduğu da söylenildi. Sonuç ne olacaktı, merak ediyordum.

Nadir bey eve gelince anlattıkları içimi rahatlattı. Aileden bir tek babası hapse gidecekti. Diğerleri zaten yurtdışına gittikleri için İnterpol'de aranacaklardı. Ama onların ülkeye getirilip emniyete teslim edilmeleri söz konusu değildi. Devlet bu konuda ısrarcı davranmayacaktı, çünkü onlara Salih veya her hangi bir aile fertti değil, Salih`in bakan babası lazımdı. Onu da tutuklamışlardı. Hapse giden baba da ailesini korumak namına direniş göstermemişti.

Benim merak ettiğim bir konu daha vardı. Bu ülkede onca memur rüşvet alırken aracılık bile yapıyoruz. Peki neden Salih`in babası kurban gitmişti. Onun da mantıklı açıklaması Nadir beyde vardı:

"Cumhur başkanlığı seçimlerinde muhaliflerle işbirliği yapıp onlara maliye akıtan birilerinin olduğu belliydi. O

birilerinin başında da Salih`in babası varmış. Ne olur, ne olmaz korkusuyla muhaliflere para yardımında bulunmak bulunduğun siyasi tarafa sırt çevirmekten başka bir şey değildi. Aynı zamanda rüşvet konusu da gündemdeydi. Rüşvet alan bir üst düzey memur bulup hapse yollamak halkın gözünü uzun süre boyamalıydı. Bakın, biz hatta bakanımı bile rüşvet aldığı için hapse gönderecek kadar temiziz gösterisinden başka bir şey değil".

Şimdi Antalya`da bunları yazarken Salih`in annesi ve kardeşleri ile birlikte hala Azerbaycan haricinde bir ülkede kaçak yaşadıklarını ve babasının da hapiste olduğunu biliyorum. Benimse o olaydan sonra sadece iki görevim kalmıştı. En iyisi de benim her hangi bir erkekle iş gereği zoraki seks yapmak bir işimiz olmaması idi. Bedenim tam olarak bana mahsustu. Bir kadın olarak bunun mutluluğunu yaşıyordum.

O mutluluk bazen kedere de dönüştü ama en azında sürekli birilerinin cinsel arzularını gerçekleştiren fahişe olmayacaktım. Devlet için orospu olmayacağımı düşünüyordum. Devlet adına verilen emirlerin ise orospuluktan beter olanlarını yapmaya devam ediyordum.

O ara sık sık rüşvet aracılığı yaptım. İsmini tüm ülkenin tanıdığı bir çok kişilerle millet vekili veya üst düzey memur olma pazarlıklarının satış elemanı oldum. Televizyonlardan ahlak dersi veren, ahkam kesen büyük büyük insanlarla küçük küçük alış

verişler yaptım. Sistem benden önce kurulmuştu. Ben sadece bir zincirin halkasıydım. Ortada dönen milyonlardan bana kalan misafir olduğum makam odalarında içtiğim çay veya kahvelerdi. Anlaştığım insanlardan parayı alıp çıktığımda Nadir beyi arıyordum. O da para dolu çantayı vereceğim kişinin yerini söylüyordu. Teslim alan da benim gibi genç kadındı, benden olsa olsa yedi sekiz yaş büyüktü. Onun arabasında arka koltuğa oturup sayardık. Teslimat gerçekleştikten sonra her kes kendi arabasında yola devam ediyordu, paraların kime gittiğini hiçbir zaman bilemedim. Tek öğrene bildiğim teslimatta beraber çalıştığım kadının isminin Selma olması.

Ülkemde millet meclisine seçimler başlayacaktı. Partimiz çok büyük heyecanla adaylarını kamuoyuna sunmaya başlamıştı. Resmen adaylığın ileri sürülmesine bir ay kala heyecan doruğa çıktı. Ben bu zaman içerisinde partimizin genel merkezinde ideoloji departmanına bağlı bir bölümünün başkanı tayin edilmiştim. Parti genel başkanı benim yeteneklerimi taktir ediyordu. Son toplantıda partinin millet meclisine sunacağı listede en genç aday olarak kendi ismimi gördüm. Aslında sevinmedim, çünkü malum makama adaylığımın sürüleceğini seneler önce Nadir bey bana söylemişti. Hatta daha sonrasını da anlatmıştı. Millet vekili olmam benim yükümü arttıracaktı. Daha çok görevler daha çok aşağılanmalar ve daha az saygım

kalacaktı kendime. Ne yapıp edip bu dönemi ağrısız sonlandırmam şarttı. Aday olmamak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu.

Evde o dönemlerde çok yalnız kalıyordum. Nadir bey sürekli toplantılara kapanıyordu. Bir gün ona "Adayları mı konuşuyorsunuz? Toplantılarınız çok uzun sürüyor" dedim. O da güldü ve "Adayları sonucu bilmeyen kesim konuşur. Biz direk millet vekillerini konuşuruz. Seni de konuşmuyor değiliz" dedi. Ne ala! Bir ay sonra adaylığım resmen ilan olunacak. Bir muhalif partisinden adaylığım açıklanacak. Çok güzel özgeçmişim var. Eski cumhur başkanının yanında politik okul görerek büyümüşüm. On sekiz yaşımdan itibaren ancak bir siyasi parti üyesi olmuşum. Ailemden siyasi biri yok ve tertemiz bir özgeçmişim var. Kişisel olarak da aydan arı, sudan duru bir ev kızıyım. Yattığım erkeklerden bir Nadir bey yanımda, onu da çevrem nişanlım olarak biliyor. Ne Salih`i bilem bir Allah`ın kulu yok, ne Tolga`yı kimse tanımaz etmez. Son senelerde bir çok sosyal aktivitelerde hükumete karşı nutuklarım olmuş. Benden iyi muhalif millet vekili bulunamazdı ki!

Ama yok, bu oyunu bozmam gerekiyordu. Özgürlüğümü zaten kaybetmiş biriyim, kelepçelerin sayının daha da artması özgürlüğüme daha da geç kavuşacağım anlamına geliyordu. Azla zaman harcamadan Nadir beyle bu konuyu konuştum. Düşüne biliyor musunuz? O an Nadir beyin

suratındaki ifadeden öyle bir korkmuştum ki beni her an öldürebilir diye düşünüyordum. Ama çok ciddiydi. Beni açık açık tehdit etmeye başladı:

“Küçük kafalı, sen kendini ne zannediyorsun? Sana akıl danışan mı oldu? Ne diyorsak harfi harfine uyacak, ne emir veriyorsak yapacaksın. Anladın mı beni? Ha, eğer istemiyorum, beni senelerce emniyetten koruyan devletime hizmet vermek zor geliyor dersen, seçim senin. Git çürü hapishanelerde. Senin yerine buluruz daha zekisini. Ne diyorsun?”

Susuyordum. Nadir bey suskunluğumu korkuya bağlamıştı. Bir yandan bakınca haklıydı, korkuyordum. Ama Nadir beyin dikkate alamadığı bir şey daha vardı, susan kadından da korkulur.

Bu arada ciddi maliye sıkıntıları çekiyorum. Siteden istifa ettikten sonraki dönemlerde sadece aç kalmamam için küçük bir miktar param oluyor. Ben de bu durumdan şikayetçi olmuyorum. Çünkü isteyeceğim her şeyin karşılığını vermek zorunda olduğumu da biliyorum. Az miktar partiden, az miktar Nadir beyden aldığım paralarla iyi kötü geçinmeme bakıyordum. Eski dönemlerde kazandığım zamanlar aldığım iki üç parça altınlarımı gizlice saklamıştım. Kimsenin, hatta Nadir beyin de bu altınlardan haberi yoktu.

Evde her gece isyanlardaydım. Bağırıp çağırıyor, artık özgür olmak istediğimi söylüyordum. Nadir bey bana yardım etmeliydi. Hep kötü durumlarda beni sevdiğini

söyleyen bu adam nihayet beni kelepçelerimden kurtarmalıydı. O dönem o kadar çok saçmalamışım ki şimdi hatırlamakta zorlanıyorum. Karşıma çıkan insanlara hayatımdan kareler anlatmaya başladım. İnsanlar bana inanmıyordu, kimse bana inanmıyordu. Devletin bir koluna çalıştığımı kimseye ispat edemiyordum. Bir yandan da Türk dizisi yayınlanıyordu yerel kanallarda, Kurtlar Vadisi isimli, her kes o diziye kendini öyle bir kaptırmıştı ki. Devlete hizmet ederken kesin olarak kime ve hangi amaca, hangi neticeye hizmet ettiğinden haberi oluyormuş güya. Kim bile bilirdi ki insanların kukla gibi oynandıklarını. Gönüllü olarak bu işe girenler var mı bilemiyorum. Ama bu gün olduğum yerden baktığımda bu bana saçma geliyor. Kimse bu işleri gönül işi, devlete hizmet olarak yapmaz, yapamaz. Yaratılışa, insan psikolojisine zıt geliyor. Hapishane hayatı ile kıyaslanacak bir yaşam, sadece burada iki yudum daha fazla hava var, sadece iki yudum. O iki yudumun mücadelesi için çırpınıyordum.

Adaylığımın resmen koyulmasına iki gün kalıncaya kadar çırpınmaya devam ettim. Nihayet olan oldu, bütün evi yıkıp sökmeye, her şeyi darmadağın etmeye başladım. Elime geçen her şeyi Nadir beye fırlatıyordum. Beni zapt etmek istediğinde evden kaçtım, terliklerle, Ekim ayında, dünden kalan yağmur bataklıklarının içerisinden fırlayarak…

Ana yola kadar koşmuştum, Nadir bey peşimden geliyordu. Arabalar ölüm melekleri gibiydi, rengarenk, hangi renk canımı daha kolay alabilirdi acaba. Bir adım attım, ölüme bir adım. Ama sırtımdan yapışan o el beni geriye düşürdü. Arabalardan gelen korna seslerini duyuyordum. Kahretsin, bu sesleri duyduğuma göre ölmemiştim henüz. Ama bu denemeydi sadece. Kesinlikle ölecektim, mutlaka ölecektim! Bu son kararımdı. Beni yalnız ve yalnız ölüm özgürleştirecekti.

Nadir bey beni eve getiriyor. Yatak odasına kilitleniyorum, sadece acil ihtiyaçlarda dışarı çıkıyorum. Nadir bey sürekli telefonla konuşuyor. İsmimi duyuyorum bu konuşmalarda. Bir şeyler olacak, kesin. Beni sonunda öldürmeyecekler diye düşünüyorum. Öldürecek olsalar intihar ettiğimde izin verirlerdi. Bekliyorum. Beklemek ölmekten daha zormuş, ben o gece anladım bunu.

Sabah uyandığımda yatak odasının kapısı açıktı. Bu açık kapının neyi simgelediğini düşünmeye başladım. Acaba bu açık kapı benim de özgürlüğüme bir kanıt mıydı? Zaten kıyafetlerimle uyumuştum. Ağlamaktan bayılmıştım da dene bilir buna. Saate baktım, 06:49. Yedi bile yoktu. Hemen odadan çıktım, tabi ki evde Nadir beyi aradım. Salonda oturmuş, bir şeyler düşünüyordu. Beni gördüğünde eli ile yanına çağırdı. Yüzünden memnunluk okunuyordu, galiba yine beni

kurtarmanın bir yolunu bulmuştu. Her zamanki gibi direk konuya girdi:
“Gel, seni bu seçim süresi bitinceye kadar bir hastaneye yatırayım. Delirdi, evi başıma uçurdu, tehlikeli olmaya başladı derim. Hatta senin intihara teşebbüs vakan da var. Kolay olur. Süreç biter, seni yine eve alırım” dedi.
“Tımarhaneye mi?” Sorumdan kendim de korkuyordum.
“Uf ya zorlaştırma, psikiyatrik poliklinik diyelim biz buna”.
“Tamam, bu bana özgürlüğümü kazandıracaksa deli olmaya razıyım” tek çarem buydu gerçekten de.
“Deli olma akıllım, deliyi oyna” dedi. Dudaklarımdan öptü, sonra kapıya doğru giderek, “ben bir iki işimi halledip döneceğim, sakın evden çıkma, her kese seni odaya kapattığımı söyledim” dedi.

Aslında gerçekten delirmiş gibi hissediyordum kendimi. Tüm gece yağmur damlalarının camı nasıl yıkadığına bakıp yıkanmayan yerleri de bardaktaki suyla temizlemiştim. Daha sonra şimşeğin ışığını gördükten sonra saniyeleri saymış ve sesini duyduğumda şimşeğin olduğum yerden uzaklığını hesaplamıştım. Neyime gerektiyse artık. Bir de tavandaki boya izlerinden şekiller çıkarmıştım. Başka da çok şey yapmıştım ama şimdi teferruatını

hatırlayamıyorum. Deli olmak güzelmiş, hatırladığım ve o geceden anladığım bu…

Kahvaltı hazırladım ama Nadir bey gelmedi. On bire kadar bekledim. Sonunda yalnız başıma kahvaltı yaptım, masayı yenice toplamıştım ki Nadir bey de geldi. İçeri girdiğinde yorgun ve perişan haldeydi. Geceyi sabaha kadar uyumamıştı, sabah ta benim delilik işlerimi halletmek için baya uğraşmıştı. Yanımda oturdu, elini belime sardı ve beni kendine sıktı. “Biricik kuzum, senin için iyi bir hastane buldum. Ama önce bazı işleri halletmen gerekiyor” dedi.

“Ne işeriymiş?” Hala bazı şeyleri derk edemiyordum. Zihinsel yorgunluk yaşıyordum.

“Başkanına bir mesaj yaz ve ona aday olmayacağını söyle. Sonra telefonunu kapatacaksın. Ben sana hastanenin telefonundan ulaşacağım. Bu dönemi bir atlatalım, sonra ben seni çıkaracağım. Bir az canın sıkılacak biliyorum. Sürekli sana kitaplar getireceğim. Seni çok sevdiğimi bil, yeter. Oldu mu canım?”

“Oldu”. O an her şeye razıydım, her şeye. Yeter ki prangalardan kurtulayım.

Hazırlanmak için odama geçtim, büyük bir spor çantası seçtim. Zaten alabileceğim az eşya vardı, onlar için de bu çanta gayet uygundu. İçine iki eşofman takımı, terlik (gizlediğim altınlardan bir bilezik seçtim ve onu da terliğimin içine yerleştirdim), birkaç kitap, bir de kalın hırka aldım. Telefon şarjıma gerek var mı yok mu bilemedim. Nadir beye bir sorayım

dedim ve salona geçtim. Ama Nadir bey orada yoktu. Mutfağa ve diğer küçük odaya da baktım, hiç birde yoktu. Bir yere gitmiş olsa bana haber verirdi. Telefonla aramak istediğimde balkonda hareketlilik gördüm. Nadir bey balkonda telefon görüşmesi yapıyordu. Balkona açılan camın üstünü açtım, benim yakında olduğumu fark etmemişti. Hala konuşmaya devam ediyordu: “Abi, sen hiç merak etme, hepsini tembihledim. Biz onaylamadığımız sürece oradan çıkamayacak. Baksam akıllanmıyor veya gevezelik yaparsa kendi ellerimle öldürürüm… Siz ne diyorsunuz, abi, olur mu hiç. Ben hiç sorun çıkarmasına müsaade eder miyim? Zaten içeride onu sürekli uyutacaklar, zaman mekan kavramını bile kaybedecek… Oldu, oldu, baş üstüne…”

Bu konuşma bana Salih`in arabasına düzenlenen kazayı hatırlattı. Sıra bana gelmişti. Kendimi kurtarmak için elimden geleni yapmalıydım. Cüzdanıma baktım, az da olsa param vardı, telefonumu, şarj aletimi, ve el çantamı da alıp evden kaçtım. Hızla sitemizin giriş kapısında dayanan taksilerden birine oturup otogara sürmesini istedim. İlk iş olarak başkanıma Nadir beyin dediyi gibi bir mesaj yazdım ve aday olmayacağımı bildirdim. Telefonumu kapattım, hatta söktüm, içinden numaramı ve şarjı çıkardım. Allahtan yol açıktı, on beş dakika sonra otogardaydım.

Otogar kasasında çalışan görevli hayatında ilk defa böyle bir soru duyuyordu:
“En erken gidecek olan ve boş yeri bulunan otobüs hangisidir? Hangi ile gidiyor?”
“Hanımefendi, siz nereye gitmek istiyorsunuz ki?”
“Fark etmez, en erken olan olsun, gideceğim yerin bir farkı yok.”
“Macera peşindeyiz yani” adam sırıttı.
“Öyle de dene bilir” ben de sırıttım, ondan geri kalır yanım yoktu.

Adam bir az uğraştıktan sonra en erken gidebileceğim yerin Azerbaycan`ın Kuzey Batısında olan Şeki şehri olduğunu söyledi. İyi, çok güzel, zaten ben de uzak bir yer tercih ediyordum. Yarım saat sonra yola çıkacaktık. Otobüsümü buldum, içinde beklemeyi tercih ettim. Otobüs harekete başlayınca içim ferahladı. Yedi saatlik otobüs yolculuğu bana bir asır gibi geldi. Şeki otogarına vardığımda saat akşam sekize geliyordu. Otobüste yanımda oturan kadınla tanışmıştım. O da bir köye gidecekti. Oğlu Bakü`de askerdi, onu görmek için gelmiş ve geri dönüyordu. Ben de ondan kalacak yerim olmadığını, iki ay sonra memur olarak çalışmaya geleceğimi, şimdi de fırsattan istifade gezmek istediğimi söyledim. Kadın da beni evine davet etti. Misafirperver bir kadındı, teklifini kabul ettim. Şeki otogarından küçük dolmuşa bindik ve köye yol aldık. Köyün ismi bir garipti –

Baltalı. İlk duyduğumda gülümsedim. Ama Baltalı benim bulunamayacağım bir mekandı. O zaman böyle düşünüyordum.
Köye bir saate vardık. Dolmuş şoförü tüm köyü tanıyordu. Hepimizi gideceğimiz evlerin kapısında indirdi. Şerife isimli bu kadının çok tatlı küçük köy evi vardı, bahçesi çok büyüktü. Gece gözü ile baktığımda ürperiyordum. Hayatımda ilk defa bir köyde geceleyecektim.
Sabah uyandığımda kokulardan bayılacaktım. Toprak kokusu yeni pişen tandır ekmeğinin kokusuna karışmıştı.

"Kızım, Jale, hadi yavrum uyan. Burada bir beyefendi seni soruyor". Gözlerimi açtığımda neler olduğunu anlamadım. Beni bu ıssız köyde kim arar, kim sorardı ki. O an aklıma küçük çoban geldi. Belki de ona verdiğim paranın karşılığında bir şeyler yapmak istemişti. Üstüme eşofmanımı geçirip salona çıktım. O an bütün bedenimin titrediğini hissettim. Gelen Nadir beydi.
Kadının yanında sorun çıkmaması için hemen "Hoş geldin, buyur, odama geç" dedim. Gelenin kimliğini bilmediği için Şerife teyze direk odama davet etmemden hoşlanmamıştı. Bunu onun yüz ifadesinden anladım ama benim de başka çarem yoktu. Tımarhanenin bir adımlığından kaçmış delini üç ay evinde misafir ettiğini bilmesini istemiyordum.

Nadir bey odama uzun uzun baktı, çok neşeli görünüyordu.

“Aşkım, ben seni böyle bir dağ köyünde bulacağımı hiç akıl etmezdim. Burası çok sıra dışı bir yer ve sıra dışı bir ev. Üç koca ayı burada mı yaşadın? Ya baya gezip yoruldun, en son dinleneyim mi dedin?”

“Beni bulduğuna göre nerelerde olduğumu da iyi bilirsin” dedim. Çok sinirliydim.

Nadir bey beni kendine çekti, sıkı sıkı sarıldı, saçlarımı öptü ve kulağıma fısıldadı: “O geceden biliyorum burada olduğunu. Kaç defa yakınına geldim, kontrol ettim. Rahatın yerindeydi, ben de sadece bunu istiyordum”.

“Yalancı, sen bir yalancısın. Telefonla konuşurken duydum. Gerekirse kendi ellerimle öldürürüm diyordun. E haydi, öldür, öldür beni, rahat bırakmayacağın belli oldu”, deliler gibi ağlıyordum. Yorulmuştum, üç aylık süre de benim yorgunluğumu dindirememişti. Bir ömrün yükünü omuzlarımda taşımaktan yorulmuştum. Sorumluluklar, bitmez tükenmez görevler, anlamsız amaç uğrunda orospuluklar beni tüketmişti. Üç ay değil, üç sene de bu köyle dinlensem yine rahat ettim diyemezdim. Nadir bey bunu anlamıyordu, o beni anlamıyordu ve ben ondan çok korkuyordum.

“Deli, onun için mi kaçtın? Sen delisin, gerçekten delisin. Ben onlara ne deseydim? Jaleyi seviyorum, onun için her şey yaparım mı deseydim? Benim sana

aşık olduğumu anlasalar bizi ayırırlar. Seni başkasına verirler, bana da yeni bir görevli bulunur. Ben senden ayrılamam bitanem. Onun için kesip ata bilirmişim gibi konuştum. İki taraflı oynuyorum, beni bu oyunun içine sana olan aşkım soktu" Nadir beyi hiç böyle görmemiştim. Ağlıyordu, gözlerinden yaşlar dökülüyor, içim paramparça oluyordu. "Jalem, sevdiğim, tek aşkım benim. Seni başka erkeklerle birlikte olmaya zorladığımda umursamadığımı sanıyorsun? O genç Salihi her savunuşunda ölüyordum ben. Hele onun için şoför koltuğunda ölüme gittiğin gün sabahlara kadar ağladım başında. Bir erkek gibi mahvoldum Tolga seni döverken. Sen her gece sayıkladığında kalbime hançerler sağlandı sanki. Kolay mı zannediyorsun benim için tüm bunlar. Ben de bir erkeğim, ama inan. Senin olduğu kadar benim de mecburiyetlerim var. Benim prangalarım daha kalın. Benim özgürlüğüm daha beter az. Yavrum benim, bari yanımda ol, lütfen. Şimdi dönmezsen seni benden alacaklar" dayanmadan ağlıyordu. Bir birimize sarıldık, yerde öğlece ağladık. Sesimize Şerife teyze içeri girmiş kapıdan bize bakıyordu. Niye ağladığımızı anlamıyordu, ama dünyanın parmakla sayıla bilecek kadar az sayda olan temiz kalpli insanı olarak bizim halimize acıyor ve o da içten içten ağlıyordu.

Şerife teyze için güzel bir hikaye uydurduk. Güya ben Nadir beyin karısıyım ve aramızda çocuk sorunu var. Çocuğumuz olmuyor ve bu nedenle ben ayrılmak

istiyorum. Uzak kalmak için de bir köye kaçmışım. Beni çok seven kocam da tüm ülkeyi sora-sora beni bu köyde bulmuş. Çocuğum olmasa bile beni çok sevdiğinden bırakamamış. Bu mutlu sonlu hikayenin her aşamasını anlattığımda Şerife teyze göz yaşlarını tutamıyordu. Duygusallıkta ondan geri kalmayan bizler de kadının evini cenaze evi haline sokmuştuk. Üçlü ağlaşmalar öğlene kadar sürdü. Sonra bir güzel sofra kurduk ve karnımızı doyurduk. Nadir bey Şerife teyzeye yüklü miktarda para bıraktı, kadın önce almak istemedi ama biz çok ısrar ettik. Akşama doğru Nadir beyin arabasıyla Bakü`ye doğru yol aldık. Gece yarısı benim eve vardık. Evimi tertemiz ve buzdolabımı tıkır tıkır dolu gördüğüm için Nadir beye minnet dolu gözlerle baktım. Yatak odasına geçtiğimde heyecandan ağladım. Yatağımın bir tektaş yüzük ve küçük bir not bulduk: “Benimle evlen diyemem, ama bir ömür boyu kalbini kalbimde taşımama izin ver”. Nadir beye sıkı sıkı sarıldım ve dudaklarından öptüm.
Sabah kahvaltıyı Nadir bey hazırladı. Baya nazlanıyordum. Ama mutfağa geçtiğimde “kahvaltıdan sonra bir konuşalım” dediğinde iştahım kesildi. Oralı olmadım sanki, moralimi bozmadan kendimi yemeğe zorladım. Kahvaltıdan sonra salona geçtik. İkili koltukta oturduk ve konuşmaya başladı.
“Jale, bazı kararlar alındı. Sen artık politika ve siyasi parti işini bitireceksin. Kuryelikten başka hiçbir görevin olmayacak. Ama tedavi olunman şart. Hastaneye

yatmana gerek yok, ama sinirlerini bir doktora muayene ettir. Bu şart değil, sadece benim tavsiyem. Kuryelik işi için sana maaş bağlanacak. Ama tabi ki ben de sana yardım etmeye çalışırım. Fazla sıkıntı çekmeni istemiyorum. Şartlardan sonuncusu çevrenle ilgili. Arkadaşlıkların, özel görüşler, hatta internet sayfa şifrelerin bile açık olacak, biz takip etmeliyiz. Senin bazı kişilere bir şeyler konuştuğunu anlamışlar. Bundan böyle sıkıntı olmaması için tüm hesapların ve sosyal paylaşım sitelerindeki şifrelerini bize söyleyeceksin. İtirazın var mı?"
"Hayır", dedim. Zaten neye itiraz edebilirdim ki bu saatten sonra.Önemli olan sevdiğim insanla resmen evlenemesem de beraber bir ömür sürecektim. Kuryelik o kadar da zor değildi benim için. Ben neler yapmamıştım ki!

Mart ayını çok severim, doğanın bir anda canlanmasını hissetmek muhteşem. Mart ayı bana hayatımın en büyük ikinci aşkını yaşamayı nasip etti. Ben, o küçücük kız, on dört yaşlı masum kalpli melekken Nadir beye tutku ile bağlanmıştım. Şimdi yirmi altı yaşımda ikinci aşkımı yaşayacaktım. Ama ben o masum kalpli bir kız değildim artık. On iki senede öğretmenini, onu büyüten ebeveynlerini öldürmüş, kendisinin bir türlü anlayamadığı amaç uğruna bir sürü erkeğin yatağına sürüklenmiş, çevresindeki insanların gözünün içine bakaram bin bir

yalan uydurmuş, rüşvet aracısı, yolsuzluk tellalı ve devlet orospusuydum. Ama hala seve bilecek, aşık ola bilecek, anne olmak isteyecek bir kalbim vardı.

Dört mart sabahıydı. Nadir bey o aralar bende kalmıyordu. Haftada bir veya iki gün bana geliyordu. İşlerimizi her zamanki gibi devam ettiriyorduk. Sistem kendi kendiliğine çalışıyordu, biz sadece icracılardık. Çok az değişiklik olmuştu, mesela biz Selma`yla arkadaş olmuştuk. Bunu Nadir beyden ve her kesten gizli tutuyorduk. Belki unutmuşsunuz, Selma rüşvet aracılığında parayı teslim alan tarafın kuryesiydi. Benden on bir yaş büyüktü ve biz birbirimize geçmişimizi pek anlatmasak ta aynı yollardan geçtiğimiz ortadaydı. Selma kitap delisiydi. Ben hep kendimin daha çok okuduğunu düşünüyordum. Ama Selma kitap tutkunluğu konusunda çok daha ilerideydi. Sürekli yeni çıkan kitapları takip eder ve daha sonra içerilerinde iyi olanları bana tavsiye ederdi. Gizli bir buluşma yerimiz vardı, Bakü İçeri Şehir Kalesi içinde sekiz masası olan küçücük kafede buluşuyorduk.Burayı Selma keşfetmişti, ben de burayı çok sevmiştim. Dört mart sabahı yine burada buluşacaktık. Ben söz verdiğim gibi saat on birde kafedeydim. Ama Selma ortalıkta yoktu. Garsonu çağırdım ve kahve sipariş vermek istedim. Burada çalışanlar bizi gayet iyi tanıyorlardı. İkimiz bir araya gelmeden sipariş almak için masamıza yaklaşmıyorlardı. Ama ben kışın gitmesini çok

istediğimden acele edip baya ince giymiştim. İlkbaharda hep bu acelem yüzünden hastalanırdım. Yine de bademciklerimde şişkinlik hissettiğimden hemen sıcak bir şeyler içmek istiyordum. Kahvem gelmeden Selma`dan mesaj geldi, ben kendisini bekliyordum, yerine haberi geldi: “Kuzum, kusura bakma, düştüm ve ayak bileğimi incittim. Galiba gelemeyeceğim”.
Hemen cevap yazdım: “Tamam canım, geçmiş olsun. Kendine dikkat et”.

Anlaşılan bu gün yalnızdım. Kahvemi yudumluyor ve çantamdaki kitabı açıp okumaya başlıyordum ki içeri hafif dolgun esmer bir adam girdi ve ingilisce “Neresi boş?” diye sordu. Anlaşılan bu kafeye ilk defa geliyordu ve boş olan tüm yerlerin zaten boş olduğundan haberi yoktu. Gülümsememi gizlemek için kahve fincanımın arkasında gizlendim, birkaç yudum daha aldım. Adama benim önemdeki masayı gösterdiler, yüz yüze oturduk. Kapuçin sipariş etti, çok sinirli görünüyordu. İyi ki ona güldüğümü anlamıştı, diye düşündüm. Siparişi geldiğinde telefona sarıldı, birileriyle önce arapça konuştu. Daha sonra yine birilerini aradı, ama bu defa ingilisce konuşuyordu.
“Burada her kes beni kazıklamağa çalışıyor. Çok sinirliyim, dost. Senin dediğin araziye geldim ama senin dün elli beş manata aldığın halının aynısı için benden dört yüz dolar istiyorlar. Dört yüz dolar üç yüz

yirmi manat yapıyor, yani senin verdiğin fiyattan altı defe pahalı… Ama olmaz ki!... Bilmiyorum ya, keşke o halının resmini hanıma göndermeseydim, alamazsam rezil eder beni… Yok şimdi bir kafedeyim, düşünüyorum… Akşam sen işten çıktıktan sonra gelirim sana… Hadi bye".

Anlaşıldı, bu eski mekanlarda el işi küçük halılar satılıyor ve bizim bu yabancı arkadaş da o halılardan almak istemiş. Ama turist görünce iki ayaklı yürüyen cüzdan görmüş gibi olan satıcılar veya dükkan sahipleri fiyatı hemen yükseltmişler. Bu arkadaş da hanımına mahcup olmamak için ne yapıp edip halıyı almak istiyor. Hanımını memnun etmek için çapalaması o kadar hoş geldi ki bana ona yardım etmek istedim. Ona el sallayarak yüksek sesle: "Hey, bakar mısın? Sana yardım edebilirim" dedim.

"Neye yardım edeceksin?"

"Pardon ama telefon görüşmenize kulak misafiri oldum. Eski usul dokunan halılardan almak istiyorsunuz galiba. Ben yabancı değilim, buralıyım ve size yardım edebilirim."

"Ama nasıl? Fiyatlar yükselmiş galiba" dedi. Aman Allah`ım, nasıl da masumca fiyatların kısa sürede arttığına inanmıştı.

"Bana o halıyı uzaktan göster, gerisini bana bırak" dedim. Eşyalarımızı kafeye bıraktık, zaten halıcılar hemen alt sokaktaydılar. Yabancı arkadaşın istediği

halı iki metrekarelik el işi süs halısıydı. Cama asmışlardı. Ona geri dönmesini söyledim.

Yarım saat sonra küçük halı kolumda kafeye geri döndüm. Ödeme makbuzunu uzattım, kırk beş manat yazıyordu: “Sen harikasın, dost!” diye çığlık attı.

İmadeddin el-İsfahani ile böyle tanıştık.

İmadeddin Kuveytli bir iş adamı, ailesinin sahip olduğu bir petrol şirketinin genel müdürlüğünü yürütmektedir. Otuz dört yaşında, bir metre altmış beş cm boyunda ve seksen kilo birisi. Londra’da Ekonomi eğitimi almış, Boston Üniversitesinde MBA yapmış. Ama yapı olarak doğu insanı, hayatını bir arap gibi yaşamış.

Bir az kendisinden utanır gibi anlatıyor hayatını. Daha lisedeyken teyzesinin kızı ile evlenmiş, o zaman on altı yaşındaymış, gelin de on beş. Beş sene sonra çocuklarının olmayacaklarını anlamışlar. Birinci karının izni ile ailesi İmadeddin için ikinci evliliği uygun görmüş. Bu defa seçimi İmadeddin kendisi yapıyor. Annesinin Mısırlı bir akrabasının kızını seçiyor. Yirmi bir yaşında ikinci evliliğini yapıyor. Başkent Kuveyt`teki villasında doğu cepheyi birinci hanıma, batı cepheyi ikinci karısına ayırıyor. İkisine de aynı muamele, ikisine de aynı saygı ve merhameti göstermeye çalışmış. Mısırlı karısı ona iki çocuk vermiş bu zaman içerisinde, iki oğlan. Kadınlar arasında kendilerinin geldiği kararla ikinciye hamile olduğu günden ilk çocuğa birinci hanım bakıyor. Hatta

evin ilk çocuğunun odası doğu cephede yerleşiyor. Kadınlar hayatlarından memnun, zaten anne babalarından da gördükleri böyle bir düzen olmuş. Bana baya garip gelmişti bana. Anlamadığım veya sadece kitaplardan okuduğum bir hayatı yaşayan adam vardı karşımda. Finans olarak her şeyi yolunda ve iki karısı olan bu insan mutlu muydu diye sorarsanız, hayır. Mutsuz da sayılmazdı. Rutin bir hayatı vardı, işlere kaptırmış kendini gidiyordu.

Bakü`de bulunma nedeni de işiyle bağlıydı. Ailesinin sahip olduğu şirket Bakü`de çalışan büyük petrol şirketlerinden birine taşeronluk yapıyordu. İmadeddin de ayda bir haftalık olsa bile Bakü`ye gelir ve işleri kontrol ederdi. Halıyı da birinci karısı için almıştı. İkinci karısı eski eşyalardan hoşlanmıyormuş, ona da modern bir heykelcik almış dünden. Bu akşam Kuveyt`e gidecek ve bir de iki hafta sonra dönecekti.

Ben o gün onunla ilgili hiçbir şey öğrenemedim. Sadece beraber kahve içtik. Ayıldığımızda benden numaramı istedi, ben de verdim. Bir ihtiyacı olursa arasın diye.

İki hafta geçti, ben İmadeddin isimli bir insanın varlığını unutmuştum bile. Sabah on sularında beni aradı. Aynı kafede yarım saat sona buluşmak istediğini söyledi. Tamam dedim, zaten birde de Selma ile buluşacaktık. Tüm günüm boştu, değerlendirmiş olurdum. İmadeddin Bakü`de iki hafta kaldı ve hayatını da bana bu arada anlattı. Kurye

olarak bir işim olmadığında mutlaka onunla görüşürdük. Oldukça ilginç bir insandı. İstanbul gibiydi, doğu ve batı bir arada, doğu kültürü batı eğitimine karışmış. Çok zengin bilgisi ve büyük kalbi olan insandı İmadeddin. Onu her gidişinde üzüntüyle yolcu ediyor, gelişini bayram gibi kutluyordum. En iyi sır ortağım değildi, ben ona hiçbir şey anlatmamıştım. Ama bir sene boyunca sürekli görüşen iki iyi arkadaştık.

Bir sene geçti böylece. Nadir bey bendeki değişikliği farke diyordu. Ona İmadeddinden hiç bahsetmiyordum. Selma ile arkadaşlığımı anlamış ve bu ilişkiyi sonlandırmamı istemişti. Ben de Selma`ya durumu anlatmıştım. Bir daha da özel olarak buluşmadık. Sadece iş icabı göre biliyordum onu. Ama İmadeddin`le olan arkadaşlığımı gizliyordum. Nadir beyin ona zarar vermesinden de korkuyordum, bizi ayıra bileceğinden de. Hatta bir iki defa İmadeddin`le küçük yaklaşmalarımız da oldu. Duygularım karman çormandı. Ama anladığım bir şey vardı, İmadeddin`le yakınlaşmam Nadir beyden uzaklaştırıyordu beni. İki erkek tahtırevanlının iki farklı taraflarındaydı, ben hangisine yakınlaşıp kucağına otursam diğeri hızla uzaklaşıyordu.

Hayatıma Salih isimli genç girdiği zaman da galiba aşık oluyorum korkusuna kapılmıştım. Ama Nadir beye olan duygularım ağır basıyordu. Kıyaslanamazdı iki erkeğe ayrı ayrılıkta duyduğum hisler. Çünkü Salih

sadece iyi bir çocuktu. Nadir bey hayatımın erkeği, güven yerim, korktuğum ve secde ettiğim adamdı. Ama şimdi hayatıma bir anda giren İmadeddin de kendisine yer etmeyi başarmıştı. Kalbimin en sıcak köşesinde kimsenin bu güne kadar dokunamadığı bir bölüme hakim olmuştu. Ben o güne kadar eşitlik nedir bilmemiştim, ya benim otoritem baskı yapmış, erkeği ezmiş ve sevememiştim. Ya da Nadir beyin otoritesi ağır basmış ve büyüklüğüne sadece ezilmişliğime katlanarak aşık olmuştum. Ama bu gün karşımdaki insanla ezme veya ezilme kavgasında değildim, otorite davası uğruna çaba sarf etmiyorduk. Sadece güzel güzel sevmeye başlamıştık. Ah kalbim, ilk defa aklım ona yenik düşecekti…

İkili oyunlarıma kolayca devam ediyordum. Nadir bey farklı illere seferler ediyor ve ben de onsuzluğu sevgiyle dolduruyordum. İşlerim de baya azalmıştı. Bizim bu aşağılık kuryecilik sanatında işler seçim döneminde çoğalır, seçimler arası dönemde azalıyor. Param da çok azdı, işe göre aldığım paraya razı olmak zorundaydım. Çok istersem benden de çok şey isterlerdi. Ama ben fakir değildim. Kalbinde iki erkeğin sevgisini yaşatan kadın fukara olamaz.

İmadeddin tam iki sene sustu, sadece Bakü`deki sevgilisi oldum onun. Ama bir gün o da isyan etti. Yirmi sekiz yaşımdaydım, bu yaşta bir kadının beklediği, belki de beklediği değil, sadece hayal ettiği bir arzusunu dile getirdi. İmadeddin onun üçüncü

karısı olmamı istiyordu. Kuveyt'teki karıları ile konuşmuş ve onların da itirazı olmadığını söyledi. İşler baya ciddiye gidiyordu. İmadeddin benim yetim bir kız olduğumu biliyordu, ama hayatımdaki hiçbir gerçekten hali değildi. Beni Kuveyt`e götürecek ve orada düğün yapacaktı. Düşünmek için zaman istedim, zaten o ara İmadeddin de Londra`ya ve oradan da Kuveyt`e gidecekti. Düşünmek için bir ay zamanım vardı.

Kadınlar ilahi kitapla gibidir. Okuyanı da, okumayanı da, anlayanı da, anlamayanı da üzerinden tartışır. Bu tatışma hiç bir zaman bitmeyecektir.

Bir an gelir, kadın olarak yaratılışının amacını anlarsın. Anne olmak istersin. Olsa kuluçkadan civ-civ çıkarır gibi erkeksiz yaparsın da bu işi. Dası var, olmuyor. Erkek şart, yaratılış böyle. O an anne olmak istediğini farkettiğin an dünya değişir gözünde. Para pul önemini kaybeder. Hatta aşk bile anlamsızlaşır. Sadece anne olmak için seversin birini. Onun için değil, kendin için doğurursun aslında. Bir erkeğe bu sevinci kimse yaşatmak istemiyor, asıl olan bu sevinci kendisinin yaşaya bilmesi. Ben de anne olmak isiyordum o an. Babasının pek önemi yoktu aslında. Nadir bey benimle bu ciddi sonuçları olan ilişkiği istemeyecekti, bunu anlamıştım. Ama o gün İmadeddin`in teklifi tam arzularımın, anne olmak isteğimin üzerine gelmişti.

İmadeddin`den ayrılıp bir az gezmek ve sonra eve gitmek istiyordum. Çok yorgundum. Eve kadar yürüyerek geliyordum. Sokağımıza yeni açılmış pastaneye hiç uğramamıştım. Aslında tatlıyı çok seven birisi olarak böyle bir hatayı nasıl yaptığımı anlamış değilim. Vitrinlerde çok güzel pastalar, börekler, baklavalar vardı. Bu gün akşam yemeğinden sonra baklavayla çay içmek hiç te fena olmazdı. Moralimi yükseltecek ve beni iyileştirecek ilk üç şeyden biri tatlıdır.

Pastaneye girdiğimde içeride iki kişi vardı. Beyaz önlüklü genç kadın satış işine bakıyordu. Bir de takım elbiseli adam vardı. Benim çok seçici gözlerle vitrine baktığımı görmüştü. İçeri girdiğimde bana yaklaştı ve selamlaştık. Pastanenin sahibiymiş. Ürünleri hevesle tanıtmaya, içeriğinde bulunanları tek tek anlatmaya başladı. İşini çok severek yaptığı belliydi. Anlattıklarından anladığım kadarıyla bazı mamulleri kendisi hazırlamış veya sunum şeklini kendisi tasarlamış. İçeriye girmeden sadece baklava almaktı niyetim. Ama şimdi her şeyden ikişer tane olmakla (biri benim, diğeri Nadir beyin) alıveriyordum. İsteklerimi bir yere toplaması ve güzel şekilde paketlemesi için köşedeki koltukta oturdum ve bu şirin pasta ustasıyla sohbete başladık. Oturduğumda koltuğun karşısındaki sehpanın üzerindeki keman dikkatimi çekti. Eski günlerin iyi kemancısı gibi merakımı gideremedim.

“Siz keman çalmayı biliyor musunuz?” sordum adama.

“Hayır, hiç çalamıyorum. Bu benim rahmetli abimin. Çocukken o kemana ben de hamura hevesliydik. Babamız da isteklerimiz üzerine okuttu bizi. Abimi müzik okuluna, beni de aşçılık kurslarına yazdırdı” dedi.

“Çok güzel, iyi bir yaklaşım. Bazı babalar meslek seçiminde diktatörlük yapıyorlar” dedim.

“Bizim babamız altın kalpli bir adamdı. Abim de rahmetli onun kadar iyi insandı. Alt yolda ışıkların olduğu yerdeki müzik okulunu tanır mısın?” sordu. Evet, biliyordum o okulu, benim eski müzik okulumdu.

“Evet, görmüşümdür” dedim. Eski talebelerinden biri olduğumu söylemedim.

“İşte o okulda hocaydı, Rafikti ismi. Okulda da öldü, meslek başında. Önce biri öldürmüş olabilir dediler. Ama otopsi raporuna göre kalbi sıkışmış, sonra da dengesini kaybederek düşmüş ve kafasını cam önündeki mermere çarparak ölmüş. O olaydan sonra uzun süre kendime gelemedim. Babam da dayanamadı, abimin ölümünden dört hafta sonra o da kalpten gitti”.

Adam konuştukça duygulanıyordu. En son gözlerinde hafif bir parıltı hissettiğimde ayağa kalktı. Zaten genç kadın da benim poşetlerimi hazırlamıştı. Tatlılarımı aldım ve acılarımın kalbime verdiği ağrıları da alarak

pastaneyi terk ettim. Bir de hiçbir zaman o pastaneye adımımı atmayacaktım.

Ama bu zalim karşılaşma benim Bakü şehrinden uzaklaşma arzumu hızlandırıyordu. Galiba hayatım için tek kurtuluş yolu olarak İmadeddin vardı. Onun teklifi benim için İlahi adaletin sağlanmasıydı. Allah bu güne kadar benden aldıklarının ve bana çektirdiklerinin bedelini ödüyordu. Bedel ödeyenin her zaman bende olacağı nerede yazılmıştı ki?

Senelerdir sadece kuryelik yapıyordum. Bir gün evde oturmuş İmadeddin`in sabaha karşı Bakü`ye ineceğini bekliyordum. Bir buçuk aydı yoktu buralarda, çok özlemiştim. Uçaktan indiğinde beni arayacaktı. Kalbimi sevgiden daha çok refah, güvenli sabahlar umuduyla dolduran adamın benim şehrime gelmesine yirmi saat kalmıştı. Karar vermiştim, bu defaki gelişinde ona her şeyi anlatacağım. Dürüstçe kimliğimi itiraf edeceğim. Yalnız bundan sonra bana olan evlilik teklifi hala güncelse bu teklifi kabul edip onun üçüncü karısı olacaktım. Saat sabah dokuzdu, kapının ziline üç defa bastılar. Nadir beydi gelen, o hep zili üç defa çalardı.

Seneler sonra bana yeni görev vardı, bu akşam yapılıp bitmesi gereken görevdi. Konuyu Nadir bey mümkün olduğu kadar hızlı anlatmaya çalışıyordu:

“Bir grup dinci var, onların en önemli dört üyesini tutuklamışız. Aralarında akrabalık bağları da var. Ama bir ana liderleri var ki akraba falan değil. Sık sık İran`a

gidip geldiği için en önemli bilgilerin onda olduğunu düşünüyoruz. Aynı zamanda hapisteki dört kişinin devlete karşı suçtan yargılanması için de elimizde yeteri kadar delil yok. Lideri hapsetmedik ki belki bir yalnız yapar. Ama iki aydır takibimiz boşu boşuna sürüyor. Hapistekileri de mahkeme karşısına çıkarırsak elimizde sağlam kanıt yok". Bu yerde dayanamadım ve lafını böldüm.

"Nadir bey, bir fıkrayı hatırlattın bana. Bir gün tavşan koşuyor, nefes nefese kalmış. Karşısına tilki çıkıyor ve neden koştuğunu soruyor. Tavşan da ormana deneticilerin geldiğini ve üç kulağı olanların kulaklarının kesildiğini ve ondan korkup kaçtığını söylüyor. Tilki gülüyor, tavşana yahu senin iki kulağın var, sen niye korkuyorsun ki diyor. Tavşan da cevabında diyor ki, bu deneticiler çok garip, önce kulakları kesiyor, sonra sayıyorlar. Şimdi siz de önce dört kişiyi hapsediyorsunuz, sonra da kanıt arıyorsunuz. Belki de hiç devlete karşı bir eylem düşünmüyorlar. Neye lazım bu hokkalar?"

"O zaman sana ana nedenleri de anlatayım kuzum. Görüyorum ki büyümüşsün, her şeyin içeriğini merak etmeye başlamışsın. Öncelikle hükümet Batı devletlerinden, en çok ta ABD`den destek almak ister, bu sağlam tarafı kaybetmeyi göze alamaz. Ondan da iki senede bir veya seçim öncelerinde bir grup İslamcı veya Rusya taraftarını ifşa etmek ve cezalandırmakla batılılara gözünde iyi taraftar rolünü oynuyoruz. Yani

hükumet batıya diyor ki, bak benden vazgeçersen İslamcılar veya Rusya gelir oturur devletin başında, sen de petrolünden gazından olursun. Hatta bazı çok tutulan derin devlet dizilerinin yapımcılarına da iyi paralar vererek bu konuyu gündemde tutuyorlar. Batı Azerbaycan`ı kaybetmek istemiyor, biz de hükumet olarak batının sağlam desteğini. Bu meselenin ana tarafı. Gelelim hapisteki mümin arkadaşlarımıza. Onların sağlam mal olmadığı bilinen konudur, elimizde istihbarat bilgileri var. Ama dışarıdaki İbrahim isimli arkadaş daha çok bilgiye sahiptir. Evindeki bilgisayara ve telefonlarına bir yol bulduk ve tarattık. Bir tek ofisindeki bilgisayarına bakamadık. Bu akşam sen o ofisteki bilgisayardan verileri almalısın. On altı saniyede tüm verileri kopyalaya bilen bir bellek cihazımız var. USB girişine takılacak ve üstündeki düğmeye basacaksın. On altı saniyede bilgiler kopyalanıyor. Düğmenin altındaki kırmızı ışık yeşil renk olduğunda belleği çıkarıp geleceksin. Bu kadar basit. İçeri girmen için de planımız var".

Akşam saat dokuz sularında bizi eski taksicimiz evden almaya geldi. Nadir bey arkada ortada oturdu, sağ tarafta ben, sol tarafta köpek. Evet, köpek. Nadir bey önce ön koltukta oturmak istiyordu ama benim zoofob olduğumu hatırlayınca ortada oturmak zorunda kaldı. Köpeğin de maşallahı vardı, arka koltuğun yarısını kaplamıştı hayvan.

Binada ofisin olduğunu ben hiç tahmin edemezdim. Normal yaşayış daireleriydi. Giriş kattaki daireni İbrahim isimli adamımız ofis olarak kullanıyormuş. Kapıda Nadir beyin önceden yerleştirdiği bekçileri vardı. Biz de ofise çok yakın mesafede arabada bekliyorduk. Bekçiden telefon geldi ve içeride İbrahim beyin yalnız olduğunu söyledi. İşe başlama zamanıydı.

Koşuyordum, peşimden de köpek. Sanki hiç oyun değildi, gerçekten de korkuyordum. Adetlerinden vaz geçip ofisin kapısını kilitlemiş olsaydılar kalp krizi geçire bilirdim o akşam. Allahtan kapı açıktı, kendimi koşarak içeri attım. Kapının karşısındaki büyük odada oturan adam hemen ayağa kalktı ve kapıya geldi:

“Hanımefendi, bir sorun mu var?”

O an yüzümdeki masum ifade şeytanı bile kandırırdı: “Evet, kusura bakmayın, böyle daldım. Ben köpekten çok korkarım. Sesini hala duyuyorsunuz, köpek kovaladı beni, ah nasıl mahcup oldum. Sinir hastasıyım, oh kalbim, başım dönüyor…” Ayakta durmakta zorlanan birisi rolünü oynuyordum, kolumdan tutup beni odasına götürdü. Ben istediğim odaya girmiştim, oyuna devam etmek zorundaydın:

“Pardon beyefendi, size azla rahatsızlık vermek istemezdim ama ilaç içmek zorundayım. Yoksa gidemem. Kaynamış su alabilir miyim?”

“Tabi, hemen getiririm. Gitmeye acele etmeyin, iyileşin öyle çıkarsınız. Size taksi de çağırırım” dedi ve hemen mutfağa koştu.

O an benim on altı saniyem vardı. On altı saniye on altı sene kadar ağır geçti. Ama geçti. Bu görevden de alnımın akı ile çıktım.

Kaynamış su geldi, çantamdaki vitaminlerden ikisini azıma attım ve suyumu içtim. İki dakika sonra iyileşmiştim bile. İbrahim`in taksi çağırma teklifini güzellikle reddettim ve ofisten ayrıldım. Bizim köpek başka bir arabada çoktan gitmişti ama Nadir bey hala beni beklemekteydi. Taksiye oturdum ve “Bu iş oldu” dedim.

O gece Nadir bey bende kaldı ve sabaha kadar belgeleri incelemekle meşguldü. Ben gergindim. Sabaha karşı İmadeddin havaalanına indiğinde beni arayacaktı. Ben o saatte ingilisce biriyle nasıl konuşacaktım? Nadir bey benim başka birisiyle ilişkimi anlar diye korkuyordum. Uyuyor numarası yapıyordum. Aslında çok yorgundum, normalde gözlerim kendiliğinden kapanır ve uykunun kanatlarında annemin yanına uçardım. Ama bu gece uyumak ve annemin yanına gitmekten daha çok uyanık kalmak ve İmadeddin`i Nadir beyden korumak gibi bir görevim vardı.

Yatak odasının kapısı açıldı, kapıya baktım, Nadir bey gelmişti. “Sen hala uyumadın mı?” sordu. “Niyeyse

uykum kaçtı, bir türlü uyuyamadım. Belgelerden bir şey buldum mu Nadir bey?"

Yatağa yaklaştı, yanımda oturup elini yorganın üstünden tenimde gezdirdi.

"Sana bir şey soracağım. Tam on dört senedir beni tanıyorsun, on üç senedir sevgiliyiz. Aramızdan neler geçmedi ki. Hala bana "bey" diyorsun. Niye hiçbir zaman Nadir demedin?"

Yatakta oturdum, boynuna sarıldım, o çok sevdiğim kokusunu ciğerlerime çektim. Boynu her zaman sigara tütsüsünün parfüme ve tıraş köpüğüne karışmış ilginç kokardı.

"Aşkım, sen hep en az bir adım yukarıdaydın. Hep koruyan, kollayan, yaşatan, hayat veren oldun. Güven oluşturdun bende. Senin yanında kendimi korunan kalelerinin ortasında bebekler gibi uyuyan bir prenses bildim. Ondan sana isminle hitap edemedim bir türlü. Her zaman Nadir bey olacaksın benim için. Yaşlandığımızda da, belki o zaman sen bu kadar güçlü olmayacaksın. Ama benim için her zaman Nadir bey olacaksın".

Aslında Nadir bey yatak odasına balkona çıkmak için girmişti, sigara içecekti. Ama sigara yerine beni yaktı, içti, söndürdü. Sonra belgelere devam etmek için salona geri döndü. Bense o kadar yorgunluğa fazla dayanamadım ve uyudum.

Telefon titreşimdeydi. Sabah saat altı sularında yastığımın altında titreyen telefona uyandım.

İmadeddin arıyordu. Nadir bey yanımda uyumuştu, telefonu elime aldım ve parmaklarımın ucunda salona geçtim.
Bakü`ye varmıştı, havaalanından çıkmış ve hemenbeni aramıştı. Evine geçiyordu, sesini bile özlediğimi fark ettim. Saatler önce bir başka erkekle sevişip yanında uyuyan kadının diğer bir erkek için bu kadar özlem duyması ne garipti.
Yatak odasına geri döndüğümde Nadir bey oturmuş sigara içiyordu:
“Hadi bebeğim, anlat bakalım. Kim bu?”

O gece hiç bitmedi, hala devam ediyor.
Hesap vermek zorundaydım, ama ukalalık yapmak tek çare gibi duruyordu. “Sana ne?” dedim ve yatağa girdim. Üstümü ve gözlerimi kapattım. Yorganı sinirle yere fırlattı, “demek bana ne?” diye bağırdı. Bir eli ile kolumu, diğeri ile çene sıkıyor, canımı acıtıyordu, fısıltı sesle kulağıma “Anlat bakalım, küçük orospu, neler çeviriyorsun?” sordu.

Bir saat sonra kolların, bacaklarım, boynum mosmordu. Ağlıyordum acıdan, vurmadı hiç, ama her yerimi güçlü parmaklarının arasında sıkmıştı. Konuşmadın yine. Tek kelime etmedim. O da acıdan kıvranıp ağladığımı görünce durdu. Üstünü giyindi, telefonumu aldı ve gitti.

Ben de kalktım, önce soğuk bir duş aldım, bedenimin acısını dindirmek istedim ama nafile. Yine her yerim acıyordu. Üstüme sıkı bir şeyler giyindim. Hasta olacağımı hissediyordum, galiba ateşim yükseliyordu. Küçük bir çanta hazırladım, iki elbise, iç çamaşırı ve gizlediğim altınlarımı toplayıp evden çıktım. Bir taksiye atlayıp İmadeddinin evine gittim. Kapıda beni gördüğünde çok şaşırdı, hem halim perişandı, hem ben durmadan ağlıyordum. O sabah öğlene kadar İmadeddine Jaleyi anlattım. Gerçek yüzümü görmüştü. Kimliğim açıktı artık. Kararını vermek zorundaydı. Beni, Nadir beyin dediği gibi küçük orospuyu karısı olarak kabul edebilecek miydi? Öğlene kadar ağlayarak her şeyi anlattım, artık bu dünyada gizlim saklım olmayan bir insan vardı, yabancı, kilometrelerce uzaktan Allah`ın benim için gönderdiği lütuf ettiği bir bendesiydi İmadeddin.

Korktuğum başıma gelmedi. O kadar kibarca karşıladı ki her şeyi. Hatta kendi elleriyle bana yemek yaptı, yedirdi, üstümü değiştirdi, ilaç verdi, ateşim vardı, çok hastaydım. Sonra koltukta uzattı beni ve uyuyuncaya kadar başımın üstünde bekledi.

Uyandığımda koridordan Nadir beyin sesi geliyordu. İmadeddinle kavga ediyorlardı. Nadir bey benim hemen onunla gelmeli olduğumu söylüyordu. İmadeddin de hasta olduğumu ve uyuduğumu ve benim yalnız kendi irademle onun evinden çıkarıla bileceğimi söylüyordu. Her iki erkek beni korumaya

çalışıyordu, ama kimin koruması beni daha çok mutlu ediyordu diye sorarsanız kesinlikle İmadeddin derdim. Çünkü onun benden bir beklentisi yoktu, onun için hiçbir şey yapmamıştım, orospuluk için başka erkeklerin yatağına yollamıştı beni, tehlikeli ola bilecek bir şeye zorlamamıştı. En nihayetinde beni hapisle şantaj etmemişti. Koridora geçtiğimde ikisi de sustu. Nadir beye "Sen git, ben bir az dinlenip geleceğim, söz" dedim.

"Tamam, bekleyeceğim, senin evinde olacağım" dedi ve gitti.

İmadeddin benden ne konuştuğumuzu sordu. Bizim dilimizi hiç anlamıyordu. Ona ne konuştuğumuzu çevirdim, sinirle elindeki dergiyi koltuğa fırlattı:

"Hayır küçük hanım, bir yere gitmeyeceksin. Sen benim karım olacaksın, bundan sonra seni korumak boynumun borcudur" dedi. Demek ki benden vaz geçmemişti, hala evlilik teklifinin üzerindeydi. Ona sarıldım. Bir gün galiba gerçekten kurtulacaktım. Bir Arap'ın üçüncü karısı olmak bazen daha çok özgürlük demektir. Hayat her gün öğretmeye devam ediyordu.

İmadeddin`le konuşup eve dönmemin çok mühim olduğunu anlattım. Peşimizi bırakmazlardı. Biz biletlerimizi alıp gizlice kaçmalıydık. Yoksa kimse bana nefes aldırmazdı. İmadeddin de anladı ve gitmeme izin verdi. Beni kapıdan uğurlarken kendine sıktı ve yalvarış dolu gözlerle bana bakarak "lütfen bir daha o adamla sevişme" dedi. Benim için hayatta

seks ne kadar basitleşmiştiyse iki karılı bu adam için hala önemliydi. Tabi bunu benden başka kimse anlayamazdı ki! Zorla gülümsedim ve “tamam” dedim.
Evime geldiğimde tüm daire sigara kokuyordu. Nadir bey sinirden köpürmüş haldeydi. Parmaklarımın ucunda eve girdim, sessizce salona doğruldum. Beni görür görmez öfkeyle yerinden fırladı ve üstüme geldi. O an yine beni incitir refleksiyle korktum ve geri geri gittim. Omuzlarımdan tuttu ve silkelerdi:
“Neler oluyor? Kim bu adam? Cevap ver bana”, bağırıyordu, korkuyordum.
“Her şeyi anlatırım, ama nolur incitme beni, her tarafım sızlıyor” dedim.
Korktuğumu anlamıştı. Daha nazik davranmaya başladı. Kolumdan tutup koltuğa oturttu. Bir sandalye çekti ve tam önümde oturdu. İlk görüşümüzde, lise müdürümün odasında oturduğumuz gibi. Her şey yeniden başlıyordu sanki.
İmadeddin`le ilk tanışlığımızı anlattım. Ona nasıl ucuz fiyata halı aldığımı, hatta halının hanımı için alındığını üstüne basa basa söyledim. İki senelik arkadaşlığımızı, beraber şehirde gezinti yapmalarımızı falan… Tabi ki aradaki duygusal bağı ve onun bana evlilik teklif ettiğini anlatmadım. Saf ve masum arkadaşlık hikayesi uydurdum sonunda. Bu yerde Nadir beyin de meraklanması boşuna değildi. Niye ondan İmadeddini sakladığımı sordu. Gerçekten

aramızda bir şey yoksa niye gece o kadar işkenceye rağmen sustuğumu merak ediyordu.

“Nadir bey, yirmi dokuz yaşımın tamam olmasına o kadar az zaman kalmış, ama benim hiç arkadaşım yok. İmadeddin hariç hepsi işimle ilgili birliktelikler oldu. Sen bile bana iş vasıtan olarak yanaşıyorsun. Benimse gerçek bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Bizi ayırırsın diye korktum. Selma`yla beni ayırdığın gibi ayıracaksın diye senden gizledim” dedim. İnanmıştı. Bir erkeği iyi tanıyorsanız onu çok kolay aldatırsınız. Bir erkeği iyi tanıyorsanız asla aldatılamazsınız. Kadın olmak buydu işte. Ben de kadınlığın bana verdiği artıları değerlendiriyordum.

İmadeddin`le arkadaşlığımıza izin çıktı Nadir beyden. Zaten evli ve iki çocuk babası olan orta yaşlı şişman adamdan tehlike gelmez zannediyordu. İmadeddinle buluşmalara devam ediyordum o ara. İmadeddinin evlilik teklifine evet cevabı vermiştim. Ama ondan az daha beklemesini istedim. Nadir bey bana tamamen inanmalı ve en az takip edebileceği dönemi yakalayıp kaçmalıydım. Pasaportumun bir kopyası İmadeddin`deydi, pasapot bilgilerimi bilet alabilmek için kullanacaktı. Ne zaman tamam deseydim o gün bilet bulup beni kaçıracaktı. Plana göre önce İstanbul`a, oradan da Kuveyt’e uçacaktık, aktarmalı gitmek zorundaydık, ama biletleri Kuveyt biletini İstanbul`dan alacaktık. İzimizi kaybettirmek için başka yol düşünemedik. Ama ben üç ay beklemek ve Nadir

beyi tamamen inandırmak istiyordum. Bir de içimde saçma bir arzu da vardı. Yirmi dokuz yaşımın tamam olmasını Nadir beyin yanında ve doğduğum şehirde kutlamak istiyordum.

Çok saçma, biliyorum ama benim için doğum günlerim o kadar önemli ki anlatamam. Beni dünyaya getiren iki insanın hiçbir zaman doğum günlerimde yanımda olmayışları, şimdi de kimi kimsem olmadan özel günleri, bayramları kutlamanın ne demek olduğunu çok insan anlamaz zaten. Çocukluğumun "bayramlık" hatırası yok mesela, ama duygusallaşmaya değmez. Duygular zayıf insanlar için güçsüzlük, güçlü insanlar için iyi kalplilik göstergesi olsa da benim için sadece hastalığımın ilerlemesi demektir. Sinirlerime hakim olarak yazmaya devam ediyorum. Ağlamak yok, ağlamak yok, ağlamak yok…

Ben Bakü'den kaçmayı planladığımda doğum günüme iki gün kalmıştı. Tanımadığım numaradan çağrı geldi, açtım, Selma`ydı. Acilen buluşmamız gerektiğini söyledi. "Her zamanki yerde" bir saat sonra buluşmaya karar verdik. Yerin ismini güvenlik için telefonda seslendirmedik. Bir saat sonra oraya vardığımda Selma`yı perişan gördüm. Tabi, onun anlattıklarını duyduktan sonra ben daha beter haldeydim.

Mesele kısaca bu şekilde: Selma, ben ve benim tanımadığım ama Selma`nın yakın arkadaşı ve çalışma ortağı olan Vildan isimli bir kadın, biz üçümüzün pazarlık için gittiğimiz bir işadamı vardı. Pazarlık bir türlü gerçekleşemiyordu, iyi hatırlıyorum, Nadir bey çok zor bir adam olduğunu ve benden önce kimseyle işi bitiremediklerini demişti. Pazarlık işini benden önce yapanın Selma olduğunu bilmiyordum. Selma`dan öğrendim o gün. O adam çok önemli bir üst düzel memur makamı istiyordu. Ama sürekli pazarlığa gidenlerle kavga edip başka birisini yollayın diyormuş. Aslında onun istediği bizim gibi elemanla anlaşmak değildi. Önemli sıfatlardan biriyle konuşup anlaşmak istiyordu. Beni de o şekilde reddetmişti. Sonunda Vildan isimli arkadaşla anlaşma yapmaya mecbur olmuştu. Parayı da Vildan`a vermiş. Daha sonra işler alınmamış, onun istediği göreve tayini çıkmamış. Parasını geri istediğinde iki ay sonra verileceğini ve beklemesini istemişler. Adam da delirmiş ve pılını pırtını toplayıp ABD`ye gitmiş.

Ama ABD`de sakin durmuyor. Selma cep telefonundan bana bir video gösterdi. On iki saniyelik bu montaj olunmuş ve küçük parçaların birleştirildiği videoda adamın odasına önce Selma girip çıkıyor, sonra ben. En sonra tanımadığım bir kadın geliyor, Selma onun Vildan olduğunu söyledi, Vildan`a para dolu çanta veriyor ve video burada bitiyor. Selma dedi ki adam yukarıları şantaj ediyor, paramı istemiyorum

artık, sizi bu şekilde rezil edeceğim diyor. Makam odasına gizli kamera yerleştirmiş ve hepimizi çekmişti. Seslerimiz de vardı. Pazarlık yaptığımız zaman ne kadar dikkatli olsak ta bazı isimleri telaffuz etmiştik. Tehlike de buradaydı. Selma`da istihbarat vardı, yukarılar bu sorunun çaresini kendilerince bulmuşlardı bile. Bu sorunun üç kurbanı vardı, ben, Vildan ve Selma. Üçümüz de organize olup o işadamına karşı rüşvet alma, yalandan bazı önemli kişilerin isimlerini kullanarak para akıtma suçundan yargılanacaktık. Anlaşılan açığı yakalanan yukarılar hesabı bize ödetmeye karar vermişlerdi. Bu üçümüzün de sonu demekti.

Ben Nadir`e ve onun vasıtasıyla birilerine bağlı olduğum gibi Selmalar da birilerine bağlı olmalıydı. Peki onlar bu durumu nasıl değerlendiriyorlardı acaba. Selma bu konuda her kesin aşırı rahat olduğunu söyledi. Hatta bu ara Selma ve Vildan için yeni iş te çıkmış. Mahkemesi devam eden İslamcı terörist gruba avukatlık yapan dört kişinin özel belgelerine ulaşmak için Selma ve başka üç kadını kullanıyorlarmış. Vildan da bu dört kadını koordine ediyor ve ele geçirilmiş belgeleri "yukarılara" ulaştırıyor. Anlaşılan benim köpekli oyunumun sonu umut vaat etmemiş ve yeteri kadar bilgi toplanmamıştı.

Bu kadar önemli olayların ardından Selmalara yeni bir iş yaptırdıklarına göre bir bildikleri vardır diye

düşündüm. Ama Selma çok umutsuzdu, bu işin son olduğunu ve artık harcanacaklarını söylüyordu. Yarın için tahmin ettiği şeyler çok korkunçtu.

Selma`nın anlattıklarına sonuna kadar inanır ve hiç şüphe etmiyordum. Ama ben Nadir beye güveniyordum yine. Öğle yemeyi zamanı eve döndüm. Nadir bey evde olacağını ve pizza sipariş edeceğini mesajla yazmıştı. Ondan önce eve vardım, eşofmanlarımı giyinip hiç evden çıkmamış gibi davrandım. Nadir bey pizzalarla birlikte geldi. Apartman girişinde servisle karşılaşmış ve siparişlerini almıştı. Dikkatle onu inceliyordum, belki bir durgunluk veya aklını meşgul eden bir rahatsızlık görürüm diye. Ama nafile, Nadir bey gayet iyi görünüyordu. Her hangi bir sorunla karşılaşmış bir insan görüntüsü yoktu. Yemekten sonra Nadir bey uyumak istediğini söyledi. Akşam sekizde toplantısı varmış, o zamana kadar dinlenmek istiyordu.

Nadir bey yatak odasında bebekler gibi uyurken ben salonun ortasında döndüm durdum. Beni böyle büyük bir tehlike beklemiş olsaydı Nadir bey bu kadar rahat olur muydu? Bence hayır. On beş senedir tanıdığım insanda yanılmış olamazdım. Nadir beye bu konuda güvenmek zorundaydım.

Akşam yedi buçukta Nadir beyi uyandırdım. Çay içip çıktı. Gece ikide döndü eve. Çok yorgun görünüyordu ama yine de rahatsızlık belirtisi yoktu. Süt istedi, bir bardak süt verdim. İçti ve uyudu. Ertesi gün ikimiz de

on birde uyandık. Yatakta bir az cilveleştik, morali gayet iyiydi. Dinlenmiş daha da ferah olmuştu. Sevişemedik, regl periyodu geçiriyordum. Kalktık ve sitenin karşısında yeni açılmış simitçiye kahvaltıya gittik. Eve döndüğümüzde saat bire geliyordu.İlk işim telefonu kontrol etmek oldu. Selma`nın araya bilme olasılığına karşı telefonu sessize alıp yastığımın altında saklamıştım. Selma aramamıştı ama İmadeddin`den dört cevapsız çağrı vardı. Nadir beyin tuvalette olmasını fırsat bilip İmadeddin`e mesaj çektim ve ona müsait olmadığımı yazdım. Kısaca "OK" yazdı. Sabırla benim onunla kaçmamı bekliyordu, ama Bakü`de kaldığım her an için de korkuyordu. Benden haber alamayınca endişeleniyordu. Nedenini anlayamıyordum ama bu adam bana gerçekten aşıktı.

Beni eve bıraktıktan sonra Nadir bey üstünü değiştirip gitti. Ona İmadeddin`e gideceğimi söyledim, pek memnun olmadı. Ama yine de tamam dedi,

İmadeddin benim endişeli olduğumu fark etti. Çok ikna etti ama ona neler olduğunu anlatmadım. Sadece dinlenmek istediğimi söyledim. Beraber Kaleiçi'ni gezmeye çıktık, iki saat yürüdük, beraber yemek yedik. İmadeddin`le yaptığımız her şey huzur veriyordu. Onunla yan yana yürümek bile rahatlatıyordu. Eve dönmeden önce İmadeddin`in evine döndüm tekrar. Yürüyüşe çıkmadan önce çantamı orada bırakmıştım. Telefonum da çantada

unutulmuştu. Nadir bey beni dört defa aramıştı. Ne garip, diye düşündüm, Nadir beyin yanındayken İmadeddin dört cevapsız çağrı bırakıyor, İmadeddinin yanındayken Nadir bey. Geri aradım, nerede olduğumu hiç sormadı. Cevabını bildiği soruları sormayacak kadar zekiydi.

Kafasına nereden estiyse vizyona yeni girmiş bir filme iki bilet almış ve beraber izlememizi istiyordu. Tamam dedim, zaten İmadeddin`le bir işim kalmamıştı, yorulmuştuk ve eve dönecektim. Bu arada bir film izlemek hiç te fena fikir değildi. Sinemanın karşısında görüştük. Önce beraber film izledik, daha sonra alışveriş merkezine gittik, hem alışveriş yaptık, aynı zamanda eğlendik. Alışveriş merkezi gece on birde kapanıyordu, orada kapanmadan hemen bir akşam yemeyi yedik. Nadir bey bir türlü eve dönmek istemiyorduş ben çok yorgundum. Vıdı-vıdı yaptım ve evin yolunu tuttuk.

Yollar bomboştu ama Nadir bey çok yavaş sürüyordu. Çok oyalandı, saat on ikiye beş kala evimin kapısındaydı. Anahtarlarımı çıkardığımda ellerimi tuttu, “az bekle” dedi. Saatine baktı, gülüyordu durmadan bir şeyler karıştırdığı belliydi. Tam on ikide kapıyı açtı ve beni önden eve geçirdi. Salona girip ışığı açtığımda bu gecenin olayı belli oldu.

Salonun ortasında halının üstüne güllerle “29” yazılmıştı. Masanın üstünde pasta vardı, pastaya benim fotoğrafım koyulmuştu. Hayatımda ilk defa

kendi doğum günümü unutmuştum. Heyecanlıydım ne yapacağımı bilemedim o an. Nadir beye döndüm, boynuna sarıldım ve dudaklarından öptüm.
Sehpanın üzerinde hazır olan şampanya ve iki kadehi halının üstüne koydu, pastanı da yanında. Önce şampanya açtık, sonra pastayı kestik. Resmin dört eşit parçaya bölündü. Nadir bey önce kendi tabağına servis yaptı: “Dudaklar benim” dedi ve pastanın dudaklarım olan kısmını yedi. Sabaha kadar salonda ve yatakta seviştik.
Sabah uyandığımda Nadir bey yoktu, telefonuma mesaj bırakmıştı:
“Acil çağırdılar, gitmek zorunda kaldım. Evden kesinlikle bir yere çıkma.”
Telefonumda on sekiz cevapsız çağrı vardı, bilinmeyen numaradan gelmişti. Böyle bir şeyle ilk defa karşılaşıyordum, kim ola bilirdi acaba. Merak ediyordum, telefonumun sesini maksimum yüksek yaptım. Bilgisayarı açtım. Önce maillerimi kontrol ettim. Daha sonra haber sitelerine bakmaya başladım. Manşetteki haberi okuyunca elim ayağım titredi:

“Görünmemiş olay!

Az önce internet sitelerinde ve sosyal ağlar üzeninden rüşvet pazarlığı videoları yayımlanmıştır. Taraflardan biri işadamı Elçin Ağayevdir. Videolar onun tarafından medyaya sunuluyor. Şirketlerinin vergi sorunları

yüzünden kapandığı ve daha sona ABD-ye yerleşmesinin adından ilk defa ismi zikrediliyor, neredeyse unutulacaktı. Zaten E.Ağayevin ABD`ye gitme nedenlerinin başında siyasi iktidarla olan sorunları hep ön planda gösterilmişti.
Rüşvet pazarlığı videosunda görünen kadınlardan biri Bakanlıklardan birinin arşiv müdürü olarak çalışıyor. Olayı takip edecek ve yenilikleri paylaşacağız. Şimdilik yetkili şahıslardan hiç biri olayla ilgili resmi görüşünü bildirmemişler.
Videolarda görünen diğer iki kadının kimliği henüz açıklığa kavuşamadı."

Haberi daha bitirmeden bir çağrı daha geldi. Hemen telefonu açtım. Selma'ydı, ağlıyordu. "Yolun sonuna geldik, kaçmamız şart oldu" diyordu. Ben susuyordum. İçimde anlamsız bir rahatlık vardı, Nadir bey beni korur düşüncesi daha üst safhadaydı. Nadir beyin erkenden ne için gittiğini de anlıyordum. Olaylar patlak vermeye başlamıştı. Her kes, tüm ülke ayaktaydı, tek uyuyan vardım – ben.
Nadir bey gece yarısı geldi. Çok perişandı. Yine de benimle konuşmak istediğini söyledi. Medyanın bildiği kadarını bilirmiş gibi yaptım, olayların daha öncesinden malum olduğunu söyleyemedim. Şimdilik yayılan videoda benim görüntüm net değildi. Selma`nın yüzü çıkmıştı ama ben sadece arkadan otururken görüntülenmiştim. Devamı gelecek miydi?

Sorularım Nadir beyi daha da yoruyordu ama anlayışlıydı. Korkularımı anlıyordu. Beni teselli etmeye başladı:

“Kuzucuk, korkma sen. Pazarlığı seninle yapamadı zaten o orospu çocuğu. Vildan diye bir bayan var, parayı saymış ona vermiş. Senin görüntülerini yaymak ona bir şey kazandırmaz” dedi. “Vildan isimli o bayana ne olacak peki?” sordum. “İşten atacaklar, olaylar büyürse savcılık dava başlatır, olay unutulunca salıverirler. Sen kafanı yorma, ben varım.”

Kafamı yormuyormuşum gibi görünen bir hafta geçirecektim. Kaçma zamanı gelmişti.

İmadeddin`e gittim bir gün sonra. Haftaya bilet almasını istedim. Selma`yla son defa konuştuğumuzda İstanbul`a kacağını söylemişti. Ben de İstanbul`a gitmeye kara verdim. Orada buluşur, konuşurduk. Belki bir çare bulurduk diye düşündük. Bir hafta içinde İmadeddin`e her gittiğimde küçük el çantasında özel eşyalarımı taşıyacaktım. Evden valiz veya bavulla çıkamazdım. Ne kadar sakin bir hafta geçirsem de takip edildiğimin farkındaydım. Biletimizi öğlen saate aldırdım. Uçağın kalkmasına az kala havaalanına gidip hızlıca kaçacaktık. Plan böyleydi. O bir haftada planı uygularken zorluk yaşayacağı ve fark edilerek kaçmama engel olunacağını düşünüyordum. Ama kaçmayı başaracaktım.

İki gün sonra olaylar ateşlendi. Mitingler bile başlamıştı. Haberler manşetlerden düşmüyordu:

“Bakü'de rüşvete karşı miting

Azerbaycan'da Bakanlık memuru olan Vildan Mahmudova'nın videosuyla ortaya çıkan rüşvetle doğrudan üst düzey memur olma skandalına karşı Bakü'nün Fevvareler Meydanı'nda başta Azerbaycan`ın ana muhalif partisi olmak üzere muhalefet miting gösteri yaptı. Rejim polisi göstericileri kadın-yaşlı-çocuk demeden sert müdahalede bulundu.
Bakü'nün Fevvareler Meydanı'nda bir grup muhalif sosyal-siyasi aktivistin "Facebook" da ilan ettiği eylem hükûmet yöneticileriyle kafa tuttu. "Hükumet istifa etsin" adıyla düzenlenen mitinge yüzlerce insan katıldı, binlerce insan ise çevrede olup bitenleri izledi.
Eylemin önlemek için Bakü'nün merkezine çok sayıda polis kuvvetleri ve sivil polisler bulundu. Gözaltılar ise eylemde hayli önce, hatta sabah saatlerinden itibaren başladı. Eylemin sırasında ise toplu tutuklamalar ve zorbalıklar yaşandı. Sadece Fevvareler Meydanı'nda hapis olunanların sayısı 50 kişiden fazla oldu. Eylem polisin bütün müdahalelerine rağmen iki saate yakın sürdü.

Peki Video ‘da Neler Vardı?
Eylem, Azerbaycan'daki memur tayinlerinde yapılan rezil oyunları ortaya çıkaran gizli bir videonun sosyal

ağlar tarafından yayılmasından sonra parlamentoya giremeyen muhalefetin ve tarafsız aydınların tepkisi üzerine başladı. Söz konusu videoda bakanlıklardan birinde aşiv müdürü olarak çalışan ve iktidar partisi üyesi olan Vildan Mahmudova, o dönem çok ünlü olan işadamı Elçin Ağayev ile üst düzey memur – bakan olabilmek için rüşvet pazarlığı yapılıyor. Taraflar 500 bin dolar ve 2 milyon dolar arasında pazarlık yaparken, videoda Azerbaycan Cumhuriyeti yöneticilerinin adlarını zikrediyorlar."

Selma beni aramaz olmuştu. Mitinglerin yapıldığı gece Vildan`ın hapis haberleri geldi. Tabi ben yine olayları sadece medyadan takip edebilir olmuştum:
"Vildan Mahmudova tutuklandı
Rüşvet pazalığı yaptığı iddiasıyla hakkında soruşturma başlatılan Azerbaycan eski milletvekili Vildan Mahmudova çıkarıldığı mahkemede tutuklandı…
Şimdilik iki ay süreyle tutuklu bulunmasına karar verilenMahmudova, mahkeme salonundan hapishaneye sevk edildi.
Vildan Mahmudova'nın, üst düzey memur olmak isteyen bir kişi ile yaptığı rüşvet pazarlığının gizli kamera ile çekilmiş görüntülerinin yayımlanması ülkede şok etkisi yaratmış, Azerbaycan Başsavcılığı olayla ilgili soruşturma başlatmıştı. Bir bakanlıkta Arşiv müdürü olarak çalışanMahmudova, bütün bu

iddialar üzerine görevinden istifa etmek zorunda kalmıştı.
Devlet tarafından vergi borçları nedeniyle kapatılan büyük bir şirketin sahibi olan ve şu anda siyasi sığınmacı olarak Amerika Birleşik Devletlerinde yaşayan Elçin Ağayev, rüşvet teklif edenin ve videoyu kaydederek sosyal medyada paylaşanın kendisi olduğunu söylemiş, kandırıldığı ve verdiği yüksek miktarda parayı geri alamadığı için görüntüleri paylaştığını bildirmişti.
VildanMahmudova ise görüntülerdeki kişinin kendisi olduğunu kabul etse de görüntülerin seneler öncesinden çekildiğini ve videonun birçok bölümünün montaj olduğunu belirtmiş,Elçin Ağayev'in kapatılan şirketinin eski insan kaynakları müdürü olduğunu ve çalışanların parasını gasp ettiğini ve bu çalışanların hakkını savunduğu için kendisine şantaj yaptığını iddia etmişti.”

Elçin Ağayev durmadı. İki video daha yayımladı. Bu defa Selma`nın yüzü daha açıktı. Benimse şimdilik sadece yan profilim çıktı. Yüzümün aşikar olmasına az kalmıştı. Korku üst safhadaydı. Biletim alınmıştı, İmadeddin sadece bir bilet bula bilmişti, onu da bana aldı. Ama havaalanına kadar o götürecekti. İki gün sonra kaçacaktım. Selma artık İstanbul`daydı. Oradan bana mail attı ve bir pansiyon adresi verdi. İstanbul`a vardığımda ilk işim onu bulmak olacaktı.

Nadir bey hala soğukkanlı görünüyordu. Ben ona sık sık çok rahatsız olduğumu ve olayların iyiye gitmediğini anlatıyordum. O da beni teselli ediyordu. Videoların durdurulması ile bağlı Elçin Ağayevle anlaşma sağlanmış ve benim yüzümün görünmemesi için her şey yapılmıştı. Nadir bey beni inandıramıyordu, ama tabi ben kanmış salağı oynamaya karar verdim. Gitmeme bir gün kalıyordu zaten. Haberlerden Selma`nın arandığı ve olaya karışmış olan diğer grup üyelerinin Organize suçlar tarafından arandığını öğrendim. Bir suç örgütü gibi aranıyorduk. Tabi, haberlere göre bize emirler veren değil Vildan elebaşıydı. Durduk yere grup kurmuş ve milleti soymuştuk. Ama soran yoktu ki bu paraları gerçekten biz aldıysak nereye harcadık. Niye hepimiz tam takır kuru bakırız.

Takip ediliyordum, Selma kaçtığı günden beni izliyorlardı. Sık sık değişen ikili gruplar şeklinde izletiliyordum. Bunların içinde senelerce pişmiş bir kadın için izlendiğini fark etmek çok zor değildi. Ama ben salak rolünü gerçekten iyi oynuyordum. Kaçış için iyi bir plan yapmalıydım. Öğlen saat on iki için biletim vardı. İmadeddin benim bavulumu alıp saat on birden itibaren havaalanında olacaktı. Ben de en geç on bir buçukta orada olmalıydım. Adıma bilet alındığını bilmiyorlardıysa demek ki kaça bileceğimi kimse akıl etmemişti. En çok bu garibime gidiyordu. Oysa biletin

alındığı gün sabaha kadar uyumamış ve kaldırılacağımı beklemiştim. Demek ki Nadir bey ona inandığıma o kadar inanmıştı ki her kesi de benim uslu uslu bekleyeceğime inandıra bilmişti.
O gece Nadir bey benimle kaldı. Hatta seviştik. Bu oyunculuk yeteneğime hayrandım. Her kesi aldatmak kolay gelirdi bana ama Nadir beyi bile kandıra bilecek yeteneğe sahip olmak ayrıcalıktı. Sabah dokuzda uyandım, aslında gece boyu uyuyamamış sadece sabaha karşı içim geçmişti. Eşofmanlarımı giyindim, eşofmanımın cebinde akşamdan koyduğum altınlarım ve tüm nakit param vardı. Nadir beyin yanağından öpüp uyandırdım. “Nereye böyle” diye sordu. Ben de “Yürüyüş yapacağım, dönüşte simit ve poğaça alacağım. İster misin?” sordum. “İyi olur, ama ben daha yatacağım, dört gibi toplantım var. Beni ikide uyandır” dedi. Bir tamam öpücüğü de kondurdum yanağına. Bu onu son öpüşümdü.

Salona geçtim, hayatımda hiç kağıda mektup yazmamıştım. İlk defa mektup yazacaktım. Niye olduğunu hala anlamış değilim ama geçekten buna manevi ihtiyaç duyuyordum. Defterden bir sayfa yırttım ve yazmaya başladım:

“Nadir bey, canım benim, beyim, her şeyim...
Dünyalar benim olsa ne yazar sen yanımda olmadıktan sonra

Bir tek İmadeddin`in değil tüm Kuveyt zenginlerinin serveti ayaklarıma serilse sensiz ne tadı olur ne tuzu
Ben sana aşığım, tek sana
Hayatımda verdiğim en büyük mücadele sana karşı oldu, seni sevmemek için her şey yaptım ama nafile, olmuyor
Kazındın kalbime, ağladığımda da güldüğünde de yanımda sen ol istedim
Ne annemi, ne üvey annemi, ne babamı ne de üvey babamı seni aradığım kadar aramadım ben
Sana olan tutkumu başka hiç bir şeyle kıyaslayamam bitanem!
Ama bu gün kaçmak zorunda kaldım, bu işkence bitsin ve artık özgür mesut bir kadın olarak yaşamak istedim. Seninle olmuyor, sensiz olmasını denemek istiyorum. Ben sesiz yaşayamam diyordum, affet, yaşanacak galiba, sensiz ölmeyeceğim, hatta küçük sevinçlerle kendimi kandırıp mutlu olmasını bile deneyeceğim. En önemlisi anne olmak istiyorum.
Nadir bey, sen benim ilk aşkım, ilk kalp çırpıntımdın. Senin yerini ne İmadeddin, ne de bir başkası dolduramaz, biliyorum.
Hani ilk defa beni başkasının yatağına gönderdiğin gün seninle sevişmek istemediğim zaman “canını dinle” demiştin ya, bu defa gerçekten canımı dinledim ben de. Canım kaçmak istiyor, hiç dönmemek şartıyla. Bırak ta bu defa canımı dinleyeyim gerçekten, N`ooolur!

Seni her zaman seveceğim

Jale”

Eşofmanlarla yürüyordum, peşimden gelip gelmediklerini bilemiyordum. Eve en yakın parkın etrafında dört defa yürüdüm. Sık sık yaptığım bir şeydi. Koşmak değil hep hızlı yürümem her kese malumdu. Beni günlerce takip edenler de bu duruma alışmışlardı. Alışılmışın dışına çıkmamam gerekiyordu. Yürüyüşten sonra simitçiye doğru yürüdüm. Peşimdekiler parkta oturmaya devam ediyorlardı. Uzaktan takipteydim ve onların oturdukları yerden hep simitçi, hem de apartman girişi açıkça görünüyordu. Simitleri aldım ve binaya yürüdüm. Apartman girişinden girdim ve doğruca zemin kattaki otoparka kadar koştum. Otopark çıkış kapısından çıktım ve beni sabahtan beri takip edenlerin hala parkın girişindeki bankta oturduklarını ve sadece apartman girişini takip ettiklerini anladım. Fırsatı yakalamıştım ve hemen değerlendirmeliydim. İyiye kadar yani Nadir beyin uyanmasına kadar yokluğum fark edilmeyecekti. Dışarıdakiler beni evde zannediyorlardı. Nadir bey de yatakta yanında olmadığımı biliyordu, simit almaya çıkmıştım. Kaçmak için bundan daha iyi zaman bulunamazdı.

Otopark çıkışından sağa döndüm, burada hep korsan taksiciler oluyor. Hemen birine atladım ve havaalanına sürmesini istedim. Kırk beş dakika sonra havaalanındaydım, girişte beni İmadeddin bekliyordu, bir büyük valizle. Valizimin büyüme nedeni İmadeddin`in benim için yaptığı alışverişlermiş. Anlayışlı bir insandı ve evden çıkara bilmediklerimin yerine yenilerini almıştı. Bu insandan mükemmel koca olurdu diye düşündüm o an. İmadeddin`le sarılıp vedalaştık. Haftaya o da İstanbul`a gelecekti. Daha sonra beraber Kuveyt`e uçacaktık.

En çok pasaport kontrolünde korkuyordum. Ama oradan rahat geçim. Demek ki beni resmi şekilde aramıyorlar veya hakkımda hiçbir resmi işlem yoktu. Baya rahattılar. Uçağa bindim ve rötar olmaması için durmadan dua ettim.

Hayatımda ilk defa yurtdışına çıkıyordum. Aynı zamanda ilk defa uçağa biniyordum. Normalde hem yurtdışına çıktığım için, hem de havada uçtuğum için heyecanlanmam gerekiyordu. Ama ben tek bir şeye seviniyordum o an, kurtuluşuma. O anlarda her şeyin geçmişte kaldığına ve benim hayatımda yeni beyaz sayfanın açıldığına o kadar inanıyordum ki!

Hava yolculuğum gayet iyi geçmişti. Atatürk Havaalanının kalabalığından az bir az ürktüm. Sanki bütün Azerbaycan nüfusunu bir büyük binanın içine toplamışlardı. Azerbaycan gibi dokuz milyonluk ülkenin iki buçuk milyonluk başkentinde doğmuş

büyümüş biri olarak kendimi metropol insanı zannediyordum. İstanbul`a ayak bastığım anda Havaalanındaki kalabalık ve büyük şehrin gördüğüm küçük hissesi sayesinde yanıldığımı anladım. Dünya küçücük falan değildi, dünya gerçekten çok büyüktü.
İmadeddin bana Türkiye parası da verdiği için dövizle falan fazla uğraşmama gerek kalmadan havaalanından çıktım. Gideceğim yer belliydi – Selma`nın kaldığı pansiyon. Esenyurt`ta bir pansiyonda kaldığını ve pansiyonun adresini bana e-postayla yazmıştı. Ben de adresi kağıda kopyalayıp cebimde saklamıştım. Havaalanı çıkışında taksiye oturdum ve kağıtta yazılan adrese sürmesini istedim. Yollarda felaket trafik vardı, cehennem dedikleri bu olsa gerek. Benim yazılan adrese varmam üç küsur saati buldu. Pansiyona kadar keldiğim için taksiyi bıraktım. Ama beni içeride bekleyen haberi tahmin etmiş olsaydım kesinlikle o taksiyi bırakmazdım.
Pansiyona bavulla girdiğim için resepsiyondaki genç adam hemen ayağa kalktı, oda isteyeceğimi düşünüyordu. Aslında Selma`yı orada bulsaydım oda da tutacaktım. Ben ilk önce bir arkadaşımı aradığımı söyledim. “Arkadaşınızın ismi neydi?” soruyu sordu ve defterini açtı. Ben “Selma Mustafayeva, Azerbaycan`dan” dedim. Çocuk cin çarpmış gibi oldu, defterini kapattı: “Selma Mustafayeva? Nesi oluyorsunuz?” “Arkadaşıyım, burada kaldığını söyledi, ben de gezmeye gelmiştim, beraber zaman geçiririz

diye düşündüm. Bu arada boş odanız varsa ben de burada kalırım" dedim. Resepsiyondaki genç bir iki saniye durdu ve bir anda konuşması gerektiğini anladı: "Selma hanım sizlere ömür, geçen gece zehirlendi ve hastaneye kaldırıldı. Doktorlar müdahale etmişler ama kurtaramamışlar. Biz de bir yakınını arıyorduk…" Gerisini dinleyemedim. Bavulumu sürüyüp kaçtım oradan. Yarım saat koştum bavulla, sonra bir taksi gördüm, durdurdum. Havaalanı yakınlarında bir otele götürmesini söyledim. Birkaç otel ismi saydı, ben de fark etmez diyerek devam etmesini söyledim. Bir hafta İmadeddin gelinceye kadar kalacak yer arıyordum, otelin ne farkı vardı ki!
Şoförün seçtiği oteli beğendim. İnternet ağı da vardı, ilk işim haberlere bakmak oldu. Selma`nın ölümü Azerbaycan`da olduğu gibi Türkiye`de de büyük yankı uyandırmıştı.

"Dünyanın aradığı kadın
Dünyanın aradığı kadının İstanbul'da esrarengiz ölümü

Azerbaycan'da bir süredir internette dolaşan gizli videolarda memur tayini için rüşvet pazarlığında aracılık yaptığı iddia edilen Selma Mustafayeva, İstanbul'da hayatını kaybetti. Mustafayeva, Interpol tarafından aranıyordu.

Esenyurt'ta bir pansiyonda kalan Mustafayeva, gece saatlerinde rahatsızlanarak Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Durumu ağır olan Azeri kadın buradan Medikal Hastanesi Yoğun Bakım Servisi'ne sevk edildi. Mustafayeva yapılan tüm müdahalelere gece saatlerinde hayatını kaybetti. Bakü'de bir kütüphanenin müdürü olarak çalışan Selma Mustafayeva'nın yayınlanan videoda rüşvet pazarlığına aracılık yaptığı iddiasıyla İnterpol aracılığıyla arandığı öğrenildi.
Mustafayeva'nın vücudunda herhangi bir darp izine rastlanmadığı, yapılacak işlemlerin ardından kesin ölüm nedeninin araştırılması için Adli Tıp Kurumu'na gönderileceği öğrenildi.”

Diğer haberi açtım, burada da boy-boy Selma`nın fotoğrafları vardı.

“Azeri kadın İstanbul’da öldü
İnceleme başlatan polisin ulaştığı bilgiler ilginç bir hikayeyi ortaya çıkardı
İstanbul Esenyurt'ta geçtiğimiz günlerde Azeri bir kadın hayatını kaybetti. Selma Mustafayeva adlı kadın gece fenalaşınca kaldığı pansiyonun güvenlik görevlileri kadını hastaneye kaldırdı. Ancak tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Genç kadının ölümü polis kayıtlarına "şüpheli" olarak geçti.

İnceleme başlatan polisin ulaştığı bilgiler ilginç bir hikayeyi ortaya çıkardı.

Selma Mustafayava'nın üzerinden 2 ayrı pasaport ve Nazan Solmaz adına düzenlenen sahte bir kimlik çıktı. Bakü'de bir kütüphanenin müdürü olarak çalışıyordu. Azerbaycan'da bir süredir internette dolaşan videolarda memur tayini için rüşvet pazarlığında aracılık yaptığı iddia ediliyordu. Bu kapsamda başlatılan soruşturma kapsamında Interpol tarafından tüm dünyada aranmaya başlamış ve Türkiye'ye kaçak olarak girmişti.

Azerbaycan gündemine Eylül ayında bomba gibi düşen gizli çekim görüntülerde Azerbaycanlı işadamı Elçin Ağayev birkaç kadınla üst düzey memur tayin edilmek için pazarlık yapıyor. Selma Mustafayeva da pazarlığa aracılık ediyor. İşadamının Vildan isimli kadına 500 bin dolar verdiği öne sürülen pazarlıkla ilgili görüntülerin meydaya sızmasının ardından Vildan Mahmudova hapsedilmiş,Mustafayeva hakkında da savcılık soruşturması açılmıştı.

Mustafayeva'nın ölümü üzerine Azerbaycan İçişleri Bakanlığı'ndan bir heyet ile adli tıp uzmanının Türkiye'ye geldiği öne sürüldü. Daha önce yaşadığı rahatsızlıklar nedeniyle 2 kez kalbinden tetkikler yaptırdığı belirlenen kadının, kalp krizi sonucu hayatını kaybetmiş olma ihtimali üzerinde duruluyor.”

“Esrarengiz ölüm!

Azeriler ararken İstanbul'da öldü!

Azerbaycan`da memur tayini rüşvet pazarlığı yaptığı gerekçesiyle İnterpol tarafından aranan Selma Mustafayeva İstanbul'da esrarengiz bir şekilde hayatını kaybetti.
Azeri basını olayın suikast olduğunu iddia etti ve "Mustafayeva ortadan kaldırıldı" yorumları yaptı. Rüşvet pazarlığında adı geçen kadınlardan biri Selma Mustafayeva için savcılık soruşturma açtı. Selma Mustafayeva ortadan kaybolunca İnterpol tarafından hakkında arama kararı çıkarıldı. Sırra kadem basan kadından uzun süre haber alınamadı. Ta ki önceki akşam İstanbul Esenyurt'ta kaldığı pansiyonda rahatsızlanana kadar...
"Selma Mustafayeva'yı aradan götürdüler" başlığı atan Azeri Muhalif gazetesi de, 'muammalı' yorumu yaptığı ölüm hakkında Türk makamlarının çok az bilgi açıkladığını öne sürdü. Ayrıca Mustafayeva'nın otomobilinde Bakü'yü terk etmeden önce dinleme cihazı bulunduğunu yazan gazete, Mustafayeva'nın öldürülmüş olabileceğini, bunun bazı çevrelere çıkar sağlayabileceğini ima etti."

Bilgisayarımı kapattım. Daha fazla okuyamadım. Mideme sancılar giriyordu heyecan ve korkudan. Altı gece otelde yalnız başıma kalmak zorundaydım. Keşke İmadeddin`le beraber kaçma şansımız olsaydı.

Buradan Kuveyt`e üç buçuk saatlik hava yolculuğu olacaktı. Belki de bu saatlerde Kuveyt`e inmiş olacaktık bile. Ama işler umduğum gibi gitmiyordu. Bilgisayarın kapağını yeniden açtım. İmadeddin`e e-mail yazarak kaldığım oteli bildirdim. En sonunda da kısa bir not düştüm: “Hayatım, mümkün kadar erken gelirsen sevinirim. Burada ne kadar az kalsam bir o kadar iyi olacak gibime geliyor”.

Çok yorgundum. Otele geri döndüğümde saat on bire çeyrek vardı. Resepsiyondaki genç adam birinin beni telefonla dört kez aradığını söyledi. Yüzde yüz Nadir beydir diye düşündüm. Odama çıktım ve duş almak için banyoya geçtim. Üstümü yeni çıkarmıştım, daha suyu açmaya fırsatım bile olmadı ki odada telefon zili çaldı. Bornozumu giyinip odaya döndüm, telefonu açtım. Bağlanma sesleri duydum, belli ki otel görevlisi odama arayan şahsı bağlıyordu. Telefonun o bir ucunda kalın sesli bir adam Azerbaycan Türkçesinde konuşmaya başladığında tüm bedenimden titreşim geçtiğini hissettim:
“OOO, Jale hanım, sesini duyan cennetlik! Nerelerdesiniz? Tatil nasıl geçiyor?”
“Pardon, tanıyamadım, kimsiniz?”
“Sen beni tanıyamazsın zaten Jale, beni Nadir tanır, sen tanısan anca Nadiri tanısın. Görünür Nadir seni tanıyamamış. Kaçmak ta neymiş? Bulunamaz mısın zannettin?”

Korkudan çenem titriyordu, konuşmakta zorluk çekiyordum. Hayat bu kadar önemsiz, ama bir o kadar da tatlı işte. Elimden gelen kadar kendimi korumaya çalıştım: “Yok efendim, ne kaçması. Ben kaçmak niyetinde değildim. Sadece biz o görüntülerden sonra tanını ve gazetecilerin olumsuz sorularına maruz kalırız korkusuyla buraya geldik. Selma`yla tek planımız buydu…” Lafımı kesti: “Selma`yla ha? Eee??? Buluştun mu Selma`yla? Onun peşinden gittin, gitmeye meraklıydın demek ki. Peki yine Selma`nın peşinden gitmek istiyor musun?”

Bu resmen tehdit idi. Seni de Selma gibi öldürürüz, bir otel odasında kimsesiz geberirsin anlamına geliyordu. İyi anlıyordum, çok iyi anlıyordum. Anladığım kadar da korkuyordum.

“Eğer yaptığım bu kadar büyük hataysa hemen geri dönerim”. Çok kararlı ve kesin sesle konuşmaya çalışıyordum. Ama sesimdeki titremeyi anlamış olmalıydı. O da merhametli olmaya başladı: “gelme, aslında bir süre görünmemen iyi karardı. Sadece bu gibi kararları bizimle beraber vermen gerekirdi. Nadir senin nerede olduğunu bilmiyor. Böyle işbirliği, partnerlik olmaz. Şimdi Nadirle de konuşurum, seni arar. Ama bu son ihbarımız. Bir daha kendi başına hareket etmeye kalkma, kalkarsan seni Selma`ya yollarım.”

Telefon kapatıldı. Bornozla yatakta uzandım. Biliyordum, az sonra Nadir bey arayacaktı. Onunla

konuşmayı çok arzuladım o an. Aşık olduğum adam, sesine, nefesine, her dokunuşuna hasret olduğum adam…

Kendimce planlar yapıyordum, az sonra Nadir bey arayacak ve beni nasıl azarlayacak diye. Büyük ihtimalle "Orospu, kaçmayı kolay mı zannettin? Seni orada bir kerhaneye satar ölümü bile aratırım sana" gibi şeyler diyecekti. Belki de direk buraya gelecekti. Yine beni dövecek her tarafımı acılar içinde bırakacak, inleyerek ölüşümü izleyecekti. Hiç gelmeden kendini yormadan başkasına da yaptırabilirdi bunu. Bornozla çırılçıplak otel odasında yatağımda oturmuştum. Gelebilecek katil için cazip, benim için sonucu iyi olmayan bir sahne vardı. Taciz ve işkence sonrası ölmektense direk rahat ölümü tercih ederdim. Hemen duşa girdim. Fazla inançlı olmasam da bir boy abtesti adlım. Üstümü başımı usturuplu giyindim. Kelimeyi Şehadetimi okuyup koltukta oturdum. Tüm bu zaman içinde banyonun kapısını açık bırakmıştım. Nadir bey arar da duyamam diye. Ama kimse aramadı.
Ezan sesine uyandığımda her tarafım tutulmuştu. Kuru koltukta kimi beklediğimi bilmiyordum, aşık olduğum adamı mı, katilimi mi? Kimse aramamıştı. Ezan sesine de daha alışık değildim. Her ezan okunduğunda korkular içinde uyanıyordum. Sanki birisi yakınlarda imdat dilercesine bağırıyordu.

Bakü`nün yüksek sesli ezan, çan yasağı sakin ve sessiz sabahlara alıştırmıştı beni. Şimdi İstanbul gibi çok saylı camilerin bulunduğu bir şehirde hoparlörlerden çıkan ezan sesleri korkutuyordu beni. Ama alışmak zor olmayacaktı. İki hafta sonra ezan sesini duymaz olacaktım.

Nadir beyi beklediğim gece Bakü`de neler olduğunu bilmiyordum. Ama Nadir beyin beni hala aramaması çok garipti. O gün odamdan çıkmamaya karar verdim. İyi ki de böyle karar verdim. Çünkü odama sipariş ettiğim kahvaltımı yaparken telefon yine çaldı. Avize nasıl dı ağırdı öyle! Titreyerek "Efendim" dedim. "Canım Jalem, kuzum, senin Türkçe efendim diyen dillerini yerim ben", arayan Nadir beydi. Ama bu kadar güzel konuşacağını hiç tahmin etmemiştim. Ağlama krizine girdim, hıçkırıyordum, telefonda ağladığımı anladı bile.

"Aşkım, gül yüzlüm, sevdalım, n`oolur ağlama, lütfen. Ben senin ağlamana dayanamam ki! Seni çok iyi anlıyorum. Hadi, derinden nefes al, ağlamayı kes te konuşalım. Sana diyeceklerim var."

Avize kulağımda sakinleşmeye çalışıyorum. Belki de arayıp küfretse bu kadar ağlamazdım. Onun merhameti, sıcakkanlılığı beni duygulandırmıştı. Komodinin üstündeki sürahiden bardağa su döktüm ve içtim. Bu beni kendime getirdi. Daha iyiydim, ağlamam da durdu. Sadece anlamsız bir iki damla

gözyaşı geliyordu kendiliğinden. Onları durdurmak elimde değildi artık.

“Nadir bey, kızacağın için öğle korkuyordum ki, anlatamam. İyi ki aradın, sesini bile özlemişim. Seni dinliyorum, bana bir çare bul, bir yol bul artık. Öyle yaşanmıyordu, böyle de olmayacak biliyorum. Yine tek çarem sensin, yalnız senden medet umuyorum” dedim. Tabi sesimin titremesini ve gözyaşlarımın kendiliğinden akmasını durduramadan.

“Canım, iki gözüm, sen orada fazla kalmadan dön gel. Burada bir çaresine bakalım. Ben İstanbul`da olduğun sürece sana nasıl yardım edebilirim ki? Hem bak, senin nerede olduğunu da biliyorlar, çok kızmışlar. Ben seni koruya bileceğim kadar koruya bilirim demiştim ya. Bu son arızan olsun, kimseleri daha fazla kızdırmadan, Kuveyt`e falan gitmeden dön gel. Hem bunlar İmadeddin`le de konuşmuşlar, o da artık seni istemiyor. Yapayalnız kalamazsın. Vize süresi dolduğunda seni buraya deportasiyon ederler. O zaman tamamen yalnız kalırsın. Hadi uslu uslu dön gel, yavrum benim.”

Doğru söylüyordu, İmadeddin bana iki gündür hiçbir şey yazmıyordu. Yazdıklarımı da görmezden gelmişti. Onu da korkuta bilmişlerdi. Ama ben bu kadar erken dönmek istemiyordum. Az daha nefes almaya ihtiyacım vardı. Dönüşümde neler olacağını bilmiyordum ama iyi şeyler olmayacağı kesindi.

“Nadir bey, bana az daha mühlet verseniz. Mesela vize süresinin sonuna kadar kalabilsem buralarda daha iyi olmaz mı? Hem görüntülerde olup olmadığım kesinleşir, hem ben kafa dinlerim. Onca senenin ardından bir izin almış gibi olsam? N`olur, yardım et bana, az daha kalayım.”
“Vize süren ne kadar?”
“İki ay, onun da birkaç günü geçti bile. Söz veriyorum, vize süresi bitinceye kadar yanında olacağım.”
“Tamam Jaleciğim, kal, ama dönmezsen bir daha seni aramam, arayamam zaten. Benden önce bulurlar seni. Ben sana hiç kıyamam ama onlar benim gibi aşık değiller sana.”

Gayet iyi konuşma yaptık. O günün sonunu otelde uyuyarak geçirdim. Sabaha doğru uyandım ve Türkiye`nin en iyi şehri ile vedalaşma zamanının geldiğine karar verdim. Eşyalarımı topladım, valizimi yatağımın üstünde bıraktım ve son defa İstanbul’un sokaklarında dolaşmak için otelden çıktım. O gün Taksime gitmeyi çok istemiştim. Bu istek nereden geliyordu, bilmiyoum ama ben tesadüflere inanan biri değilim. Haberlerde sadece Azerbaycanla ilgili olanları okuduğum için Gezi olaylarının patlak vermesinden ve farklı düşünceli gençlerin gösterilerinden haberim yoktu.

Evet… ben o gün Babanın elini tutmasaydım şimdi kendime özgüvenim ve hayata inancım bu kadar iyi olamazdı. Beterin beteri var derler ya, ben şimdi kimin geçmişinin daha beter olduğuna karar veremiyorum. Acaba kim daha çok şanssızdı, ben mi, Baba mı…

Bu son sözlerimi de Selma`nın öldürüldüğü Türkiye`den yazıyorum. Burası iki ay önce benim için İmadeddin`le kavuşacağım ve beraber mutlu mesut yaşayacağım bir evliliğin başlanacağı olarak umut yeriydi. Bu gün ise Baba ile beraber umut dolu günle hayal ediyorum. Bakü'ye beraber gideceğiz, sonra da beraber döneceğiz. Aslında dönmeyi çok istiyoruz. Ama buraya dönmek sadece olumlu bir ihtimal.

Çok isterdim kitabımın girişinde "Okuduğun öykü hayal ürünüdür, gerçek olay ve şahıslarla hiç bir alakası yoktur" yazmayı. Yazmadım, yazamadım. Çünkü bu kitap dahilinde ana hikaye hayal ürünü olabilir ama içeriğinde yazdığım olaylar, renklendirme amaçlı kaleme aldığım küçük hikayeler gerçek hayattan esintilerdir. Belki benim belki tanıdığım başka birinin hayatında olmuş ilginç olayların toplamıdır. Ondan yazamadım böyle bir giriş, okurumu aldatamam diye düşündüm.

Bu aslında aşk romanı değil, yazmaya başladığımda aşk romanı yazmak istemiştim ama galiba acı öyküler ağır bastı. Zaten aşkı doya doya yaşayan bir kadın olarak aşktan yazmam çok zor gelirdi. Çok önemsiz

şeyleri yazamadığım gibi çok önemli şeylerden de yazamıyorum maalesef. Bu sadece nadir bulunan hayatların hikayesiydi. Bana bu hikayeyi yazmama neden olan insanlara teşekkür etmiyorum. Ve onları hayatım boyunca unutamayacağım da kesindir.